



ISSN : 2985-0002 (Print)
ISSN : 2985-0010 (Online)

วารสาร

สหวิทยาการและนวัตกรรมการจัดการ

Journal of Interdisciplinary and Innovative Management

ปีที่ 1 ฉบับที่ 1 มกราคม-เมษายน 2566 Vol.1 No.1 JANUARY - APRIL 2023



VOL 1.NO.1



วารสารสหวิทยาการและนวัตกรรมการจัดการ

นโยบายข้อมูลส่วนบุคคล

ข้อมูลส่วนบุคคล ชื่อและที่อยู่อีเมล ที่กรอกในเว็บไซต์วารสารสหวิทยาการและนวัตกรรมการจัดการ จะใช้สำหรับวัตถุประสงค์ที่ระบุไว้ในงานวารสารเท่านั้นและจะไม่เปิดเผยเพื่อวัตถุประสงค์ในกิจกรรมอื่น ๆ หรือให้กับบุคคลหรือหน่วยงานอื่นใดทราบ



Journal of Interdisciplinary and Innovative Management

วัตถุประสงค์

วารสารสหวิทยาการและนวัตกรรมการจัดการ จัดทำขึ้นเพื่อส่งเสริม เผยแพร่ผลงานวิชาการ ผลงานวิจัย บทความหนังสือ ด้านการจัดการภาครัฐและเอกชน บริหารการศึกษา รัฐประศาสนศาสตร์ และสังคมศาสตร์

ชื่อวารสาร

ภาษาไทย : วารสารสหวิทยาการและนวัตกรรมการจัดการ

ภาษาอังกฤษ: Journal of Interdisciplinary and Innovative Management

Website: <https://so12.tci-thaijo.org/index.php/JIIM>

ขอบเขต

วารสารสหวิทยาการและนวัตกรรมการจัดการ จะตีพิมพ์บทความที่เกี่ยวข้อง สาขาการจัดการภาครัฐและเอกชน บริหารการศึกษา รัฐประศาสนศาสตร์ และสังคมศาสตร์

กำหนดพิมพ์

วารสารสหวิทยาการและนวัตกรรมการจัดการ ตีพิมพ์ปีละ 3 ฉบับ ดังนี้

ฉบับที่ 1 (มกราคม-เมษายน)

ฉบับที่ 2 (พฤษภาคม-สิงหาคม)

ฉบับที่ 3 (กันยายน-ธันวาคม)

บทความที่ตีพิมพ์ในวารสารสหวิทยาการและนวัตกรรมการจัดการ ได้รับการตรวจสอบทางด้านวิชาการ โดยผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกตรงตามสาขา จำนวน 3 ท่าน แบบปกปิดสองทาง (double-blind) และบทความในวารสารฉบับนี้เป็นความรับผิดชอบของเจ้าของบทความซึ่งกองบรรณาธิการไม่จำเป็นต้องเห็นด้วย และการนำบทความในวารสารนี้ไปเผยแพร่สามารถทำได้ โดยระบุแหล่งอ้างอิงจากวารสารสหวิทยาการและนวัตกรรมการจัดการ

๗
เจ้าของ

ชมรมการบริหารสาธารณะ

สถานที่พิมพ์

สำนักพิมพ์ บัดดี้ ครีเอชั่น

40/315 หมู่ 11 ต.บางแม่นาง อ.บางใหญ่ จ.นนทบุรี

บรรณาธิการ

ดร.อำนวย บุญรัตน์ไตรี

วิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

กองบรรณาธิการ

รศ.ดร.วัลลภ รัฐนัตรานนท์

วิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

ผศ.ดร.ชัยฤทธิ์ ทองรอด

วิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

รศ.ดร.ลักขมี งามมีศรี

มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

ดร.พัชรี สุขเมโกล

มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช

ผศ.ดร.รักเกียรติ หงษ์ทอง

มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี

ผศ.ดร.สมคิด ดวงจักร

มหาวิทยาลัยราชภัฏจอมบึง

ดร.วัฒนา นนทชิต

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตสุราษฎร์ธานี

ดร.สุพัตรา ยอดสุรางค์

วิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

ฝ่ายประสานงาน/ดำเนินการ

แพรวพรรณ พระพานะ

วิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

กองบรรณาธิการวารสาร สหวิทยาการและนวัตกรรมการจัดการ

ห้อง 3/768 ถนน เทศาภิรมมิตรเหนือ แขวงลาดยาว เขตจตุจักร จังหวัดกรุงเทพมหานคร

โทรศัพท์: 061-023-5797 (คุณแพรวพรรณ พระพานะ)

Email:paewphan.rcim@gmail.com

บทบรรณาธิการ

วารสารสหวิทยาการและนวัตกรรมการจัดการ เป็นฉบับที่ 3 ของปีที่ 2 มีกำหนดเผยแพร่ในเดือนกันยายน-ธันวาคม 2567 เนื้อหาของบทความ ตามวัตถุประสงค์ของวารสารสหวิทยาการและนวัตกรรมการจัดการ จัดทำขึ้นเพื่อส่งเสริม เผยแพร่ผลงานวิชาการ ผลงานวิจัย บทความหนังสือด้านการจัดการภาครัฐและเอกชน บริหารการศึกษา รัฐประศาสนศาสตร์ และสังคมศาสตร์ ในยุคแห่งการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วและการบูรณาการองค์ความรู้ข้ามศาสตร์ วารสารฉบับนี้จึงมีเจตนารมณ์ในการเป็นเวทีแลกเปลี่ยนทางวิชาการที่เปิดกว้าง ส่งเสริมการสร้างสรรค์นวัตกรรมทางความคิด และการประยุกต์ใช้องค์ความรู้เพื่อการพัฒนาสังคมอย่างยั่งยืน

กองบรรณาธิการขอขอบคุณ ผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านที่ได้ให้ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงบทความให้เป็นไปตามมาตรฐาน เพื่อการพัฒนาวารสารเข้าสู่การรับรองคุณภาพจากศูนย์ดัชนีการอ้างอิงวารสารไทย (TCI) ต่อไป

ดร.อำนาจ บุญรัตน์โมตรี

บรรณาธิการวารสารสหวิทยาการและ
นวัตกรรมการจัดการ

สารบัญ

บทความวิจัย

คุณภาพชีวิตการทำงานของข้าราชการ จังหวัดระนอง

1

Quality of Work life Management Of officers attached to Ranong provincial

ณัฐธิดา วิทยาวัตร

Nuttida Wittayarat

ประสิทธิผลของการให้บริการงานสวัสดิการสังคมสำหรับผู้สูงอายุเทศบาล เมืองประจวบคีรีขันธ์ อำเภอเมือง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

12

Effectiveness of Social welfare service for elder; City Municipality Muang District
Prachuabkirikhan Province

มลฤดี ชลอสันติสกุล

Monrudee Chalorsantisakun

ประสิทธิผลของการนํานโยบายป้องกันการจำหน่ายสุราและบุหรี่ให้กับเยาวชนในพื้นที่ บริเวณใกล้เคียงสถาบันการศึกษาเขตดุสิต กรุงเทพมหานครไปปฏิบัติ

22

Effectiveness of Preventing distribute spirits and cigarette to youth in the surrounding
area of Academic Institution Policy implementation Dusit District Bangkok Metropolitans

นิชาภา อินทสระ

Nichapa Intasara

ประสิทธิผลการบริหารจัดการด้านการประชาสัมพันธ์ องค์การบริหารส่วนจังหวัด เพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี

32

Effectiveness of public relations management Phetchaburi Provincial Administrative
Organization Phetchaburi Province.

สายเวช โมฬี

Saivech Molee

ประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุไปปฏิบัติ องค์การบริหารส่วน
ตำบลพันท้ายนรสิงห์ อำเภอเมืองสมุทรสาคร จังหวัดสมุทรสาคร

46

The effectiveness of the policy to improve the quality of life of the elderly to implement
Phanthainorasingh Securities Administrative Organization Mueang Samut Sakhon District,
Samut Sakhon Province

รุจิรดา จินดาน้อย

Rujirada Jindanoi

คุณภาพชีวิตการทำงานของข้าราชการ จังหวัดระนอง

Quality of Work life Management Of officers attached to Ranong provincial office
Ranong province

ณัฐธิดา วิทยาธรรฐ

Nuttida Wittayarat

นักวิชาการพาณิชย์ปฏิบัติการ สำนักงานพาณิชย์จังหวัดระนอง

Commercial Officer, Operational Level, Ranong Provincial Commerce Office

Email: nuttida2536@gmail.com

Retrieved March 15, 2023; Revised April 12, 2023; Accepted April 24, 2023

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อ (1) ประเมินคุณภาพชีวิตการทำงานของข้าราชการจังหวัดระนอง (2) เพื่อเปรียบเทียบคุณภาพชีวิตการทำงานของข้าราชการ ระนอง จากความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อเมื่อจำแนกด้วยลักษณะประชากร (3) เพื่ออธิบายความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตการทำงานกับคุณภาพชีวิตของข้าราชการ จังหวัดระนอง การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล กลุ่มตัวอย่าง คือ ข้าราชการสังกัดสำนักงานจังหวัดระนอง จำนวน 160 นาย สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ค่าที่ การวิเคราะห์ความเบี่ยงเบน สหสัมพันธ์เพียร์สัน ผลการวิจัยพบว่า (1) ด้านคุณภาพชีวิตการทำงานของข้าราชการ จังหวัดระนอง ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก (2) ด้านคุณภาพชีวิตการทำงานของข้าราชการ จังหวัดระนองไม่มีความแตกต่างกันเมื่อพิจารณาจากลักษณะประชากรของกลุ่มตัวอย่าง (3) ด้านปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตการทำงานของข้าราชการ จังหวัดระนอง มีความสัมพันธ์ กับคุณภาพชีวิตการทำงานของข้าราชการ จังหวัดระนอง

คำสำคัญ: 1. คุณภาพชีวิตการทำงาน ; 2.ข้าราชการ 3. จังหวัดระนอง

Abstract

This research aimed to 1) verified quality of work life management of officers attached to Ranong provincial office Ranong province . 2) compared quality of work life management by respondents' Opinion verified by demographic factors. 3) explained correlation between affecting factors with quality of work life management. This was quantitative approached ,160 samples were officers attached Ranong provincial office Ranong province . Questionnaires were data gathering tool. Analytical statistics were mean percentages t test ANOVA F and Pearson R Findings were as follows; 1) quality of work life management were high level. 2) There were not any differences among respondents 'opinion toward quality of work life management verified by demographic factors. 3) There were positive significant correlation between affecting factors with quality of work life management.

Keywords: 1. Quality of Work Life Management ; 2. Officers 3;. Ranong provincial office Ranong

บทนำ

การทำงานมีความสำคัญต่อชีวิตมนุษย์เป็นอย่างยิ่ง อาจกล่าวได้ว่าการทำงานเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตที่ปฏิบัติมากกว่ากิจกรรมใด ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสังคมอุตสาหกรรม คาดกันว่ามนุษย์ได้ใช้เวลาถึงหนึ่งในสามของชีวิตเป็นอย่าน้อยอยู่ในโรงงานหรือสำนักงาน และยังเชื่อว่าในอนาคตอันใกล้นี้ มนุษย์จำเป็นต้องใช้เวลาของชีวิตเกี่ยวข้องกับการทำงานเพิ่มขึ้นไปอีก ซึ่งคนวัยแรงงานเป็นกลุ่มคนกลุ่มใหญ่ที่สุดของโครงสร้างประชากรไทย เป็นกลุ่มคนที่เป็นกำลังสำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศ จึงเป็นกลุ่มประชากรที่ภาครัฐและเอกชนให้ความสำคัญไม่เพียงในการพัฒนาศักยภาพแต่รวมถึงคุณภาพชีวิตที่ดีด้วย (สสพท, <https://shorturl.asia/k2tl1>)

ความสำคัญของคุณภาพชีวิตการทำงาน (Quality of Working Life) เป็นสิ่งที่สำคัญอย่างยิ่งเพราะคนเป็นทรัพยากรที่มีค่าและมีความสำคัญต่อองค์กร ดังนั้น สภาพแวดล้อมและบรรยากาศในสถานที่ทำงานต้องมีความเหมาะสมและเอื้อต่อการทำงาน คือ ทำให้ผู้ปฏิบัติงานมีรู้สึกที่ดีต่องาน มีความมั่นคง ทำให้เกิดความสุข โดยจะส่งผลดีทั้งตัวบุคคลและองค์กร เช่น ช่วยเพิ่มผลผลิตขององค์กร เนื่องจากการจัดการคุณภาพชีวิตในองค์การทำให้องค์การมีนโยบายและการวางแผนด้านคุณภาพชีวิต มีการจัดกลยุทธ์การพัฒนาคุณภาพชีวิตการทำงานด้านต่าง ๆ ทั้งในด้านลักษณะงาน บุคลากร และสภาพแวดล้อมที่ดีซึ่งส่งผลโดยตรงและอ้อมต่อการดำเนินงาน ส่งผลให้ผลผลิตภาพขององค์การเพิ่มขึ้นช่วยเพิ่มขวัญและกำลังใจของผู้ปฏิบัติงาน เนื่องจากการมีคุณภาพชีวิตการทำงานที่ดีทำให้พนักงานมีความพึงพอใจในงานก่อให้เกิดเป็นแรงจูงใจในการปฏิบัติงานทั้งยังส่งผลต่อความผูกพันและจงรักภักดีต่อองค์การ ช่วยปรับปรุงศักยภาพ

ของผู้ปฏิบัติงาน การพัฒนาคุณภาพชีวิตการทำงานด้วยการเปิดโอกาสให้ผู้ปฏิบัติงานเพิ่มพูนทักษะความสามารถของตนเอง ไม่ว่าจะโดยการศึกษา ฝึกอบรมหรือการพัฒนาต่างเป็นการเพิ่มศักยภาพของผู้ปฏิบัติงานให้สูงขึ้น

องค์ประกอบที่สำคัญต่อการดำเนินชีวิตของมนุษย์เป็นอย่างยิ่งคือ คุณภาพชีวิตในการทำงาน (Quality of Work Life) ถือเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งของการบริหารงานในปัจจุบันเพราะคุณภาพชีวิตการทำงานเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับมนุษย์ เนื่องจากมนุษย์คือต้นทุนทางสังคมที่มีคุณค่า ในปัจจุบันคนส่วนใหญ่ต้องเข้าสู่ระบบการทำงานต้องทำงานเพื่อให้ชีวิตดำรงอยู่ได้และตอบสนองความต้องการพื้นฐาน การทำงานคือการทำให้มีรายได้และมีรายได้ก็สามารถนำไปแลกเปลี่ยนเป็นอาหาร เครื่องใช้ตลอดจนปัจจัยทั้ง 4 ที่มีความจำเป็นต่อการดำรงชีวิต นอกจากนี้การทำงานยังเป็นตัวกำหนดฐานะและหน้าที่ทางสังคมทำให้เกิดคุณค่าในชีวิตของมนุษย์มากขึ้น ในระบบการทำงานในอดีตลูกจ้างหรือผู้ปฏิบัติงานมักถูกมองเป็นเพียงวัตถุดิบในการผลิตเท่านั้น หากแต่ในสังคมปัจจุบันองค์กรให้ความสำคัญกับผู้ปฏิบัติงานมากขึ้นเพราะเชื่อว่าทรัพยากรมนุษย์หรือบุคลากรผู้ปฏิบัติงานถือว่าเป็นปัจจัยพื้นฐานที่มีความสำคัญมีคุณค่ามากที่สุดขององค์กรที่จะทำให้องค์กรมีความเจริญรุ่งเรืองหรือเสื่อมโทรมลงได้ (เพทาย สารชาติ, 2551) เพราะทรัพยากรมนุษย์เป็นทรัพยากรหลักที่ทำให้ทรัพยากรอื่นมีคุณค่า จึงเปรียบมนุษย์เป็นดวงหัวใจหลักขององค์กร ผลงานที่ได้ออกมาจากทรัพยากรมนุษย์จะมีประสิทธิภาพเพียงใดขึ้นอยู่กับความพอใจในการทำงานของทรัพยากรมนุษย์เป็นหลัก ซึ่งความพอใจในการทำงานจะทำให้เกิดความกระตือรือร้นและความปรารถนาที่จะทำงานดังกล่าวสำเร็จลุล่วงไปตามแผนงานและเป้าหมายขององค์กรได้ (ผจญ เณริณสาร, 2557) ดังนั้นเมื่อคนต้องทำงานตามวิถีชีวิตของตนเองทั้งในองค์กรหรือหน่วยงานต่าง ๆ ที่มีทรัพยากรมนุษย์เป็นปัจจัยพื้นฐานในการสร้างผลผลิต หรือควบคุมประสิทธิภาพของงาน องค์กรหรือหน่วยงานนั้น ๆ จึงควรมีสภาวะที่เหมาะสมทำให้เกิดความสุขในการทำงานทั้งร่างกายและจิตใจ มีความรู้สึกมั่นคงทั้งสภาวะทางสังคม ทางกาย อารมณ์ และจิตวิญญาณต่อการปฏิบัติงานเป็นอย่างยิ่ง

องค์ประกอบสำคัญเกี่ยวกับคุณภาพชีวิต ประกอบด้วยปัจจัย 8 ประการ ดังนี้

1. ค่าตอบแทนที่เป็นธรรมและเพียงพอ
2. สิ่งแวดล้อมที่ถูกต้องลักษณะและปลอดภัย
3. การเปิดโอกาสให้ผู้ปฏิบัติงานได้พัฒนาความรู้ความสามารถได้เป็นอย่างดี
4. ลักษณะงานที่ส่งเสริมความเจริญเติบโตและความมั่นคงให้แก่ผู้ปฏิบัติงาน
5. ลักษณะงานมีส่วนส่งเสริมด้านบูรณาการทางสังคมของผู้ปฏิบัติงาน
6. ลักษณะงานที่ตั้งอยู่บนฐานของกฎหมายหรือกระบวนการยุติธรรม
7. ความสมดุลระหว่างชีวิตกับการทำงานโดยส่วนรวม
8. ลักษณะงานมีส่วนเกี่ยวข้องและสัมพันธ์กับสังคมโดยตรง

ข้าราชการ ความหมายและความสำคัญ ข้าราชการ คือ บุคคลซึ่งรับการบรรจุแต่งตั้งให้รับราชการ ปฏิบัติหน้าที่ และรับเงินเดือนในกระทรวง ทบวง กรมต่างๆ ของประเทศไทย ส่วนองค์กรที่บุคคลดังกล่าว ปฏิบัติงานอยู่นั้นเรียก ส่วนราชการ อาชีพ “ข้าราชการ” เป็นอีกอาชีพหนึ่งที่มีความสำคัญต่อประเทศเป็นอย่างมาก เพราะระบบราชการเป็นตัวจักรที่สำคัญต่อการขับเคลื่อนประเทศ ขับเคลื่อนนโยบายรัฐบาลให้บังเกิดผลสำเร็จ นำพาประเทศชาติและสังคมไปสู่ความเจริญและสงบสุข สามารถยืนอยู่บนเวทีโลกได้อย่างสง่างาม

คุณภาพชีวิตการทำงานจะเริ่มต้นจาก ความพึงพอใจในการปฏิบัติงาน (Working Satisfaction) ก็คือ ความรู้สึกในทิศทางที่ดี ตลอดจนทัศนคติในเชิงบวกที่มีต่องานที่ปฏิบัติอยู่ โดยบุคลากรได้รับการตอบสนองที่ดีจากองค์กร ซึ่งจะทำให้เกิดขวัญและกำลังใจในการทำงาน รวมถึงมีความสุขในการทำงาน ที่จะส่งผลให้การทำงานมีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้นได้ และยังส่งผลให้องค์กรประสบความสำเร็จได้ตามเป้าหมายที่วางไว้เป็นอย่างดีด้วย (HRNOTE Thailand, <https://shorturl.asia/1Cp5w>) ส่วนด้าน แรงจูงใจที่เป็น พลังที่อยู่ภายในตัวของบุคคลที่คอยผลักดันให้คนมีพฤติกรรมบางอย่าง และยังเป็นสิ่งที่กำหนดทิศทางหรือเป้าหมายของพฤติกรรมนั้นด้วย กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ แรงจูงใจเป็น ความตั้งใจความต้องการจะทำบางสิ่ง หรือเหตุผลของการกระทำนั้นเองแรงจูงใจมีอิทธิพลต่อผลผลิตภาพของการทำงาน ซึ่งผลผลิตภาพของงานจะมีคุณภาพมากน้อยเท่าไร ขึ้นอยู่กับแรงจูงใจในการทำงาน ซึ่งแรงจูงใจของพนักงานแต่ละคนก็ไม่เหมือนกัน ฉะนั้นแล้วบริษัทต้องเข้าใจว่าอะไรคือแรงจูงใจที่จะทำให้พนักงานคนนึงทำงานอย่างเต็มที่และมีประสิทธิภาพ การสร้างแรงจูงใจในการทำงานได้ดังนี้

การสร้างแรงจูงใจช่วยเพิ่มพลังในการทำงานให้พนักงาน เพราะพลังเป็นแรงขับเคลื่อนที่สำคัญต่อการกระทำหรือพฤติกรรมของคน ถ้าเรามีแรงจูงใจในการทำงานสูง ก็ทำให้เรามีพลัง กระตือรือร้นที่จะทำงานนั้นๆ ให้สำเร็จ การสร้างแรงจูงใจช่วยเพิ่มความพยายามในการทำงานให้พนักงาน เพราะความพยายามทำให้เรา มีความอดทน พยายาม ไม่ท้อที่จะคิดหาวิธีการนำความรู้ความสามารถของตนมาใช้ให้เป็นประโยชน์ต่องานให้ได้มากที่สุด การสร้างแรงจูงใจช่วยให้เกิดการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการทำงานของพนักงาน เพราะการเปลี่ยนแปลงทำให้เราเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ให้ชีวิต คนที่มีแรงจูงใจในการทำงานสูงจะทำงานเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย หากไม่สำเร็จก็จะหาข้อผิดพลาดเพื่อแก้ไข ซึ่งทำให้เกิดเปลี่ยนแปลงการทำงาน จนในที่สุดทำให้เจอแนวทางที่เหมาะสมที่แตกต่างไปจากแนวเดิม การสร้างแรงจูงใจในการทำงานช่วยเสริมสร้างคุณค่าความเป็นคนที่สมบูรณ์ให้พนักงาน เพราะคนที่มีแรงจูงใจในการทำงานจะเป็นคนที่มุ่งมั่น ทำให้เกิดความเจริญก้าวหน้าและงานที่ตนรับผิดชอบให้สำเร็จลุล่วง ซึ่งลักษณะดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงความสมบูรณ์แนวคิดเกี่ยวกับวัฒนธรรมองค์การ สภาพแวดล้อมภายในองค์การจะมีพลังที่มีอำนาจอย่างหนึ่งคือวัฒนธรรมองค์การอัน หมายถึงค่านิยมและบรรทัดฐานที่ยึดถือร่วมกันโดยสมาชิกขององค์การที่ได้กลายเป็นรากฐานของ ระบบการบริหารและวิธีการปฏิบัติของพนักงานและผู้บริหารภายในองค์การพลังนี้จะถูกเรียกว่า วัฒนธรรมองค์การค่านิยมร่วมของวัฒนธรรมองค์การจะเรียกร้องความสนใจต่อสิ่งที่สำคัญ

และระบุ แผนของพฤติกรรมที่กลายเป็นปทัสถานเป็นแบบแผนของการกระทำสิ่งต่าง ๆ ภายในองค์การ

1. ความหมายของวัฒนธรรมองค์การ วัฒนธรรมองค์การเป็นคำที่มีผู้ใช้อย่างกว้างขวางในปัจจุบัน แสดงให้เห็นถึงการยอมรับ ความสำคัญของวัฒนธรรมองค์การ แต่ความเข้าใจความหมายอย่างแท้จริงของคำนี้ยังมีแตกต่างกัน นักวิชาการบางท่านเปรียบเทียบวัฒนธรรมองค์การกับแต่งกายประจำชาติ บ้านเรือนไทย ดนตรีไทย อาหารไทย ดังนั้น เมื่ออยากทราบว่ามีวัฒนธรรมขององค์การเป็นอย่างไรก็พิจารณาจากการแต่งกาย ของพนักงาน การจัดอาคารสถานที่ เครื่องมือเครื่องใช้ การใช้สีสັນและการประดับตกแต่งสำนักงาน เป็นต้น บางท่านอธิบายว่าวัฒนธรรมองค์การคือ สิ่งที่คนในองค์การนั้นประพฤติปฏิบัติ เช่น การทำพิธีเข้ารับตำแหน่ง การแสดงการเคารพนบต่อผู้บังคับบัญชา ผู้อาวุโสหรือผู้มีสถานภาพสูงกว่า เป็นต้น คำอธิบายที่กล่าวไว้ข้างต้นนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้องแต่ยังมิได้ครอบคลุมเพียงพอ

ความเปลี่ยนแปลงทั้งในด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม ด้านการเมือง และด้านเทคโนโลยีอย่างรวดเร็ว จึงส่งผลก่อให้เกิดปัญหาด้านต่างๆ อย่างมากมาย ในการบริหารงานของหน่วยงานภาครัฐ เช่น ปัญหาบุคลากรของรัฐมีไม่เพียงพอ และขาดทักษะ ความรู้ ความเชี่ยวชาญ ปัญหาข้อจำกัดด้านงบประมาณในการบริหารงาน ปัญหาการแข่งขันทางการเมือง ปัญหาความไม่โปร่งใสในการบริหารราชการ ปัญหาด้านการบูรณาการจัดซื้อจัดจ้าง ปัญหาความไม่เท่าเทียมกันในการให้บริการประชาชน การทำงานล่าช้า การขาดการมีส่วนร่วมภาคประชาชน และปัญหาการทุจริตคอร์รัปชัน ซึ่งทำให้เกิดความเสียหายอันส่งผลกระทบต่อจังหวัดและประเทศชาติเป็นอย่างมาก และกระทบ ต่อคุณภาพชีวิตในการทำงาน แม้ว่า ในเชิงมิติองค์กรระบบราชการไทยเป็นหนึ่งในองค์กรการจ้างงานที่ดีที่สุดในโลก ความมั่นคงทางตำแหน่งสูง ระบบประเมินผลงานไม่ชัดเจน การปรับตัวน้อย ถ้าข้าราชการปรับตัวไม่ได้ก็ไม่ใช่เป็นไร อยู่ได้ หรือกระทำความผิดก็ย้ายกันไปย้ายกันมา ยังไม่นับโครงสร้างความสัมพันธ์ในจารีตแบบไทย ความสัมพันธ์แบบอุปถัมภ์ ซึ่งมีโครงสร้างนายและลูกน้องที่ ดูแลกันที่ ดีมาก (วสันต์ เหลืองประภัสร์ คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์การประชุมวิชาการระดับชาติ ด้านการบริหารกิจการสาธารณะ ครั้งที่ 4 (The 4th National Conference on Public Affairs Management) “การบริหารกิจการสาธารณะภายใต้ประเทศไทย 4.0” (Public Affairs Management Under Thailand 4.0)

ผู้วิจัยมีความสนใจว่าการจัดการคุณภาพชีวิตการทำงานของข้าราชการให้อยู่ในระดับที่ส่งเสริมให้เกิดสมรรถนะของการปฏิบัติราชการตามหลักการบริหารจัดการที่ดี ประกอบด้วย การบริหารราชการ เพื่อให้เกิดประโยชน์สุขของประชาชน การบริหารราชการเพื่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ต่อภารกิจของรัฐ การบริหารราชการอย่างมีประสิทธิภาพและเกิดความคุ้มค่าในเชิงภารกิจของรัฐ การลดขั้นตอนการปฏิบัติงาน การอำนวยความสะดวกและการตอบสนองความต้องการของประชาชน (มาตรา 52 พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน ฉบับที่ 5 พ.ศ. 2545) อย่างไร

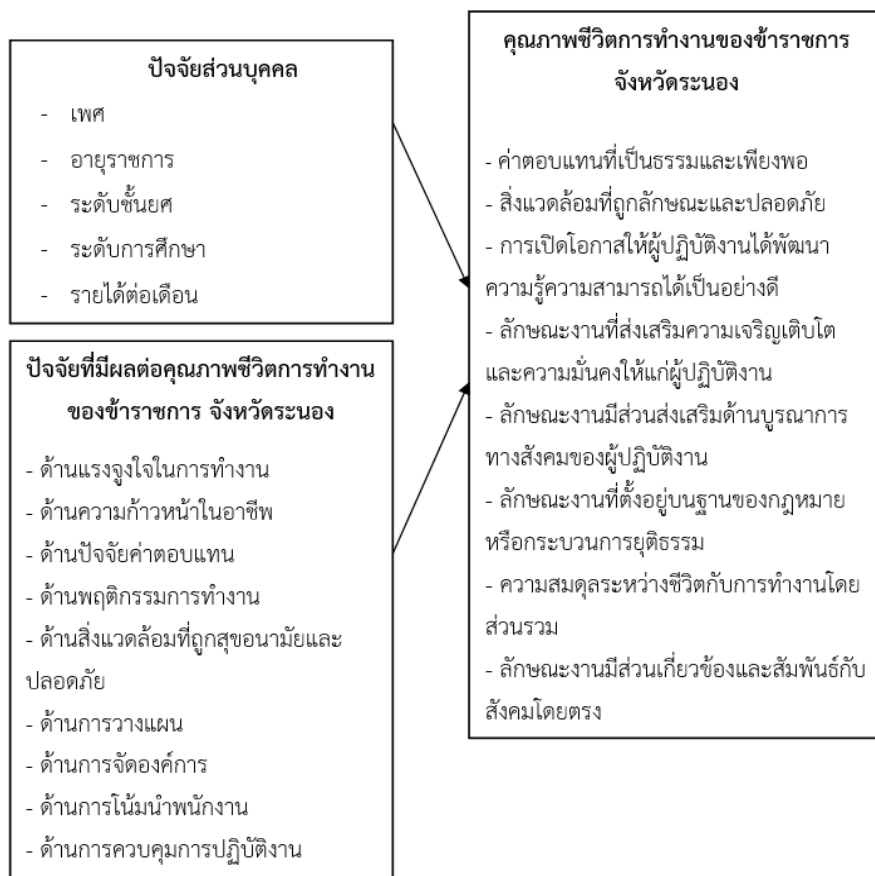
วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อประเมินคุณภาพชีวิตการทำงานของข้าราชการ จังหวัดระนอง เป็นอย่างไร
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อคุณภาพชีวิตการทำงานของข้าราชการ จังหวัดระนอง
3. เพื่ออธิบายความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตการทำงานของข้าราชการ จังหวัดระนองกับคุณภาพชีวิตการทำงานของข้าราชการ จังหวัดระนองเป็นอย่างไร

การทบทวนวรรณกรรม

การทบทวนวรรณกรรมประกอบด้วย แนวความคิด ทฤษฎีและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหา การทำวิจัยและเป็นแนวทางในการวิจัยเรื่อง คุณภาพชีวิตการทำงานของข้าราชการ จังหวัดระนอง ประกอบด้วย (1) แนวคิดและทฤษฎีการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ (2) แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับ คุณภาพชีวิตการทำงาน (3) ประเภทของข้าราชการ ของประเทศไทย (4) งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และ (5) กรอบแนวคิดการวิจัย

กรอบแนวคิดการวิจัย



ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล กลุ่มตัวอย่าง คือ ข้าราชการสังกัดสำนักงานจังหวัดระนอง จำนวน 160 นาย สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ค่าที่ การวิเคราะห์ความเบี่ยงเบน สหสัมพันธ์เพียร์สัน

ผลการวิจัย

จากการศึกษาค้นคว้าตามวิธีการดำเนินการศึกษาดังกล่าวมาในข้างต้น สามารถนำเสนอผลการศึกษาค้นคว้า รายละเอียดดังต่อไปนี้ ลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม มีดังนี้

เพศ พบว่า กลุ่มตัวอย่างเป็นเพศชาย จำนวน 106 คน คิดเป็นร้อยละ 67.5 ส่วนเพศหญิง จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 33.5 ตามลำดับ

อายุราชการ พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีอายุราชการระหว่าง 1-5 ปี จำนวน 68 คน คิดเป็นร้อยละ 43.3 รองลงมา อายุราชการระหว่าง 16 ปีขึ้นไป จำนวน 53 คน คิดเป็นร้อยละ 31.8 รองลงมา อายุราชการระหว่าง 11-15 ปี จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 13.4 และ อายุราชการระหว่าง 6-10 จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 11.5 ตามลำดับ

ระดับชั้นยศ พบว่า กลุ่มตัวอย่างมี ปฏิบัติการ จำนวน 56 คน คิดเป็นร้อยละ 35.7 รองลงมา เชี่ยวชาญ จำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 29.3 รองลงมา ชำนาญงาน จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 24.2 และ เชี่ยวชาญพิเศษ จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 10.7 ตามลำดับ

ระดับการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่าง ปริญญาตรี จำนวน 77 คน คิดเป็นร้อยละ 49.0 รองลงมา ปริญญาโทขึ้นไป จำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 44.6 รองลงมา อนุปริญญา/ปวส. จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 5.7 และ มัธยมศึกษา/ปวช. จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.6 ตามลำดับ

รายได้ต่อเดือน พบว่า รายได้ 25,000 บาท ขึ้นไป จำนวน 79 คน คิดเป็นร้อยละ 50.3 รองลงมา รายได้ 15,001-20,000 บาท จำนวน 58 คน คิดเป็นร้อยละ 36.9 รองลงมา รายได้ 20,001 - 25,000 บาท จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 10.2 และ รายได้ 12,000-15,000 บาท จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 2.5 ตามลำดับ

คุณภาพชีวิตการทำงานของข้าราชการ จังหวัดระนอง อยู่ในระดับมาก ($= 4.13$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า มีความสำเร็จอยู่ในระดับมาก คือ ลักษณะงานที่ตั้งอยู่บนฐานของกฎหมายหรือกระบวนการยุติธรรม ($= 4.25$) รองลงมา คือ ค่าตอบแทนที่เป็นธรรมและเพียงพอ ($= 4.22$) รองลงมา คือ ความสมดุลระหว่างชีวิตกับการทำงานโดยส่วนรวม ($= 4.22$) รองลงมา คือ ลักษณะงานมีส่วนส่งเสริมด้านบูรณาการทางสังคมของผู้ปฏิบัติงาน ($= 4.13$) รองลงมา คือ การเปิดโอกาสให้ผู้ปฏิบัติงานได้พัฒนาความรู้ความสามารถได้เป็นอย่างดี ($= 4.09$) รองลงมา คือ ลักษณะงานที่ส่งเสริมความเจริญเติบโตและ

ความมั่นคงให้แก่ผู้ปฏิบัติงาน (= 4.03) รองลงมา สิ่งแวดล้อมที่ถูกลักษณะและปลอดภัย (= 4.03) และ ลักษณะงานมีส่วนเกี่ยวข้องและสัมพันธ์กับสังคมโดยตรง (= 4.03) ตามลำดับ

ปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตการทำงานของข้าราชการ จังหวัดระนอง อยู่ในระดับมาก (= 4.17) เมื่อพิจารณารายชื่อ พบว่า มีความสำเร็จอยู่ในระดับมาก คือ ด้านแรงจูงใจในการทำงาน (= 4.38) รองลงมา คือ ด้านความก้าวหน้าในอาชีพ (= 4.37) รองลงมา คือ ด้านพฤติกรรมการทำงาน (= 4.29) รองลงมา คือ ด้านสิ่งแวดล้อมที่ถูกลักษณะและปลอดภัย (= 4.12) รองลงมา คือ ด้านปัจจัยค่าตอบแทน (= 4.09) ตามลำดับ

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. จากผลการวิจัย พบว่าคุณภาพชีวิตการทำงานของข้าราชการจังหวัดระนองด้านการจัดการภาพรวมพบว่า อยู่ในระดับมากค่าเฉลี่ย 4.10 ด้านที่น้อยที่สุด การนำแผนไปปฏิบัติมีสอดคล้องประสานกันเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย อยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ย 4.02 ควรที่จะพัฒนาการนำแผนลงสู่การปฏิบัติเพื่อให้เกิดประสิทธิผลมากที่สุด

2. ปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตการทำงานของข้าราชการจังหวัดระนองด้านการโน้มน้าพนักงานภาพรวมพบว่า อยู่ในระดับมากค่าเฉลี่ย 4.06 ด้านที่น้อยที่สุด ผู้บริหารมีภาวะผู้นำเหมาะสมสามารถลดความขัดแย้งและความตึงเครียดในองค์การอยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ย 4.01 ควรมีการพัฒนาการเสริมสร้างภาวะผู้นำเหมาะสมและความสามารถในการลดความขัดแย้งและความตึงเครียดในองค์การ

3. ปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตการทำงานของข้าราชการจังหวัดระนอง ด้านสิ่งแวดล้อมที่ถูกลักษณะและปลอดภัยภาพรวม พบว่า อยู่ในระดับมากค่าเฉลี่ย 4.12 ด้านที่น้อยที่สุด ที่ทำงานปราศจากเชื้อโรคอันตรายอยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ย 4.02 ควรมีการจัดการที่ทำงานปราศจากเชื้อโรคอันตรายตามหลักการของ SAR และ DMHTT ตามมาตรฐานกระทรวงสาธารณสุข

4. ด้านความก้าวหน้าในอาชีพ ด้านที่น้อยที่สุดได้แก่ลักษณะงานทำให้มี โอกาสในความก้าวหน้าในการเลื่อนขั้นหรือตำแหน่งอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย 4.09 ควรพัฒนานำหลักการบริหารจัดการบ้านเมืองที่ดีมาเป็นกรอบความคิดในการพัฒนาบุคลากรเข้าสู่ตำแหน่ง

5. ปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตการทำงานของข้าราชการจังหวัดระนอง ด้านปัจจัยค่าตอบแทนภาพรวม พบว่า อยู่ในระดับมาก ด้านที่น้อยที่สุดได้แก่ ความพอเพียงของเงินเดือนเปรียบเทียบกับค่าครองชีพปัจจุบัน อยู่ในระดับปานกลางมีค่าเฉลี่ย 3.38 ควรพิจารณา สวัสดิการข้าราชการให้ดำรง

ชีพตามสมควรโดยสนับสนุนการครองชีพที่ไม่ต้องเพิ่มเงินประจำเดือน เช่นเดียวกับกองทัพของประเทศสหรัฐอเมริกา

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1 คุณภาพชีวิตการทำงานเป็นปัจจัยสำคัญของประสิทธิภาพการดำเนินงาน รัฐบาลควรให้ความสำคัญในนโยบายด้านสวัสดิการสังคมทุกภาคส่วนมีว่าภาครัฐ ภาคเอกชน หรือชุมชน

2 ภาครัฐต้องมีนโยบายที่ชัดเจนในการทำให้หน่วยงานภาครัฐปลอดจากการแทรกแซงของฝ่ายการเมือง

3. ภาครัฐต้องมีนโยบายที่ชัดเจนในการทำให้ข้าราชการในหน่วยงานภาครัฐสามารถดำรงตนในสังคมอย่างมีเกียรติยศและศักดิ์ศรีสมกับความเป็นผู้ให้บริการประชาชน

ข้อเสนอแนะการวิจัยครั้งต่อไป

1. วิจัยในด้านความเหมาะสมของค่าตอบแทนและสวัสดิการของข้าราชการทุกหน่วยงาน

2. วิจัยความเป็นไปได้ในการนำระบบประกันสังคมที่เหมาะสมเข้ามาแทนที่ระบบบำนาญเพื่อลดภาระงบประมาณของประเทศ

3. วิจัยความเป็นไปได้ในการนำระบบบำนาญออกจากสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเพื่อลดภาระงบประมาณของประเทศ

เอกสารอ้างอิง

- กรรณิกา สุวรรณศรี. (2557). *การบริหารทรัพยากรมนุษย์ เอกสารประกอบการสอนรายวิชาการบริหารทรัพยากรมนุษย์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม จังหวัดนครปฐม*
- วรรณวิสา แยมเกษ. (2557). *ปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาตนเองในการทำงานของพนักงานธนาคารสายบุคคลของธนาคารเอกชนแห่งหนึ่ง การค้นคว้า อิสสระ ปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยกรุงเทพ กรุงเทพมหานคร*
- วันทนา ชื่นฤทัย. (2553). *แนวทางการพัฒนาการสื่อสารในองค์กร กรณีศึกษา : บริษัท โออิทานิ (ไทยแลนด์) วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ กรุงเทพฯ*
- ชาญวุฒิ บุญชม. (2553). *ความผูกพันต่อองค์กร : ศึกษาเฉพาะกรณีบุคลากร โรงเรียนอิสลามสันติชน การศึกษาอิสระปริญญามหาบัณฑิต สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ กรุงเทพฯ*
- ดุสิตา เครือคำปิว. (2551). *ลักษณะคุณภาพชีวิตการทำงาน ลักษณะผู้นำที่มีประสิทธิภาพวัฒนธรรมองค์การกับการลาออกของพยาบาล โรงพยาบาล รามาธิบดี โรงพยาบาล วิชัยยุทธและสถาบันมะเร็งแห่งชาติ. วิทยานิพนธ์ สังคมสงเคราะห์ศาสตร์มหาบัณฑิต คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ กรุงเทพมหานคร*

- สุรัชย์ แก้วพิกุล. (2552) คุณภาพชีวิตการทำงานของบุคลากร วิทยาลัยพยาบาลสำนักงานตำรวจแห่งชาติ.วิทยานิพนธ์ สังคมสงเคราะห์ศาสตร์มหาบัณฑิต คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ กรุงเทพมหานคร
- สาธิต ปานอ่อน ปภาวดีมนตรีวัด และจิระ ประทีป. (2556). คุณภาพชีวิตการทำงานของข้าราชการในกลุ่มเรือนจำเขต 7. วิทยานิพนธ์ ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช กรุงเทพมหานคร
- เสน่ห์ นิติวิทยากุล. (2561). รูปแบบการพัฒนาคุณลักษณะผู้นำที่มีความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนนายสิบทหารบกเหล่าทหารราบ: โมเดลโค้งพัฒนาการที่มีตัวแปรแฝงสมการกำลัง 2 ลำดับที่ 2 วารสารศรีนครินทร์วิโรฒวิจัยและพัฒนาสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์.10(19), 217-234
- สุนทร นามโคตรศรี. (2553). คุณภาพชีวิต การทำงานของบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอด่านขุนทดจังหวัดนครราชสีมา การศึกษาอิสระ ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเทคโนโลยี สุรนารีจังหวัดนครราชสีมา
- สุศักดิ์ นนทพรหม.(2559). แรงจูงใจในการปฏิบัติงานของข้าราชการนายทหารชั้นประทวน สังกัด กรมกำลังพล กองกองทัพบกการศึกษาอิสระ.ปริญญารัฐประศาสนศาสตร์บัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีปทุมกรุงเทพมหานคร
- รัตนา เอื้อบุญะนันท์. (2555). ภาวะผู้นำที่พึงประสงค์ของนายทหารสัญญาบัตรในโรงพยาบาลสังกัดกองทัพบก วารสารสหวิทยาการวิจัย ฉบับบัณฑิตศึกษา.1(1) , 69-78.
- สุรสิทธิ์ ศรีวนิชย์. (2561). กลไกการจัดการศึกษาเพื่อสร้างอัตลักษณ์นายทหารสัญญาบัตรภายใต้ัยคุกคาม ในอนาคต.วารสารสถาบันวิชาการป้องกันประเทศ 9(2) , 63-73.
- ชัยยุทธ์ ชัยปัญญา. (2556). องค์ประกอบการพัฒนาการเรียนนายสิบทหารบกสู่ความเป็นเลิศ บทความวิชาการโรงเรียนนายสิบทหารบก กองการศึกษาโรงเรียนนายสิบทหารบก
- ดร.ณ ฤทธวงษ์สุข. (2556). การปฏิรูประบบกำลังสำรองของกองทัพบกไทย. วารสารเกษมบัณฑิต. 14(2) ,59-72.
- ผจญ เฉลิมสาร. (2555). คุณภาพชีวิตการทำงาน <https://www.moe.go.th> approached 4th Oct 2019)
- พนิดา อร่ามจรัส. (2552). ความสัมพันธ์ระหว่างคุณภาพชีวิตการทำงานกับพฤติกรรมความเป็นสมาชิกที่ดี ขององค์การของพนักงานกลุ่มบริษัท ไทรีเซนไทย เอเยนซีจำกัด. วิทยานิพนธ์ บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยกรุงเทพ กรุงเทพมหานคร
- พิทยา โกคา. (2552). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความผูกพันต่อองค์กรของ พนักงานโรงงานอุตสาหกรรม ผลิตภัณฑ์พลาสติก จังหวัดสมุทรปราการ. วิทยานิพนธ์ปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิตมหาวิทยาลัย ศรีปทุมวิทยาเขตชลบุรีจังหวัดชลบุรี

ศุสึพร จิตต์เที่ยง (2553) *ความพึงพอใจในการทำงานกับความผูกพันต่อองค์กรของพนักงานบริษัท กสท โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) สำนักงานใหญ่*. การค้นคว้าอิสระระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัย เกरिक กรุงเทพฯ

อุมาพร มุลมณี. (2555). *การพัฒนาคุณภาพชีวิตในการทำงาน ของพนักงานระดับปฏิบัติการบริษัท เวส เทิร์น ดิจิตอล (ประเทศไทย) จำกัด . วิทยานิพนธ์ บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยวไลยอลงกรณ์ ปทุมธานี*.

ประสิทธิผลของการให้บริการงานสวัสดิการสังคมสำหรับผู้สูงอายุ
เทศบาลเมืองประจวบคีรีขันธ์ อำเภอเมือง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

Effectiveness of Social welfare service for elder; City Municipality Muang
District Prachuabkirikhan Province.

มลฤดี ชลอสันติสกุล

Monrudee Chalorsantisakun

วิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

College of Innovation Management, Rajamangala University of Technology Rattanakosin

Email: monrudee_cha@gmail.com

Retrieved March 21, 2023; Revised April 19, 2023; Accepted April 24, 2023

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อ (1) ประเมินประสิทธิผลของการให้บริการงานสวัสดิการสังคมสำหรับผู้สูงอายุเทศบาลเมืองประจวบคีรีขันธ์ อำเภอเมือง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ (2) เพื่อเปรียบเทียบประสิทธิผลของการให้บริการงานสวัสดิการสังคมสำหรับผู้สูงอายุเทศบาลเมืองประจวบคีรีขันธ์ จำแนกด้วยลักษณะประชากรของกลุ่มตัวอย่าง (3) เพื่ออธิบายความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิผลของการให้บริการงานสวัสดิการสังคมสำหรับผู้สูงอายุเทศบาลเมืองประจวบคีรีขันธ์ กับประสิทธิผลของการให้บริการงานสวัสดิการสังคมสำหรับผู้สูงอายุเทศบาลเมืองประจวบคีรีขันธ์ อำเภอเมือง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ การวิจัยครั้งนี้เป็นงานวิจัยเชิงปริมาณแบบสำรวจ กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้สูงอายุที่มีถิ่นพำนักอยู่ในพื้นที่ผู้สูงอายุเทศบาลเมืองประจวบคีรีขันธ์ อำเภอเมือง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำนวน 200 คน ทำการสุ่มตัวอย่างแบบเป็นขั้นตอนและอิสระ เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ ประกอบด้วย ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติ ค่าที ความแปรปรวนทางเดียว สหสัมพันธ์เพียร์สัน ผลการวิจัยพบว่า (1) ด้านประสิทธิผลของการให้บริการงานสวัสดิการสังคมสำหรับผู้สูงอายุเทศบาลเมืองประจวบคีรีขันธ์ อำเภอเมือง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ภาพรวมอยู่ในระดับมาก (2) ด้านการ เปรียบเทียบประสิทธิผลของการให้บริการงานสวัสดิการสังคมสำหรับผู้สูงอายุเทศบาลเมืองประจวบคีรีขันธ์ อำเภอเมือง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำแนกด้วยลักษณะประชากรของกลุ่มตัวอย่างไม่มีความแตกต่างกัน (3) ด้านความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิผลของการให้บริการงานสวัสดิการสังคมสำหรับผู้สูงอายุเทศบาลเมืองประจวบคีรีขันธ์ มีความสัมพันธ์เชิงบวกระดับต่ำกับ

ประสิทธิผลของการให้บริการงานสวัสดิการสังคมสำหรับผู้สูงอายุเทศบาลเมืองประจวบคีรีขันธ์ อำเภอเมือง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

คำสำคัญ: 1. ประสิทธิภาพ ; 2. การให้บริการ 3.สวัสดิการสังคมสำหรับผู้สูงอายุ เทศบาลเมืองประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

Abstract

This research aimed to 1) verified effectiveness of Social welfare service for elder; City Municipality Muang District Prachuabkirikhan Province. 2) compare effectiveness of Social welfare service for elder; City Municipality among respondents' attitude verified by demographic factors. 3) explain correlation between Critical success factors with effectiveness of Social welfare service for elder; City Municipality. This was quantitative approached ,sample were 200 elder residents in service area of City Municipality. Questionnaires were data gathering tools. Analytical statistics were percentages standard deviation mean t test ANOVA F and Pearson correlation. Major Findings were ; 1) effectiveness of Social welfare service for elder; City Municipality Muang District Prachuabkirikhan Province were high level. 2) effectiveness of Social welfare service for elder; City Municipality among respondents' attitude verified by demographic factors were not difference. 3) correlation between Critical success factors with effectiveness of Social welfare service for elder; City Municipality was positive statistical significant at .01level.

Keywords: 1. Effectiveness, Social welfare service; 2. Elder 3;.City Municipality Muang District Prachuabkirikhan Province

บทนำ

ในปัจจุบันประเทศไทยกำลังเข้าสู่ช่วงเปลี่ยนผ่านเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุอย่างสมบูรณ์จากข้อมูล ที่ได้มีการจัดทำสถิติไว้พบว่า หลังจากปีพ.ศ. 2552 ประเทศไทยมีประชากรที่อยู่ในวัยพึ่งพิงซึ่ง ได้แก่ เด็กและผู้สูงอายุ จะมีจำนวนสูงกว่าประชากรในวัยทำงานและภายในปี 2560 ประเทศไทยจะมีประชากรเด็กน้อยกว่าผู้สูงอายุเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ของประเทศ เป็นผลมาจากการลดภาวะเจริญพันธุ์อย่างรวดเร็ว และการลดลงอย่างต่อเนื่องของระดับการตายของประชากรภายในประเทศ ทำให้อัตราส่วนของประชากรผู้สูงอายุในประเทศเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง ข้อมูลของประชากรในประเทศไทยในปี 2561 ประชากรในประเทศไทยมีจำนวนประมาณ 66 ล้านคน (United Nations World Population Ageing, <http://www.unfpa.org>, approached 3rd JULY 2022) และการคาดการณ์โดยมูลนิธิพัฒนางานผู้สูงอายุว่าในปี 2563 จะมีผู้สูงอายุเพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 19.1 ของประชากรทั้งหมดภายในประเทศไทยและมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นเรื่อย ๆ โดยในปี 2573 จะเพิ่มสูงขึ้นถึง ร้อยละ 26.6 ของประชากรทั้งหมดภายในประเทศไทย ส่วนในวัยเด็กและวัยแรงงานจะมีแนวโน้มลดลงอย่างต่อเนื่องในทุก ๆ ปี ซึ่งส่งผลให้ประเทศไทยก้าวเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุโดยสมบูรณ์ (Aged Society) ในอีก 10 ปีข้างหน้า (รายงานสถานการณ์ผู้สูงอายุ พ.ศ.2556 โดย มูลนิธิสถาบันวิจัยและพัฒนาผู้สูงอายุไทย (www/thaitgri.org approached 4th May 2022))

เพื่อจัดการกับปัญหาที่จะเกิดขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวภายในสังคมของประเทศไทยรัฐบาลได้มีการกำหนดนโยบายสวัสดิการสังคมและตราพระราชบัญญัติขึ้นมารองรับการนำนโยบายดังกล่าวไปปฏิบัติและกระจายอำนาจการนำไปปฏิบัติจากส่วนกลางลงสู่ระดับการปกครองส่วนท้องถิ่นโดยมีการจัดทำกฎหมายรองรับการมอบอำนาจให้ให้องค์การบริหารการปกครองส่วนท้องถิ่นมีอำนาจในการจัดทำระบบสวัสดิการและบริการสาธารณะเพื่อให้การอำนวยความสะดวกให้แก่ประชาชนทุกช่วงวัยภายในพื้นที่ของตนเองและได้กำหนดให้การพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุอยู่ในอำนาจขององค์การบริหารการปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น ๆ (พรก.แผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 มาตรา 16(10) ที่มีการให้อำนาจองค์การบริหารการปกครองส่วนท้องถิ่นมีหน้าที่และอำนาจในการจัดบริการสาธารณะต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์ให้กับประชาชนภายในท้องถิ่นนั้น ๆ โดยให้มีการสังคมสงเคราะห์รวมถึงการพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุและในรัฐธรรมนูญยังมีการบัญญัติสิทธิของผู้สูงอายุ ไว้โดยมีใจความว่า บุคคลซึ่งมีอายุเกิน 60 ปีบริบูรณ์ และรายได้ไม่เพียงพอแก่การยังชีพ มีสิทธิได้รับสวัสดิการ สิ่งอำนวยความสะดวกอันเป็นสาธารณะอย่างสมศักดิ์ศรีและความช่วยเหลือ ที่เหมาะสมจากรัฐ (รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2560 มาตรา 53) ทำให้สามารถจัดสวัสดิการสังคมให้กับผู้สูงอายุภายในพื้นที่ต่าง ๆ ได้อย่างเต็มที่ การดำเนินการดังกล่าวนับว่าเป็นการจัดทำนโยบายที่เหมาะสมแม้ว่าจะถูกกล่าวหาว่าเป็นการนำนโยบายประชานิยมเพื่อหาคะแนนนิยมแต่การจะเสริมสร้างคุณภาพชีวิตให้กับประชากรที่สูงวัยและเกือบทั้งหมดไม่ได้อยู่ในวัยทำงานแล้วการจัดการดูแลในเรื่องทางเศรษฐกิจและสุขอนามัยเพื่อคุณภาพชีวิตที่ดีเป็นความรับผิดชอบที่รัฐต้องจัดการเพราะประชาชนทุกวัยคือคนไทยดังนั้นรัฐบาลจึง

มอบหมายให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรับภารกิจงานนโยบายไปปฏิบัติและหน่วยงานปกครองส่วนท้องถิ่นที่ใกล้เคียงประชาชน

การนำนโยบายสวัสดิการสังคมไปปฏิบัติประเทศไทยได้นำนโยบายสวัสดิการสังคมมากำหนดและปฏิบัติตั้งแต่ปี พ.ศ.2496 แต่ปรากฏว่ายังมีได้บรรลุวัตถุประสงค์ที่แท้จริง พบว่า สภาพการดำเนินงานมีการจัดสวัสดิการยังไม่เหมาะสม คือ ปัญหาในการประชาสัมพันธ์ การจัดสวัสดิการไม่ตรงตามความต้องการของประชาชนในพื้นที่ขาดการสนับสนุนจากภาครัฐประชาชนมีความเข้าใจในสวัสดิการปานกลางและขาดการมีส่วนร่วมในการขับเคลื่อน รวมทั้งขาดการตรวจสอบและประเมินผลในการจัดสวัสดิการ (ประสิทธิ์ วิชัย, ภัทรธิดา ผลงาม, 2559) ดังกรณีของพื้นที่เทศบาลเมืองประจวบคีรีขันธ์ก็เช่นกัน ประชาชนขาดความรู้ความเข้าใจในการให้บริการงานสวัสดิการสังคมโดยเฉพาะด้านการจ่ายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุและงานสวัสดิการ อื่น ๆ จึงเป็นเหตุให้ประชาชนยังไม่ได้รับการพัฒนาคูณภาพชีวิตดังที่รัฐคาดหวัง เพื่อให้เกิดประสิทธิผลในการให้บริการงานสวัสดิการรวมถึงการศึกษาปัญหาอุปสรรคที่ทำให้การให้บริการไม่บรรลุผลและแนวทางในการจัดการงานสวัสดิการสังคมให้เกิดประโยชน์สูงสุดกับประชาชนโดยเฉพาะทางมุมมองของข้าราชการผู้ปฏิบัติเพื่อรับทราบผลของการปฏิบัติงานของข้าราชการผู้ปฏิบัติราชการดำเนินงานสวัสดิการสังคม ผู้วิจัยประสงค์จะวิจัยประสิทธิผลของการให้บริการงานสวัสดิการสังคมสำหรับผู้สูงอายุเทศบาล เมืองประจวบคีรีขันธ์ อำเภอเมือง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เพื่อนำผลการวิจัยไปประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติงานและเพื่อแก้ไขปัญหาและอุปสรรคแน่นอนจะมีผู้วิจัยมาก่อนหน้าแล้วบ้างแต่อาจจะมีมุมมองที่ไม่ครอบคลุมทุกปัญหาและบริบทที่แวดล้อมโดยเฉพาะ มุมมองของผู้รับบริการกับผู้ปฏิบัติจึงมีคำถามในการวิจัยดังนี้

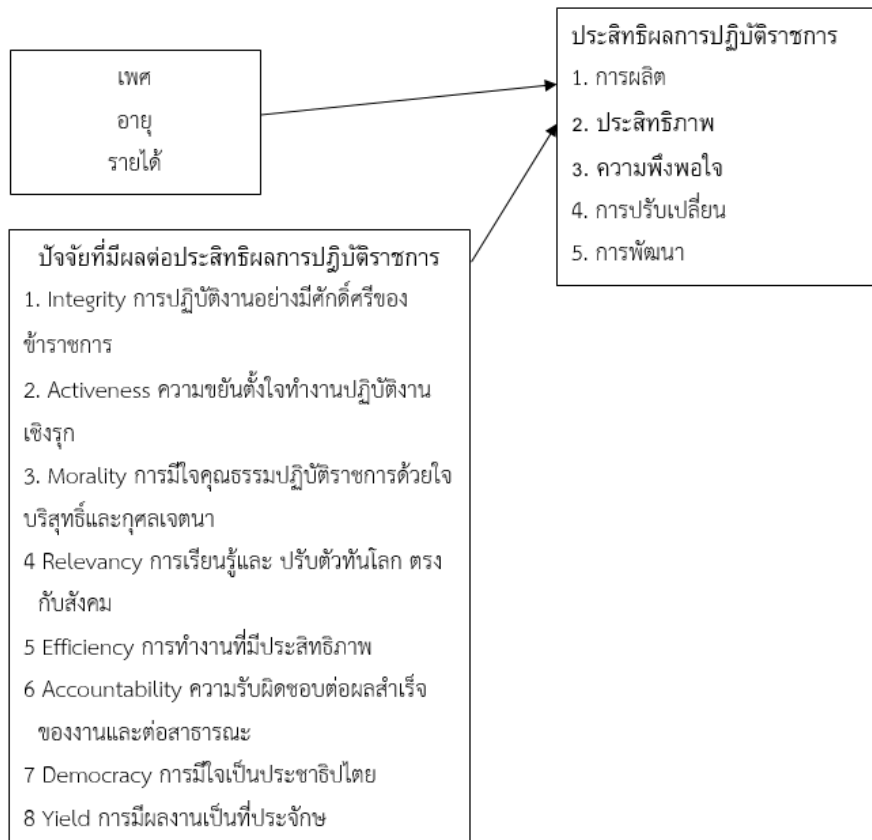
วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาประสิทธิผลของการให้บริการงานสวัสดิการสังคมสำหรับผู้สูงอายุเทศบาลเมืองประจวบคีรีขันธ์ อำเภอเมือง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
2. เพื่อเปรียบเทียบประสิทธิผลของการให้บริการงานสวัสดิการสังคมสำหรับผู้สูงอายุเทศบาลเมืองประจวบคีรีขันธ์ อำเภอเมือง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำแนกด้วยลักษณะประชากรของกลุ่มตัวอย่าง
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิผลของการให้บริการงานสวัสดิการสังคมสำหรับผู้สูงอายุเทศบาลเมืองประจวบคีรีขันธ์ อำเภอเมือง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์กับประสิทธิผลของการให้บริการงานสวัสดิการสังคมสำหรับผู้สูงอายุเทศบาลเมืองประจวบคีรีขันธ์

การทบทวนวรรณกรรม

การทบทวนวรรณกรรมประกอบด้วย แนวความคิด ทฤษฎีและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหา การทำวิจัยและเป็นแนวทางในการวิจัยเรื่อง ประสิทธิภาพของการให้บริการงานสวัสดิการสังคมสำหรับผู้สูงอายุเทศบาลเมืองประจวบคีรีขันธ์ อำเภอเมือง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ประกอบด้วย (1) นโยบายต่างๆ ของรัฐบาลที่เกี่ยวข้องกับสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุ (2) สวัสดิการสังคม ความหมาย และความสำคัญ (3) แนวคิดและทฤษฎีการปฏิบัติราชการ (4) แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับประสิทธิภาพ (5) แนวคิดและทฤษฎี ประสิทธิภาพการปฏิบัติงาน (6) งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และ (7) กรอบแนวคิดในการวิจัย

กรอบแนวคิดการวิจัย



ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นงานวิจัยเชิงปริมาณแบบสำรวจ กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้สูงอายุที่มีถิ่นพำนักอยู่ในพื้นที่ผู้สูงอายุเทศบาลเมืองประจวบคีรีขันธ์ อำเภอเมือง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำนวน 200 คน ทำการสุ่มตัวอย่างแบบเป็นขั้นตอนและอิสระ เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ ประกอบด้วย ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติ ค่าที่ ความแปรปรวนทางเดียว สหสัมพันธ์เพียร์สัน

ผลการวิจัย

จากการศึกษาค้นคว้าตามวิธีการดำเนินการศึกษาดังกล่าวมาในข้างต้น สามารถนำเสนอผลการศึกษาค้นคว้า รายละเอียดดังต่อไปนี้ ลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม คือ ประชาชนในเขตพื้นที่เมืองประจวบคีรีขันธ์ อำเภอเมือง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยจำแนกตามสถานภาพส่วนบุคคล ดังนี้

เพศ ประชาชนส่วนใหญ่เพศชาย จำนวน 79 คน คิดเป็นร้อยละ 39.5 และเพศหญิง จำนวน 121 คน คิดเป็นร้อยละ 60.5

อายุ ประชาชนส่วนใหญ่มี อายุ 61 – 65 ปี จำนวน 163 คน คิดเป็นร้อยละ 81.5 รองลงมาอายุ 66 ปีขึ้นไป จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 16.5 รองลงมา 56 – 60 ปี จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1.0 และ อายุ 50 – 55 ปี จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1.0 ตามลำดับ

รายได้ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีรายได้ 5000 – 8000 บาท จำนวน 120 คน คิดเป็นร้อยละ 60 รองลงมา สูงกว่า 10,000 บาท จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 24 และ 8001 – 10,000 บาท จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 24 ตามลำดับ

ประสิทธิผลของการให้บริการงานสวัสดิการสังคมสำหรับผู้สูงอายุเทศบาลเมืองประจวบคีรีขันธ์ อำเภอเมือง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ในภาพรวม เท่ากับ = 4.10 อยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านโดยเรียงลำดับความคิดเห็นจากระดับค่าเฉลี่ยมาก ลงไปหาน้อยสุดตามเกณฑ์การประเมิน พบว่า ข้อ 2. ด้านประสิทธิภาพ อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย = 4.40 รองลงมา ข้อ 1. ด้านการผลิต อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย = 4.40 ข้อ 3. ด้านความพึงพอใจ อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย = 4.07 ข้อ 5. ด้านการพัฒนา อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย = 4.07 และ ข้อที่ 4. ด้านการปรับเปลี่ยน อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย = 4.07 ตามลำดับ

ปัจจัยที่มีผลประสิทธิผลของการให้บริการงานสวัสดิการสังคมสำหรับผู้สูงอายุเทศบาลเมืองประจวบคีรีขันธ์ อำเภอเมือง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ในภาพรวม เท่ากับ = 4.11 อยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านโดยเรียงลำดับความคิดเห็นจากระดับค่าเฉลี่ยมาก ลงไปหาน้อยสุดตามเกณฑ์การประเมิน พบว่า ข้อ 4. ด้านการเรียนรู้และปรับตัวทันโลกตรงกับสังคม อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย = 4.0 รองลงมา ข้อ 7. ด้านการมีใจเป็นประชาธิปไตย อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย = 4.16 รองลงมา ข้อ 5. ด้านการทำงานที่มีประสิทธิภาพสามารถวัดและแสดงไว้อย่างชัดเจน อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย = 4.16 รองลงมา ข้อ 1. ด้านการปฏิบัติงานอย่างมีศักดิ์ศรีของข้าราชการ อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย = 4.11 รองลงมา ข้อ 6. ด้านความรับผิดชอบต่อผลสำเร็จของงานและต่อสาธารณะ อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย = 4.10 รองลงมา ข้อ 8. ด้านการมีผลงานเป็นที่ประจักษ์และปฏิบัติงานโดยเน้นผลสัมฤทธิ์ เป็นสำคัญ อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย = 4.08 รองลงมา ข้อ 2. ด้านความขยันตั้งใจทำงานปฏิบัติงานเชิงรุก อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย = 4.04 และ ข้อ 3. ด้านการมีใจคุณธรรมปฏิบัติราชการด้วยใจบริสุทธิ์และกุศลเจตนา อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย = 4.05 ตามลำดับ

การอภิปรายผล

ด้านปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิผลการปฏิบัติราชการงานสวัสดิการสังคมสำหรับผู้สูงอายุเทศบาลเมืองประจวบคีรีขันธ์ที่พบว่าประสิทธิผลการปฏิบัติราชการงานสวัสดิการสังคมสำหรับผู้สูงอายุเทศบาลเมืองประจวบคีรีขันธ์ ภาพรวม มีค่าเฉลี่ยระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 4.11 สอดคล้องกับ งานของ วิไล ชัยสมการ ผลสัมฤทธิ์การปฏิบัติราชการของพนักงานเทศบาลในจังหวัดลำพูน (2559) ที่ผลการวิจัย พบว่า ปัจจัยด้านการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี ปัจจัยด้านการบริหารเชิงยุทธศาสตร์ ปัจจัยด้านสมรรถนะ ปัจจัยด้านการบริหารมุ่งผลสัมฤทธิ์ และปัจจัยด้านกระบวนการทัศน์ วัฒนธรรมและค่านิยมในการทำงาน (I AM READY) มีอิทธิพลต่อระดับผลสัมฤทธิ์ในการปฏิบัติราชการของพนักงานเทศบาลในจังหวัดลำพูน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และองอาจ นัยวัฒน์ นิภา ศรีไพโรจน์ ดวงใจ สีเขียว นพวรรณ ศรีเกตุ (2558) การพัฒนาระบบการประเมินผลการปฏิบัติงานของบุคลากร คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (มศว) โดยใช้ตัวชี้วัดสำคัญรายบุคคล ผลการวิจัยพบว่า การประเมินผลการปฏิบัติงาน ของบุคลากรที่ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในปัจจุบันมี 2 ระบบ แยกตามสถานภาพ การเป็นข้าราชการพลเรือนและพนักงานมหาวิทยาลัย โดยทั้ง 2 ระบบยังขาดเกณฑ์การให้คะแนน ประเมินผลอย่างเป็นปรนัย เป็นผลให้คะแนนจากผู้ประเมินต่างคน / ชุด ผันแปรและคลาดเคลื่อนสูง และกลุ่มตัวอย่าง 62.26% เห็นว่าระบบการประเมินที่พัฒนาขึ้นด้วยตัวชี้วัดรายบุคคลที่ถูกถ่ายทอด จากตัวชี้วัดและเป้าหมายขององค์กรระดับคณะภายใต้ฐานคิดการประเมินระบบเดียวและเน้นพัฒนาสมรรถนะของบุคลากรเป็นระบบที่มีคุณภาพ

จากการอภิปรายพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นผู้สูงอายุที่มารับบริการสวัสดิการที่เทศบาลการตอบแบบสอบถามอาจไม่แม่นยำตรงต่อคำถามมากนัก เนื่องจากอายุและความเกรงใจ

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. ประสิทธิผลการปฏิบัติราชการงานสวัสดิการสังคมสำหรับผู้สูงอายุเทศบาลเมืองประจวบคีรีขันธ์ อำเภอเมือง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ประสิทธิผลการปฏิบัติราชการงานสวัสดิการสังคมสำหรับผู้สูงอายุเทศบาลเมืองประจวบคีรีขันธ์ อำเภอเมือง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ภาพรวมอยู่ในระดับมาก เนื่องจากเป็นบริการสวัสดิการสังคมที่มี ลักษณะประชาานิยมต่อคุณภาพชีวิตของประชาชนแต่ในเบื้องต้นควรมีงานวิจัยที่ศึกษาเชิงลึกด้วยการวิจัยเชิงคุณภาพที่ปลอดภัย เพื่อตรวจสอบประสิทธิผลที่แท้จริงว่าอยู่ในระดับใด

2. ปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิผลการปฏิบัติราชการงานสวัสดิการสังคมสำหรับผู้สูงอายุเทศบาลเมืองประจวบคีรีขันธ์ อำเภอเมือง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ภาพรวมมีค่าเฉลี่ยระดับมากด้านที่มีผลต่อประสิทธิผลมากที่สุดได้แก่ด้านการเรียนรู้และปรับตัวทันโลก รองลงมาด้านการทำงานที่มีประสิทธิภาพ ค่าเฉลี่ยระดับมาก ด้านที่น้อยที่สุด ด้านความขยันตั้งใจการทำงานค่าเฉลี่ยระดับมากแต่กลับมี

ความสัมพันธ์กับประสิทธิผลการปฏิบัติราชการงานสวัสดิการสังคมสำหรับผู้สูงอายุเทศบาลเมืองประจวบคีรีขันธ์ในระดับต่ำ เป็นผลที่ค้ำกันในเชิงตรรกะอาจมาจากการที่กลุ่มตัวอย่างขาดความรู้ความเข้าใจในหลักการปฏิบัติงานของข้าราชการ

3. แผนงานงานสวัสดิการสังคมมีลักษณะเป็นนโยบายที่ประชานิยมแต่รัฐบาลมีความจำเป็นอย่างยิ่งจะต้องกำหนดนโยบายดังกล่าว เพราะสภาวะการทางประชากรศาสตร์ที่เข้าสู่ยุคผู้สูงอายุที่แท้จริงแล้วใน ปัจจุบัน

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. ควรทำการพัฒนาสมรรถนะการปฏิบัติราชการของพนักงานและข้าราชการสังกัด องค์กรปกครองท้องถิ่นทุกประเภทและทุกระดับให้สอดคล้องกับหลักการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี
2. ควรเน้นการจัดการสวัสดิการของรัฐในการพัฒนาคุณภาพผู้สูงอายุของประเทศไทยใน 4 บริการ คือ บริการสถานสงเคราะห์ เปี้ยยังชีพ บริการสังคมในชุมชนโดนมุ่งไปที่ศูนย์สงเคราะห์ประจำหมู่บ้าน และการฌาปนกิจสงเคราะห์
3. ทำการประเมินผลการปฏิบัติราชการอย่างปราศจากอคติทางการเมืองและการอุปถัมภ์

ข้อเสนอแนะการวิจัยครั้งต่อไป

1. งานวิจัยที่ศึกษาเชิงลึกด้วยการวิจัยเชิงคุณภาพที่ปลดอคติเพื่อตรวจสอบประสิทธิผลการปฏิบัติราชการที่แท้จริงว่าอยู่ในระดับใด
2. ทำการวิจัยการจัดการสวัสดิการของรัฐในการพัฒนาคุณภาพผู้สูงอายุของประเทศไทยใน 4 บริการ คือ บริการสถานสงเคราะห์ เปี้ยยังชีพ บริการสังคมในชุมชนโดนมุ่งไปที่ศูนย์สงเคราะห์ประจำหมู่บ้าน และการฌาปนกิจสงเคราะห์
3. ทำการวิจัยความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิผลการปฏิบัติราชการงานสวัสดิการสังคมสำหรับผู้สูงอายุเทศบาลเมืองประจวบคีรีขันธ์ อำเภอเมือง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ กับประสิทธิผลการปฏิบัติราชการงานสวัสดิการสังคมสำหรับผู้สูงอายุเทศบาลเมืองประจวบคีรีขันธ์ อำเภอเมือง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยเปลี่ยนแปลงตัวแปรใหม่เพื่อความแม่นยำตรงของการวิจัยและควรทบทวนวรรณกรรมให้มากกว่างานเดิม

เอกสารอ้างอิง

- กรมกิจการผู้สูงอายุ.(2545 – 2565).แผนนโยบายด้วยผู้สูงอายุ. เข้าถึงได้จาก:
<https://www.dop.go.th/th/laws/1/28/828>, 30 พฤษภาคม 2565.
- กรมกิจการผู้สูงอายุ. (2562). MONICA เกมกระตุนสมองสำหรับผู้สูงอายุ. เข้าถึงได้จาก:
<https://www.dop.go.th/th/gallery/1/3517>, 30 พฤษภาคม 2565.
- กรมประชาสงเคราะห์. (2551). รายงานประจำปีกรมประชาสงเคราะห์ กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม. กรุงเทพฯ: กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม กรมประชาสงเคราะห์.

- กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น, กระทรวงมหาดไทย. (2558). *มาตรฐานการสงเคราะห์ผู้สูงอายุ*. กรุงเทพฯ : ชุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- กฤษดา จันทรเจริญ. (2555). *ศักยภาพในการนำนโยบายถ่ายโอนงานด้านสวัสดิการสังคมไปปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลชั้น 1 ในจังหวัดเชียงใหม่*. วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. เชียงใหม่.
- กองสวัสดิการสงเคราะห์. (2550). “คุณภาพชีวิตของผู้สูงอายุ”, นิตยสารประชาสงเคราะห์, 50(5), 60 – 132.
- ชำนาญ แดงทอง. (2553). *ความมั่นคงทางด้านเศรษฐกิจของผู้สูงอายุในเขตชนบท จังหวัดสุพรรณบุรี*. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. ประชากรศึกษา มหาวิทยาลัยมหิดล, กรุงเทพฯ.
- ไตรรัตน์ ทองล้มฤทธิ์. (2548). *ปัจจัยเกื้อหนุนและสุขภาวะที่ผู้สูงอายุได้รับจากการเข้าร่วมทำงาน อาสาสมัคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาสาธาณสุขศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. เชียงใหม่.*
- นพวรรณ จงวัฒนา และคณะ. (2551). *ฐานข้อมูลผู้สูงอายุในประเทศไทย*. กรุงเทพฯ: สถาบันประชากรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นิตประภา แก้วกระจ่าง. (2550). *การประเมินโครงการกองทุนส่งเสริมการจัดสวัสดิการผู้สูงอายุในหมู่บ้านและชุมชนเมือง (เปี้ยยังชีพ) กรณีศึกษา: องค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภออุทุมพร จังหวัดสุพรรณบุรี*. วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต. วิทยาลัยการปกครองท้องถิ่น มหาวิทยาลัยขอนแก่น, ขอนแก่น.
- ประสิทธิ์ วิชัย และ ภัทธิดา ผลงาม. (2559). *การวิจัยและพัฒนากลไกการขับเคลื่อนการจัดสวัสดิการชุมชน กรณีศึกษาในชุมชนตำบลท่าโพธิ์ อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก.วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี*, 7(1), 103 – 127.
- ระพีพรรณ คำหอม และคณะ. (2552). *การประเมินโครงการบริการสวัสดิการสังคมเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุไทย*. เข้าถึงได้จาก: <https://shorturl.asia/7zcP1>, 30 พฤษภาคม 2565.
- ระพีพรรณ คำหอม และคณะ. (2557). *รายงานวิจัยเรื่องโครงการการประเมินผลการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ*. กรุงเทพฯ: บางกอกบล๊อค.
- วันทนี วาลิกะสินธุ์ และ นนทพัฒน์ ปัทมดูล. (2558). *ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับสวัสดิการสังคมและสังคมสงเคราะห์*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- วิชาการระดับชาติ. (2552). *บทบาทรัฐและองค์กรชุมชนกับผู้สูงอายุไทย: สถานการณ์ปัจจุบันและ ทิศทางในอนาคต*. กรุงเทพฯ: หน่วยงานวิชาการระดับชาติ
- วิภา ฐสรานนท์. (2550). *ความพึงพอใจของผู้สูงอายุต่อการจ่ายเงินสงเคราะห์เปี้ยยังชีพขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตพื้นที่จังหวัดภูเก็ต. วิทยานิพนธ์ปริญญารัฐประศาสนศาสตร มหาบัณฑิต. วิทยาลัยการปกครองท้องถิ่น มหาวิทยาลัยขอนแก่น, ขอนแก่น.*

- ศิริรัตน์ กิมขู.(2550). *ความพึงพอใจของประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลละโว้ไกรทอง อำเภอไม้แก่น จังหวัดปัตตานี ที่มีต่อการบริหารงานด้านการสงเคราะห์เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ*. วิทยานิพนธ์ปริญญารัฐศาสตรมหาบัณฑิต. วิทยาลัยการปกครองท้องถิ่น มหาวิทยาลัยขอนแก่น, ขอนแก่น.
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติ. (2553). *การประกันสังคม (Social Insurance)*. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์กระทรวงมหาดไทย กรุงเทพมหานคร.
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ.(2559). *คู่มือและเทคนิคการบริหารจัดการสมัยใหม่ตามแนวทางบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี*. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์สำนักงานเลขาธิการคณะรัฐมนตรี.
- สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี. (2555). *คู่มือการปฏิบัติงานตามแผนปฏิบัติการกำหนดขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ด้านงานส่งเสริมคุณภาพชีวิต*. กรุงเทพฯ: สำนักนายกรัฐมนตรี.
- สิริกัญญา ปานพวงศรี. (2553). *การจัดสวัสดิการของภาครัฐแก่ผู้สูงอายุในเขตกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์รัฐศาสตรมหาบัณฑิต (สังคมวิทยา).จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพมหานคร.
- สุดารัตน์ สุดสมบูรณ์. (2557). *การจัดสวัสดิการสังคมสำหรับผู้สูงอายุ*. วารสารเทคโนโลยีภาคใต้. 7(1),75 – 81.
- สุทิน อ่อนอุบล. (2551). *ปัจจัยที่มีผลต่อความต้องการบริการสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุในเขตชนบท จังหวัดชัยภูมิ*.วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยขอนแก่น, ขอนแก่น.
- สุภาลักษณ์ เขียวขำ. (2553). *การสนับสนุนทางสังคมที่มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้สูงอายุในชมรมผู้สูงอายุ อำเภอวังทรายพูน จังหวัดพิจิตร*.วิทยานิพนธ์ปริญญาสาธาณสุขศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.
- โสภา หอยสังข์. (2552). *ความต้องการการดูแลและการรับรู้การดูแลที่ได้รับจากครอบครัวของผู้สูงอายุ*. วิทยานิพนธ์พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, สงขลา.
- Gibson and Other. (1 9 8 *Organizational: Behavior, Structure, Process Behavior*. Dallas,Texas: Business Publication, Inc.
- Yamane, T. (2013) *Statistics: An Introductory Analysis*. 3rd ed. Singapore: Harper International Editor.

ประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุไปปฏิบัติ องค์การบริหารส่วน
ตำบลพันท้ายนรสิงห์ อำเภอเมืองสมุทรสาคร จังหวัดสมุทรสาคร

The effectiveness of the policy to improve the quality of life of the elderly
to implement Phanthainorasingh Securities Administrative Organization
Mueang Samut Sakhon District, Samut Sakhon Province

รุจิรดา จินดาน้อย

Rujirada Jindanoi

นักพัฒนาชุมชนปฏิบัติการ องค์การบริหารส่วนตำบลพันท้ายนรสิงห์

Community Development Practitioner, Phan Thai Norasing Subdistrict Administrative Organization

Email: rujirada.jin2529@gmail.com

Retrieved March 21, 2023; Revised April 12, 2023; Accepted April 24, 2023

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 3 ประการ คือ 1) เพื่อประเมินระดับประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุไปปฏิบัติ 2) เพื่อเปรียบเทียบประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุไปปฏิบัติ จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล 3) เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติและประสิทธิผลการนำนโยบายคุณภาพชีวิต ผู้สูงอายุไปปฏิบัติ

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 366 ราย ได้แก่ ผู้สูงอายุในพื้นที่รับผิดชอบขององค์การบริหารส่วนตำบลพันท้ายนรสิงห์ เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว และการวิเคราะห์สหสัมพันธ์เพียร์สัน

ผลการวิจัยพบว่า (1) ด้านระดับประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุไปปฏิบัติพบว่า อยู่ในระดับมากที่สุด 2) ด้านการเปรียบเทียบประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุไปปฏิบัติ จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลพบว่า ไม่แตกต่างกัน และ (3) ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติและประสิทธิผลของการนำนโยบายพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุไปปฏิบัติพบว่ามีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับสูง

ประสิทธิผลของการนำนโยบายป้องกันการจำหน่ายสุราและบุหรี่ให้กับเยาวชนในพื้นที่
บริเวณใกล้เคียงสถาบันการศึกษาเขตดุสิต กรุงเทพมหานครไปปฏิบัติ
Effectiveness of Preventing distribute spirits and cigarette to youth in the
surrounding area of Academic Institution Policy implementation Dusit
District Bangkok Metropolitans.

นิชาภา อินทสระ

Nichapa Intasara

นักวิชาการสรรพสามิต กรมสรรพสามิต

Excise Technical Officer, Excise Department

Email: ppmarma@gmail.com

Retrieved March 21, 2023; Revised April 12, 2023; Accepted April 24, 2023

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) สำนัวจระดับประสิทธิผลของการนำนโยบายป้องกันการจำหน่ายสุราและบุหรี่ให้กับเยาวชนในพื้นที่บริเวณใกล้เคียงสถาบันการศึกษาเขตดุสิต กรุงเทพมหานครไปปฏิบัติอยู่ในระดับมาก (2) เพื่อเปรียบเทียบประสิทธิผลของการนำนโยบายป้องกันการจำหน่ายสุราและบุหรี่ให้กับเยาวชนในพื้นที่บริเวณใกล้เคียงสถาบันการศึกษาเขตดุสิต กรุงเทพมหานครไปปฏิบัติจากความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามลักษณะประชากร (3) เพื่ออธิบายความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิผลของการนำนโยบายป้องกันการจำหน่ายสุราและบุหรี่ให้กับเยาวชนในพื้นที่บริเวณใกล้เคียงสถาบันการศึกษาเขตดุสิต กรุงเทพมหานครไปปฏิบัติ การวิจัยเรื่องนี้เป็นวิจัยเชิงปริมาณ กลุ่มตัวอย่างได้แก่นักศึกษาในสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาที่ตั้งอยู่ในพื้นที่ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ในระดับปริญญาตรี กรุงเทพมหานคร จำนวน 254 คน ใช้แบบสอบถามในการรวบรวมข้อมูล สถิติสำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ร้อยละ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าเฉลี่ย การวิเคราะห์ค่าที่ การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนเชิงเดียว การวิเคราะห์สหสัมพันธ์ เพียร์สัน ผลการวิเคราะห์พบว่า (1) ด้านประสิทธิผลของการนำนโยบายป้องกันการจำหน่ายสุราและบุหรี่ให้กับเยาวชนในพื้นที่บริเวณใกล้เคียงสถาบันการศึกษาเขตดุสิต กรุงเทพมหานครไปปฏิบัติ อยู่ในระดับมาก (2) ด้านประสิทธิผลของการนำนโยบายป้องกันการจำหน่ายสุราและบุหรี่ให้กับเยาวชนในพื้นที่บริเวณใกล้เคียงสถาบันการศึกษาเขตดุสิต กรุงเทพมหานครไปปฏิบัติจากความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามลักษณะประชากร พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 (3) ด้านความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิผลของการนำนโยบายป้องกันการจำหน่ายสุราและบุหรี่ให้กับเยาวชนในพื้นที่บริเวณใกล้เคียงสถาบันการศึกษาเขตดุสิต

กรุงเทพมหานครไปปฏิบัติกับประสิทธิผลของการนำนโยบายป้องกันการจำหน่ายสุราและบุหรี่ให้กับเยาวชนในพื้นที่บริเวณใกล้เคียงสถาบันการศึกษาเขตดุสิต กรุงเทพมหานครไปปฏิบัติพบว่า มีความสัมพันธ์เชิงบวกระดับปานกลางค่อนข้างมากอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ.01

คำสำคัญ: 1. ประสิทธิภาพ ; 2. การนำนโยบายไปปฏิบัติ 3.การจำหน่ายสุราและบุหรี่ให้กับเยาวชนสถานศึกษาเขตดุสิต กรุงเทพมหานคร

Abstract

This research aimed to 1) verified effectiveness of preventing distribute spirits and cigarette to youth in the surrounding area of Academic Institution Policy implementation Dusit District Bangkok Metropolitans 2) compare effectiveness of preventing distribute spirits and cigarette to youth in the surrounding area of Academic Institution Policy implementation among respondents 'attitude via demographic factors. 3) explain correlation between affecting factors with effectiveness of preventing distribute spirits and cigarette to youth in the surrounding area of Academic Institution Policy implementation. This was quantitative research; sample were 254 bachelors' student of Academic Institution Dusit District Bangkok Metropolitans. Questionaries were data gathering tools. Analytical Statistics were percentages standard deviation mean t test ANOVA F and Pearson correlation. Findings were as follows; 1) effectiveness of preventing distribute spirits and cigarette to youth in the surrounding area of Academic Institution Policy implementation were high level.2) effectiveness of preventing distribute spirits and cigarette to youth in the surrounding area of Academic Institution Policy implementation among respondents 'attitude via demographic factors were statistical significant difference at .05 level. 3) correlation between affecting factors with effectiveness of preventing distribute spirits and cigarette to youth in the surrounding area of Academic Institution Policy implementation were positive statistical significant correlation with effectiveness of preventing distribute spirits and cigarette to youth in the surrounding area of Academic Institution Policy implementation.

Keywords: 1. Effectiveness; 2. Implementation of the policy 3;. Distribute Spirits and Cigarette to Youth Policy implementation Surrounding Area of Academic Institution Dusit District Bangkok Metropolitans.

บทนำ

ปัจจุบันประชากรทั่วโลกเสียชีวิตจากการจำหน่ายสุราและบุหรี่ในบริเวณใกล้เคียงสถาบันการศึกษา หนึ่งร้อยล้านคน ในช่วง ปี พ.ศ 2444–2543 (Eriksen ,2015 อ้างถึงใน บุญชัย พิริยะ กิจกำจร และนริชร ชูติ พัฒนะ, 2561) ถ้ายังคงมีการจำหน่ายสุราและบุหรี่ในบริเวณใกล้เคียงสถาบันการศึกษา ในปริมาณที่ต่อเนื่อง จะมีผลทำให้ มีคนเสียชีวิตจากการจำหน่ายสุราและบุหรี่ในบริเวณใกล้เคียงสถาบันการศึกษาถึงหนึ่งพันล้านคนในปี พ.ศ 2643 และประเทศที่จะมีผู้เสียชีวิตจากการจำหน่ายสุราและบุหรี่ในบริเวณใกล้เคียงสถาบันศึกษามากที่สุดได้แก่ สาธารณรัฐ ประชาธิปไตยประชาชน เกาหลี ส่วนทวีปที่มีประชากรที่สูบการดื่มสุราและสูบบุหรี่มากที่สุดได้แก่ทวีป ยุโรป

สำหรับ ทวีปเอเชีย ประเทศที่มีประชากรสูบการดื่มสุราและสูบบุหรี่มากที่สุด ผู้ที่สูบการดื่มสุราและสูบบุหรี่เริ่มจากเยาวชนอายุ 15 ปีขึ้นไป มีปริมาณการสูบที่ 2000–3000 มวนต่อปี ส่วนเยาวชนในประเทศไทย สูบการดื่มสุราและสูบบุหรี่ 500–999 มวนต่อปี (Eriksen ,2015) แม้ว่าประเทศไทยจะมีการกำหนดนโยบายการควบคุมการบริโภคผลิตภัณฑ์ยาสูบ ด้วยตราพระราชบัญญัติควบคุมการบริโภคยาสูบ แต่ในด้านการนำนโยบายไปปฏิบัติพบว่าการบังคับใช้กฎหมาย มีอาจดำเนินไปได้อย่างเต็มที่และมีประสิทธิผลเนื่องจาก แม้ว่าการห้ามจำหน่ายสุราล์บบุหรี่ให้กับเยาวชน จะครอบคลุมการสูบในที่สาธารณะ ซึ่งครอบคลุมถึงสถาบันการศึกษา ทุกแห่งและทุกระดับ แต่การนำไปปฏิบัติที่มีผล จะอยู่ในพื้นที่กรุงเทพมหานคร ส่วนในภูมิภาคการนำนโยบายไปปฏิบัติ โดยเฉพาะการบังคับใช้กฎหมายไม่มีความเคร่งครัดเท่าที่ควร ส่งผลให้ปริมาณการจำหน่ายสุราและบุหรี่ในบริเวณใกล้เคียงสถาบันการศึกษาของเยาวชนทั้งชายและหญิง ในทศวรรษ (2547–2557) ที่ผ่านมามีแนวโน้มที่เพิ่มมากขึ้นจากร้อยละ 6.58 เป็นร้อยละ 8.25 และการสำรวจ เมื่อปี พ.ศ 2558 เมื่อเปรียบเทียบกับ ปี พ.ศ 2557 พบว่า อัตราการบริโภคยาสูบลดลงจากร้อยละ 8.25 เป็น 7.92 แต่ว่าอายุเฉลี่ยของเยาวชนไทยมีแนวโน้มที่จะลดลง จากสถิติ ในปี 2558 พบว่า เยาวชนไทย อายุ 15 ปี ขึ้นไป บริโภคยาสูบ 10.9 ล้าน คน เพศชาย มีอัตราการบริโภคยาสูบร้อยละ 39.3เพศหญิง เท่ากับ ร้อยละ1.8 เมื่อ พิจารณาการบริโภคยาสูบของประชากรไทย อายุ 15 ปีขึ้นไป ในรอบ 24 ปีที่ผ่านมา (พ.ศ2534–2558) พบว่ามีแนวโน้มลดลง เยาวชนไทยอายุ 15 ปี ขึ้นไปที่บริโภคยาสูบในปี พ.ศ 2534 มีจำนวน12.26 ล้านคน (ร้อยละ32.0) ลดลงเป็น 10.9 ล้านคนร้อยละ (19.9)ปี พ.ศ 2558 มีอัตราลดลงเฉลี่ย ร้อยละ 0.5 ต่อปี แต่ในพื้นที่ภาคใต้ พบว่ามีอัตราการ

จำหน่ายสุราและบุหรี่ในบริเวณใกล้เคียงสถาบันศึกษามากที่สุดในประเทศและมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น(The office of Prevention and Control 12 Songkla, 2015) สาเหตุ ที่เยาวชนโดยเฉพาะนักศึกษาในสถาบัน อุดมศึกษา มีการจำหน่ายสุราและบุหรี่ในบริเวณใกล้เคียงสถาบันการศึกษา รวมถึงการได้รับวัฒนธรรมการดื่มสุราและสูบบุหรี่ ในสถาบันการศึกษา มีการศึกษาเรื่องดังกล่าวและพบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัย ร้อยละ 32 ได้เห็นและพบการจำหน่ายสุราและบุหรี่ในบริเวณใกล้เคียงสถาบันศึกษามากที่สุดใน

มหาวิทยาลัยได้แก่ ห้องน้ำในอาคารเรียน บริเวณ อาคารจอดรถ ทางเท้า และพบว่า นักศึกษาร้อยละ 73.8 ไม่มีความรู้ เกี่ยวกับกฎหมายการควบคุมการบริโภคยาสูบของประเทศไทย จักรพันธ์ เพ็ญชรภูมิ และคณะ , 2561) การที่รัฐบาลต้องกำหนดนโยบายห้ามการจำหน่ายสุราและบุหรี่ในบริเวณใกล้เคียงสถาบันการศึกษาในสถานที่สาธารณะเนื่องจากผลการศึกษาพบว่าทุกครั้งที่การจำหน่ายสุราและบุหรี่ในบริเวณใกล้เคียงสถาบันการศึกษา จะมีสารพิษ พ่นออกมา 69 ชนิด และการจำหน่ายสุราและบุหรี่ในบริเวณใกล้เคียงสถาบันการศึกษาเป็นปัจจัยเสี่ยง ที่สำคัญทำให้เกิด โรค ไม่ติดต่อเรื้อรัง เช่น โรคมะเร็งที่ปอด โรค หัวใจและหลอดเลือด โรคถุงลมโป่งพอง และระบบทางเดินหายใจเรื้อรัง นอกจากผลทางสุขภาพยังพบว่า ผลกระทบเชิงลบทางเศรษฐศาสตร์จากการเกิดโรคดังกล่าวที่เกิดจากสูบบุหรี่และสูบบุหรี่ประกอบด้วยค่าใช้จ่ายทางตรงและทางอ้อมทางการแพทย์ มีมูลค่าความสูญเสียผลิตภาพจากการขาดงานของผู้ป่วยและการความสูญเสียผลิตภาพจาก ตายก่อนวัยอันควร พบว่ามีค่าใช้จ่ายทั้งสิ้น 74.88 พันล้านบาท เฉลี่ย 29.39 บาทต่อการดื่มสุราและสูบบุหรี่หนึ่งซองคิดเป็นร้อยละ 0.78 ของ GDP หรือร้อยละ 18.19 ของ งบประมาณด้านสาธารณสุข ปี 2552

รัฐบาลกำหนดมาตรการทางกฎหมายผ่านนโยบายควบคุมการบริโภคยาสูบ ตั้งแต่ปี พ.ศ.2517 เพื่อลดจำนวนผู้สูบบุหรี่และสูบบุหรี่และป้องกันการเกิดผู้สูบบุหรี่และสูบบุหรี่รายใหม่ รวมถึงการบังคับใช้มาตรการต่าง ๆ เกี่ยวกับการลดควันการดื่มสุราและสูบบุหรี่เพื่อป้องกันและปกป้องผู้ ไม่สูบบุหรี่และสูบบุหรี่ ผลลัพธ์ของการดำเนินการนำนโยบายไปปฏิบัติ ในด้านประสิทธิผล พบว่า จำนวนผู้สูบบุหรี่และสูบบุหรี่ลดลงร้อยละ 19 จากการใช้มาตรการกำหนดค่าเตือนบนซองการดื่มสุราและสูบบุหรี่ แต่ พฤติกรรมการจำหน่ายสุราและบุหรี่ในบริเวณใกล้เคียงสถาบันการศึกษาด้านอายุของเยาวชนเพิ่มมากขึ้น กล่าวคือ เด็กเริ่มสูบบุหรี่และสูบบุหรี่เมื่ออายุน้อย ผลจากการแบ่งขายการดื่มสุราและสูบบุหรี่เป็นมวลชนเพศชายสูบบุหรี่และสูบบุหรี่มากกว่า เพศหญิง 16 เท่า (วรลักษณ์ หิมะกลัส , <https://www.thaihealth.or.th> approached 3rd September 2019) จะเห็นได้ว่านโยบายลดการบริโภคยาสูบยังมีจุดที่ต้องศึกษาโดยเฉพาะการที่เยาวชนมีการเริ่มสูบบุหรี่และสูบบุหรี่ที่ระดับอายุน้อยลง แม้จะมีมาตรการทางกฎหมายในการ ห้ามจำหน่ายสุราและบุหรี่ให้กับเยาวชนในที่สาธารณะ แต่เยาวชนในสถาบันการศึกษาโดยเฉพาะ ระดับอุดมศึกษา ยังคงสูบบุหรี่และสูบบุหรี่ในพื้นที่ควบคุมและไม่ควบคุมขณะที่ปริมาณของผู้สูบบุหรี่และสูบบุหรี่ที่อายุน้อยยังคงไม่ลดลงในเชิงประจักษ์ ขณะที่การบริโภคสุรา ของเยาวชนไทย จากงานวิจัยที่ศึกษาพฤติกรรมการบริโภคสุรา ปัจจัยที่เกี่ยวข้องรวมทั้งผลกระทบของการบริโภคสุราและการป้องกัน ผลการวิจัยเชิงปริมาณ พบว่า เยาวชน 45.3 เปอร์เซ็นต์ เคยดื่มสุรา และ 97.6 เปอร์เซ็นต์ ของผู้เคยดื่มยังคงดื่มมาจนถึงปัจจุบัน ส่วนใหญ่เริ่มดื่มครั้งแรกเมื่ออายุ 14 ปี โดยดื่มกับเพื่อน ดื่มเพราะต้องการทดลองดื่ม และนิยมดื่มเบียร์ ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการดื่มสุราในเชิงบวก คือ อายุ เจตคติและความเชื่อเกี่ยวกับการดื่มสุรา การรับรู้ความสัมพันธ์ของพ่อแม่และพี่น้อง อิทธิพลเพื่อนและสื่อ และการเข้าถึงแหล่งซื้อ-ขายสุรา และปัจจัยที่มีความสัมพันธ์เชิงลบ

คือ คะแนนเฉลี่ย ความเชื่อมั่นในตนเอง ความรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง การมีวินัยในตนเอง การควบคุมการดื่มสุราของพ่อแม่ และการรับรู้โทษของสุรา ปัจจัยที่ทำนายพฤติกรรมการดื่มสุราได้ดีที่สุด คือ ความเชื่อเกี่ยวกับการดื่มสุรา อิทธิพลสื่อ การรับรู้ความสัมพันธ์ของพ่อแม่ การเข้าถึงแหล่งซื้อ-ขายสุรา และอิทธิพลเพื่อน ผลการวิจัยเชิงคุณภาพ:แสดงให้เห็นว่าครอบครัวและสิ่งแวดล้อมสนับสนุนให้เยาวชนเข้าถึงแหล่งซื้อ-ขายสุราได้ง่าย (บุญเสริม หุตะแพทย์, ชินรัตน์ สมสืบ, ประกายรัตน์ ภัทรธิดิ, 2549) พฤติกรรม การบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของเยาวชนไทย : การสำรวจองค์ความรู้ สถานการณ์และปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ (การประชุมทางวิชาการของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ครั้งที่ 44. กรุงเทพฯ. 2549.) จากงานวิจัยของ (พงษ์ศักดิ์ อ้นมอย, 2557) การบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ครั้งแรกและการดื่มแบบเม้าท์วอร์น้าของเยาวชน อำเภอเมือง จังหวัดอุดรดิตถ์วารสารสาธารณสุข พบว่า อายุที่เริ่มดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ครั้งแรก เยาวชนชายส่วนใหญ่เริ่มดื่มครั้งแรก เมื่ออายุต่ำกว่า 20 ปี ร้อยละ 97.3 ส่วนเยาวชนหญิงส่วนใหญ่เริ่มดื่มครั้งแรก อายุต่ำกว่า 20 ปี ร้อยละ 88.2 เครื่องดื่มที่ดื่มครั้งแรก พบว่าทั้งเยาวชนชายและเยาวชนหญิง ส่วนใหญ่ดื่มเบียร์ ดื่มครั้งแรกกับเพื่อน/รุ่นพี่ มักดื่มที่บ้านหรือที่พักของเพื่อน เหตุผลที่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ครั้งแรก คือ อยากรู้ อยากลอง เยาวชนเคยดื่มแบบเม้าท์วอร์น้า คิดเป็นร้อยละ 82.3 จากเยาวชนทั้งหมด เป็นเยาวชนชายจำนวน 294 คน คิดเป็นร้อยละ 88.6 เป็นเยาวชนหญิงจำนวน 306 คนคิดเป็นร้อยละ 77.1 ด้านปริมาณการดื่มพบว่าเยาวชนชายส่วนใหญ่ดื่ม 5-9 แก้ว ร้อยละ 44.5 เยาวชนหญิงส่วนใหญ่ดื่ม 5-9 แก้ว ร้อยละ 62.2 ที่เหลือดื่มในปริมาณที่มากกว่านี้และส่วนใหญ่เกิดในช่วง 1 ปีที่ผ่านมา ร้อยละ 34.5 ความถี่ของการดื่มพบว่าทั้งเพศชายและเพศหญิงส่วนใหญ่ดื่มทุกเดือน/เกือบทุกเดือน ร้อยละ 51.0

หากพิจารณาปัญหาในด้านผลกระทบทางสังคมจากการบริโภคสุราของเยาวชนไทย พบว่า ร้อยละ 20-50 ของเยาวชนที่ดื่มสุราได้รับผลกระทบต่อร่างกาย ชีวิต และการเรียน เช่น การได้รับบาดเจ็บและอุบัติเหตุจากการดื่มสุรา การทะเลาะวิวาททำร้ายร่างกาย การขาดเรียน และ ปัญหาสุขภาพ เป็นต้น ในขณะที่เดียวกันการบริโภคสุรายังส่งผลต่อผู้คนรอบข้าง และชุมชน เช่น การทำร้ายร่างกาย การกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ การใช้ยาเสพติดให้โทษ เป็นต้น ผลกระทบ ดังกล่าวนี้นั้นมีแนวโน้มที่จะทวีความรุนแรงยิ่งขึ้นจากจำนวนนักดื่มหน้าใหม่ที่เพิ่มจำนวนขึ้นอย่าง ต่อเนื่องด้วย จึงกล่าวได้ว่า การควบคุมปัญหาจากการบริโภคสุราในกลุ่มเยาวชนจึงเป็นประเด็น ปัญหาเร่งด่วนสำหรับประเทศไทยซึ่งต้องดำเนินการทั้งในด้านเยาวชนผู้บริโภคและผลกระทบที่ เกิดขึ้นต่อสังคม ในขณะเดียวกันหากพิจารณาปัญหาในอีกด้านมุมหนึ่งปัญหาการบริโภคสุราของเยาวชน และผลกระทบต่างๆ ที่เกิดขึ้นนี้อาจไม่ได้มาจากการดื่มเยาวชนเพียงอย่างเดียว แต่ยังมีปัจจัยอื่น ด้วย คือ ผู้ประกอบการ และผู้จำหน่ายสินค้าประเภทสุรา และผู้ให้บริการที่เกี่ยวข้อง รวมทั้ง มาตรการในการจำกัดการจำหน่ายและบริโภคสุราด้วย ผลการสำรวจได้ชี้ให้เห็นว่า (บัณฑิต ศรไพศาล และคณะ. 2553, 21-26) กลุ่มเยาวชน เข้าถึงเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ได้สะดวก และรวดเร็วสามารถซื้อหาได้ภายใน 10 นาที โดยร้าน จำหน่ายสุรายังโอบล้อมสถาบันการศึกษา และที่พัก

ส่งผลให้เยาวชนมีทัศนคติทางบวกและมี ประสบการณ์การดื่มมากขึ้น ในขณะที่วัยรุ่นก็สุรายังได้ พัฒนาผลิตภัณฑ์ รูปแบบ และการ จำหน่ายไปยังกลุ่มเยาวชนมากยิ่งขึ้น เช่น ร้านเหล้าบ้านที่มีจำนวนมาก ขึ้นรอบสถาบันการศึกษา ประมาณ 6 ร้านต่อหนึ่งสถาบันการศึกษาและตั้งอยู่ในรัศมี 200 เมตรรอบ สถาบัน หรือผลิตภัณฑ์ เครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์เข้มข้นน้อยผสมน้ำผลไม้ที่เจาะกลุ่มคนอายุน้อย และ เยาวชนยังพบเห็น โฆษณาเครื่องดื่มแอลกอฮอล์วันละหลายๆ ครั้งในสื่อ ซึ่งเพื่อการเพิ่มความอยากลองดื่ม ในกลุ่ม เยาวชน เป็นต้น 3 ปรากฏการณ์ดังกล่าวสะท้อนถึงความสามารถของมาตรการในการจำกัดการ จำหน่าย และลดการบริโภคสุราที่ยังมีข้อจำกัด และจำเป็นต้องพัฒนากลไกในการดำเนินการให้มี ประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นกล่าวคือ มาตรการเกี่ยวกับการควบคุมปัญหาสุรานี้มีทั้งมาตรการทาง กฎหมาย และมาตรการที่เป็นนโยบาย ได้แก่ การขึ้นภาษีสุรา การควบคุมการบริโภคเครื่องดื่ม แอลกอฮอล์ การ ควบคุมสื่อและการโฆษณาเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ การกำหนดโซนนิ่งจุดขาย เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ การ กำหนดบทลงโทษผู้เมาสุราขณะขับรถที่รุนแรง การชักชวนงดสุรา ช่วงเข้าพรรษา และการงดการให้ สุราเป็นของขวัญในโอกาสสำคัญ เป็นต้น ถึงแม้จะมีความ พยายามในการขับเคลื่อนมาตรการเหล่านี้แต่ก็ ยังขัดแย้งกับนโยบายการเปิดเสรีสุรา อีกทั้งขาด ความจริงจัง เข้มขันในการใช้มาตรการ (สุทธิลักษณ์ ตั้ง กุลบริบูรณ์ และคณะ, 2548) จึงไม่ เกิดประสิทธิผลจากมาตรการอย่างชัดเจน การจัดการกับปัญหาการ บริโภคสุรา และผลกระทบ อย่างยั่งยืนจึงจำเป็นต้องอาศัยวิธีคิดที่แตกต่างออกไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งการ มองปัญหาให้ไกล ออกไปถึงอนาคต ไม่ใช่เพียงการไล่ตามปัญหา รวมทั้งการพิจารณาถึงมาตรการใน รูปแบบที่ หลากหลาย และเชื่อมโยงกับเงื่อนไขที่มีความแตกต่างกันในเชิงพื้นที่ด้วย

ผู้วิจัยสนใจในประเด็นของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ป้องกันการจำหน่าย สุราและบุหรี่ให้กับ เยาวชน บริเวณใกล้เคียงสถานันการศึกษาเขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ว่ามีประสิทธิผลอย่างไร

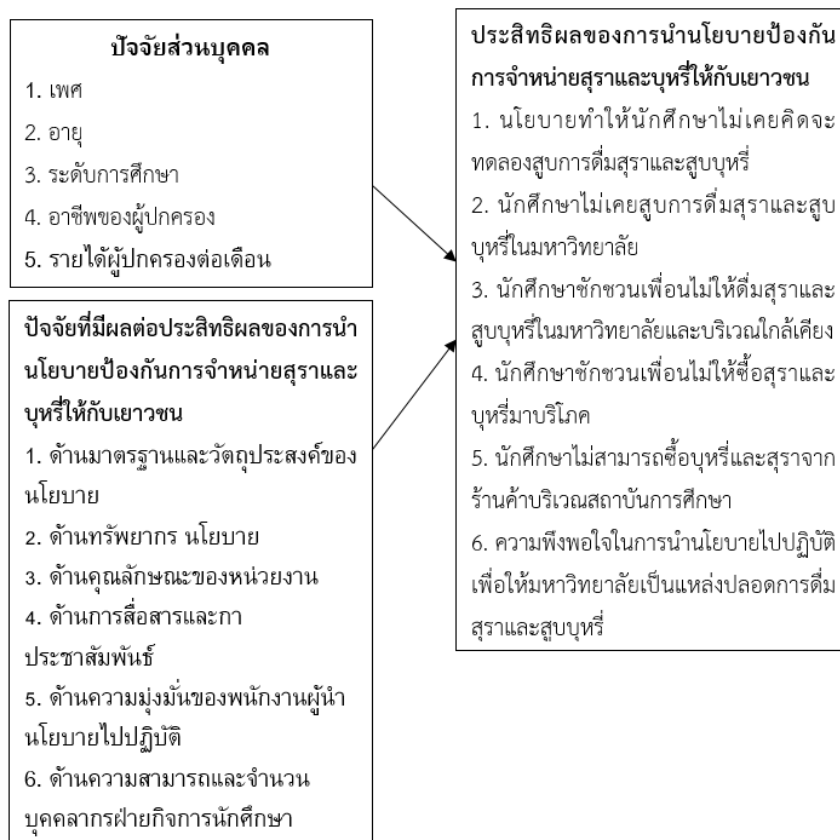
วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อสำรวจระดับประสิทธิผลของการนำนโยบายป้องกันการจำหน่ายสุราและบุหรี่ให้กับเยาวชน ในพื้นที่บริเวณใกล้เคียงสถาบันการศึกษาเขตดุสิต กรุงเทพมหานครไปปฏิบัติ
2. เพื่อเปรียบเทียบประสิทธิผลของการนำนโยบายป้องกันการจำหน่ายสุราและบุหรี่ให้กับเยาวชน ในพื้นที่บริเวณใกล้เคียงสถาบันการศึกษาเขตดุสิต กรุงเทพมหานครไปปฏิบัติจากความคิดเห็นของกลุ่ม ตัวอย่างจำแนกตามลักษณะประชากร
3. เพื่ออธิบายความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิผลของการนำนโยบายป้องกันการ จำหน่ายสุราและบุหรี่ให้กับเยาวชนในพื้นที่บริเวณใกล้เคียงสถาบันการศึกษาเขตดุสิต กรุงเทพมหานครไป ปฏิบัติกับประสิทธิผลของการนำนโยบายป้องกันการจำหน่ายสุราและบุหรี่ให้กับเยาวชนในพื้นที่บริเวณ ใกล้เคียงสถาบันการศึกษาเขตดุสิต กรุงเทพมหานครไปปฏิบัติประสิทธิผลของการให้บริการงานสวัสดิการ สังคมสำหรับผู้สูงอายุเทศบาลเมืองประจวบคีรีขันธ์

การทบทวนวรรณกรรม

การทบทวนวรรณกรรมประกอบด้วย แนวความคิด ทฤษฎีและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหา การทำวิจัยและเป็นแนวทางในการวิจัย ประสิทธิภาพของการนำนโยบายป้องกันการจำหน่ายสุราและบุหรี่ให้กับเยาวชนในพื้นที่บริเวณใกล้เคียงสถาบันการศึกษาเขตดุสิต กรุงเทพมหานครไปปฏิบัติ ประกอบด้วย (1) แนวคิดและทฤษฎีนโยบายสาธารณะ (2) แนวคิดทฤษฎีการกำหนดนโยบาย (3) แนวคิดและทฤษฎีการนำนโยบายไปปฏิบัติ (4) งานวิจัยที่เกี่ยวข้องด้านการป้องกันการจำหน่ายสุราและบุหรี่ในบริเวณใกล้เคียงสถาบันการศึกษา (5) งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และ(6) กรอบแนวคิดในการวิจัย

กรอบแนวคิดการวิจัย



ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยเรื่องนี้เป็นการศึกษาเชิงปริมาณ กลุ่มตัวอย่างได้แก่นักศึกษาในสถาบันการศึกษา ระดับอุดมศึกษาที่ตั้งอยู่ในพื้นที่ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ในระดับปริญญาตรี กรุงเทพมหานคร จำนวน 254 คน ใช้แบบสอบถามในการรวบรวมข้อมูล สถิติสำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ร้อยละ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าเฉลี่ย การวิเคราะห์ค่าที่ การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนเชิงเดียว การวิเคราะห์สหสัมพันธ์ เพียร์สัน

ผลการวิจัย

จากการศึกษาค้นคว้าตามวิธีการดำเนินการศึกษาดังกล่าวมาในข้างต้น สามารถนำเสนอผลการศึกษาค้นคว้า รายละเอียดดังต่อไปนี้ ลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม คือ ประชาชนในเขตพื้นที่เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร โดยจำแนกตามสถานภาพส่วนบุคคล ดังนี้

เพศ ประชาชนส่วนใหญ่เพศชาย จำนวน 136 คน คิดเป็นร้อยละ 55.8 และเพศหญิง จำนวน 118 คน คิดเป็นร้อยละ 44.2 ตามลำดับ

อายุ ประชาชนส่วนใหญ่ 17-19 ปี จำนวน 114 คน คิดเป็นร้อยละ 44.8 รองลงมา 20-22 ปี จำนวน 103 คน คิดเป็นร้อยละ 40.5 รองลงมา 23-25 ปี จำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 14.6 ตามลำดับ

ระดับการศึกษา กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ปีที่ 1 จำนวน 88 คน คิดเป็นร้อยละ 34.6 รองลงมา ปีที่ 2 จำนวน 71 คน คิดเป็นร้อยละ 27.9 รองลงมา ปีที่ 3 จำนวน 59 คน คิดเป็นร้อยละ 23.2 และ ปีที่ 4 จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 14.3 ตามลำดับ

อาชีพของผู้ปกครอง กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ธุรกิจส่วนตัว จำนวน 84 คน คิดเป็นร้อยละ 32.9 รองลงมา พนักงานองค์กรเอกชน จำนวน 76 คน คิดเป็นร้อยละ 29.9 รองลงมา รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ จำนวน 62 คน คิดเป็นร้อยละ 24.4 และ เกษตรกร จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 12.8 ตามลำดับ

รายได้ของผู้ปกครองต่อเดือน กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ 10,001 -15,000 บาท จำนวน 98 คน คิดเป็นร้อยละ 38.6 รองลงมา ไม่เกิน 10,000 บาท จำนวน 65 คน คิดเป็นร้อยละ 16.7 รองลงมา 20,001 บาท ขึ้นไป จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 19.7 และ 15,001 20,000 บาท จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 16.1 ตามลำดับ

ประสิทธิผลของการนำนโยบายป้องกันการจำหน่ายสุราและบุหรี่ให้กับเยาวชนในพื้นที่บริเวณใกล้เคียงสถาบันการศึกษาเขตดุสิต กรุงเทพมหานครไปปฏิบัติ ในภาพรวม เท่ากับ = 3.59 อยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านโดยเรียงลำดับความคิดเห็นจากระดับค่าเฉลี่ยมากที่สุด ลงไปหาน้อยสุดตามเกณฑ์การประเมิน พบว่า นโยบายทำให้นักศึกษาไม่เคยคิดจะทดลองสูบบุหรี่และสูบบุหรี่ อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย = 3.90 รองลงมา นักศึกษาไม่เคยสูบบุหรี่และสูบบุหรี่ในมหาวิทยาลัย อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย = 3.66 รองลงมา นักศึกษาชักชวนเพื่อนไม่ให้ดื่มสุราและสูบบุหรี่ในมหาวิทยาลัยและบริเวณใกล้เคียง อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย = 3.57 รองลงมา นักศึกษาไม่สามารถซื้อ บุหรี่และสุราจากร้านค้าบริเวณสถาบันการศึกษา อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย = 3.54 รองลงมา นักศึกษาชักชวนเพื่อนไม่ให้ซื้อสุราและบุหรี่มาบริโภค อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย = 3.50 และ ความพึงพอใจในการ นำนโยบายไปปฏิบัติเพื่อให้นักศึกษาเป็นแหล่งปลอดการดื่มสุราและสูบบุหรี่ อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย = 3.34 ตามลำดับ

ปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิผลของการนำนโยบายป้องกันการจำหน่ายสุราและบุหรี่ให้กับเยาวชนในพื้นที่บริเวณใกล้เคียงสถาบันการศึกษาเขตดุสิต กรุงเทพมหานครไปปฏิบัติ ภาพรวม เท่ากับ = 3.62 อยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านโดยเรียงลำดับความคิดเห็นจากระดับค่าเฉลี่ยมากที่สุดลงไปหา

น้อยสุดตามเกณฑ์การประเมิน พบว่า ด้านความสามารถและจำนวนบุคลากร อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย = 3.78 รองลงมา ด้านคุณลักษณะของหน่วยงาน อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย = 3.62 รองลงมา ด้านทรัพยากรนโยบาย อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย = 3.62 ด้านความมุ่งมั่นของพนักงานผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย = 3.59 รองลงมา ด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย = 3.55 และ ด้านการสื่อสารและการประชาสัมพันธ์ อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย = 3.50 ตามลำดับ

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. ประสิทธิภาพของการนำนโยบายการป้องกันการจำหน่ายสุราและบุหรี่ของเยาวชนในบริเวณใกล้เคียงสถานศึกษาไปปฏิบัติเนื่องจากนโยบายดังกล่าวเป็นนโยบายที่ให้ผลกับความเป็นอยู่ที่ดีและเสริมสร้างสุขภาพประกอบ กับรัฐบาลมีการรณรงค์การห้ามจำหน่ายสุราและบุหรี่ให้กับเยาวชนในที่สาธารณะแล้ว ควบคุมการบริโภคยาสูบอย่างเข้มงวดระดับหนึ่งแต่การประชาสัมพันธ์ในสถานศึกษายังไม่ได้รับการนำไปปฏิบัติในระดับเหมาะสม

2. นโยบายดังกล่าวเป็นนโยบายจากบนลงล่างข้าราชการเขตดุสิต กรุงเทพมหานครและพนักงานมหาวิทยาลัยเป็นผู้ปฏิบัติ ผลสำเร็จก็เกิดอันเนื่องจากการขับเคลื่อนเป็นฝ่ายเดียวถ้าจะให้มีประสิทธิภาพอย่างสมดุลจะต้องให้นักศึกษามีส่วนร่วมกับการกำหนดและนำนโยบายไปปฏิบัติโดยเฉพาะการแสดงความคิดเห็นยอมรับการฝ่าฝืนของบุคคลที่สูบบุหรี่และสูบบุหรี่ในที่สาธารณะและใช้มาตรการการลงโทษทางสังคมต่อผู้ที่ฝ่าฝืน

3. แม้ว่าเป็นนโยบายที่ดีและมีประโยชน์ต่อสังคมแต่กลุ่มผลประโยชน์จากการจำหน่ายยาสูบจะพยายามขัดขวางและยังพยายามให้สังคมยอมรับจากการใช้สื่อมวลชนเป็นหลัก อาทิเช่น ภาพยนตร์ และสื่อมวลชน

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. รัฐบาลควรขับเคลื่อนนโยบายผังเมืองว่าด้วย การจัดพื้นที่สถานบันเทิงและสิ่งอบายมุขให้อยู่นอกบริเวณสถาบันการศึกษา และที่อยู่อาศัย

2. รัฐบาล ควร ปฏิรูปสำนักงาน ตำรวจแห่งชาติ ให้ข้าราชการได้รับการจัดการบุคลากรด้วยหลักคุณธรรมเพื่อทำหน้าที่ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์อย่างสมศักดิ์ศรีทำนองเดียวกับการปฏิรูปสำนักงานกเทศกิจและสำนักการโยธาของกรุงเทพมหานคร

ข้อเสนอแนะการวิจัยครั้งต่อไป

1. ทำการวิจัยประสิทธิผลการจัดผังเมือง กรุงเทพมหานคร

2. ทำการวิจัย ประสิทธิผลการปราบปรามอบายมุขของสำนักงาน ตำรวจแห่งชาติ

เอกสารอ้างอิง

- กัมปนาถ พรพรมวินิจ. (2560). ประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาชุมชนตามแนวทางปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปปฏิบัติของเทศบาลในภาคตะวันออก. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม*. 36(1), 130 – 140.
- แดนไทย ตะวิไชย สานิต ศิริวิศิษฐ์กุล และ อนันต์ ธรรมชาลย์. (2561). ปัจจัยการจัดการที่ส่งผลต่อประสิทธิผลการบริหารงานองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดน่าน. *วารสารวิจัยราชภัฏกรุงเทพฯ*. 5(2), 150 – 177.
- มนูญ สมุทรชีวะ. (2558). ประสิทธิภาพในการดำเนินงานตามภารกิจที่ได้รับการถ่ายโอนของเทศบาล : กรณีศึกษาเทศบาลตำบลเขาสมิง อำเภอเขาสมิง จังหวัดตราด. สาขาการปกครองท้องถิ่นภาคคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี. จังหวัดจันทบุรี.
- ศุภกานต์ เจริญสุข. (2557). ประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของครูฝึก ในศูนย์ฝึกอบรมตำรวจภูธรภาค ๖ จังหวัดนครสวรรค์. [วิทยานิพนธ์ปริญญาพุทธศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย].
- จตุรภัทร์ ประทุม. (2559). ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 27 [วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยบูรพา].
- สมบัติ อารังธัญวงศ์. (2543). นโยบายสาธารณะ: แนวคิด การวิเคราะห์และกระบวนการ. กรุงเทพฯ: เสมาธรรมล้วน
- สายยศ และอังคณาสายยศ. (2536). หลักการวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.

ประสิทธิผลการบริหารจัดการด้านการประชาสัมพันธ์ องค์การบริหารส่วน
จังหวัดเพชรบุรี

Effectiveness of public relations management Phetchaburi Provincial
Administrative Organization Phetchaburi Province.

สายเวช โมฬี

Saivech Molee

นักวิชาการอิสระ

Independent scholar

Email: Medical2536@gmail.com

Retrieved March 23, 2023; Revised April 12, 2023; Accepted April 24, 2023

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 3 ประการ (1) เพื่อประเมินระดับประสิทธิผลการบริหารจัดการด้านการประชาสัมพันธ์ องค์การบริหารส่วนจังหวัดเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี (2) เพื่อเปรียบเทียบประสิทธิผลของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อประสิทธิผลการบริหารจัดการด้านการประชาสัมพันธ์ องค์การบริหารส่วนจังหวัดเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล (3) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยของประสิทธิผลการบริหารจัดการด้านการประชาสัมพันธ์ องค์การบริหารส่วนจังหวัดเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี กับการบริหารจัดการประสิทธิผล การบริหารจัดการด้านการประชาสัมพันธ์ องค์การบริหารส่วนจังหวัดเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 400 คน ได้แก่ ประชาชนในเขตจังหวัดเพชรบุรี 8 อำเภอ เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ค่าที่ การวิเคราะห์ค่าแปรปรวนแบบทางเดียว และค่าสหสัมพันธ์เพียร์สัน ผลการวิจัย (1) ด้านระดับประสิทธิผลการบริหารจัดการด้านการประชาสัมพันธ์ องค์การบริหารส่วนจังหวัดเพชรบุรีพบว่า อยู่ในระดับมาก (2) ด้านการเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อประสิทธิผลการบริหารจัดการ ด้านการประชาสัมพันธ์ องค์การบริหารส่วนจังหวัดเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี พบว่า ข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ พนักงานบริษัทเอกชน/ลูกจ้างค้าขาย/ประกอบอาชีพส่วนตัว มีความคิดเห็นต่อการบริหารจัดการ ด้านการประชาสัมพันธ์ องค์การบริหารส่วนจังหวัดเพชรบุรี ไม่แตกต่างกัน (3) ด้านความสัมพันธ์ระหว่างประสิทธิผลการบริหารจัดการด้านการประชาสัมพันธ์ องค์การบริหารส่วนจังหวัดเพชรบุรีพบว่า มีความสัมพันธ์ในระดับสูง

คำสำคัญ: ประสิทธิภาพการบริหารจัดการด้านการประชาสัมพันธ์

Abstract

The objectives of this research were 3 (1) to assess the level of effectiveness of public relations management. Phetchaburi Provincial Administrative Organization Phetchaburi Province (2) to compare the effectiveness of the sample group on the effectiveness of public relations management. Phetchaburi Provincial Administrative Organization Phetchaburi Province Classified by personal factors (3) to study the relationship between factors of public relations management effectiveness. Phetchaburi Provincial Administrative Organization Phetchaburi Province with effective management Public Relations Management Phetchaburi Provincial Administrative Organization Phetchaburi Province This research is a quantitative research. The sample group consisted of 400 people, including people in Phetchaburi province, 8 districts. Data were collected by using a questionnaire. The statistics used in the data analysis were frequency, percentage, mean, tribute, standard deviation. T-value analysis One-way variance analysis and Pearson correlation Research results (1) in terms of management effectiveness level public relations Phetchaburi Provincial Administrative Organization found that At a high level (2) the comparison of the opinions of the sample group towards the effectiveness of management public relations Phetchaburi Provincial Administrative Organization Phetchaburi Province found that civil servants/state enterprises Private company employee/employee Trading/personal occupation There are opinions on the management. public relations Phetchaburi Provincial Administrative Organization There was no difference (3) in relation to the effectiveness of management. public relations Phetchaburi Provincial Administrative Organization found that have a high level of correlation

Keywords: The Effectiveness of Public Relation Management

บทนำ

องค์การบริหารส่วนจังหวัด เป็นการปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบพิเศษ โดยเป็นหน่วยงานที่จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการส่วนจังหวัด พ.ศ. 2498 เพื่อทำหน้าที่เป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีฐานะเป็นนิติบุคคล ซึ่งโครงสร้างการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดประกอบด้วยฝ่ายสภาจังหวัด และผู้ว่าราชการจังหวัด โดยสภาจังหวัดประกอบด้วยสภาที่มาจากการเลือกตั้งของประชาชน ทำหน้าที่ทางนิติบัญญัติ กำหนดนโยบายการบริหารและควบคุมฝ่ายบริหาร อันมีหัวหน้าฝ่ายบริหารคือ ผู้ว่าราชการจังหวัด เป็นผู้รับผิดชอบในการบริหารงาน ด้านการนำมติหรือนโยบายของสภาจังหวัดไปพิจารณา

ดำเนินการ โดยมีพื้นที่ที่อยู่ในความรับผิดชอบขององค์การบริหารส่วนจังหวัดได้แก่พื้นที่ที่ไม่เกี่ยวข้องกับพื้นที่ของเทศบาลและสุขาภิบาล

ต่อมาในปี พ.ศ. 2537 ได้มีพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 ซึ่งกำหนดให้สภาตำบลซึ่งเดิมเป็นพื้นที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด ที่มีรายได้เฉลี่ยย้อนหลัง 3 ปี ตั้งแต่ 150,000 บาทขึ้นไป จัดตั้งเป็นองค์การบริหารส่วนตำบล มีฐานะเป็นราชการส่วนท้องถิ่น และเป็นนิติบุคคล ทำให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดไม่มีพื้นที่ในการดำเนินการ สมควรปรับปรุงบทบาทและอำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดให้สอดคล้องกันและปรับปรุงโครงสร้างขององค์การบริหารส่วนจังหวัดให้เหมาะสมยิ่งขึ้น ได้มีการตราพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 โดยกำหนดให้พื้นที่จังหวัดเป็นพื้นที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด มีผู้บริหารสูงสุด คือ ตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด มาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชน ตามพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2562 โดยนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด ทำหน้าที่เป็นผู้ปกครองและบังคับบัญชาข้าราชการส่วนจังหวัด และดำเนินกิจการส่วนจังหวัดควบคู่ไปกับสภาจังหวัด ความเป็นนิติบุคคลก่อให้เกิดความสามารถในการทำนิติกรรม ความเป็นหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นก่อให้เกิดอำนาจหน้าที่และขอบเขตพื้นที่ในการใช้อำนาจหน้าที่นั้น

การสื่อสารมีความสำคัญและเป็นพื้นฐานของการมีปฏิกริยาของมนุษย์ ในสังคมปัจจุบันเมื่อมองไปด้านใดก็ล้วนแต่มีเรื่องราวที่เกี่ยวกับการสื่อสารทั้งสิ้น การสื่อสารเป็นเครื่องมือเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์การดำเนินกิจกรรม เพื่ออยู่ร่วมกับคนอื่นในสังคม และเป็นพื้นฐานของการติดต่อ ทำให้เกิดความสัมพันธ์ระหว่างกัน การสื่อสารจึงเป็นเครื่องมือสำคัญของกระบวนการทางสังคม อาจจะกล่าวได้ว่าการสื่อสารนั้นถือเป็นส่วนหนึ่งในการดำเนินชีวิตของทุกคน การใช้สื่อมีประโยชน์มากมายในด้านการข่าวสาร การโฆษณา ประชาสัมพันธ์ และให้ข้อมูลความรู้ต่าง ๆ ซึ่งการใช้สื่อที่ดีต้องมีการศึกษาถึงเรื่องที่จะต้องการสื่อสาร กลุ่มเป้าหมาย การสื่อสารยังเป็นเครื่องมือสำคัญในการแก้ไขปัญหา ช่วยสร้างความเข้าใจ และทำให้เกิดความสัมพันธ์อันดี ทำให้เกิดการมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหา นำพาชุมชนสู่การพัฒนาที่เข้มแข็งและสงบสุข การใช้สื่อใดในการประชาสัมพันธ์ เพื่อจะได้ใช้สื่อได้ตรงตามกลุ่มเป้าหมายและสามารถสื่อสารกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ

องค์การบริหารส่วนจังหวัดเพชรบุรี ในฐานะหน่วยงานภาครัฐที่มีภารกิจในการประสานงานในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัด สนับสนุนสภาตำบลและราชการส่วนท้องถิ่นอื่นในการพัฒนาท้องถิ่น ประสานงานและให้ความร่วมมือในการปฏิบัติหน้าที่ของสภาตำบล และราชการส่วนท้องถิ่นอื่น อีกทั้งต้องให้ข้อมูลแก่ประชาชน ในเรื่องต่างๆ เพื่อนำไปสู่เป้าหมายความเข้าใจร่วมกัน

งานประชาสัมพันธ์ ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดเพชรบุรี อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของสำนักงานปลัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดเพชรบุรี มีหน้าที่ประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสารแก่ประชาชน โดยเน้นในหลักการปฏิบัติที่มีประสิทธิภาพ มีคุณภาพ ความโปร่งใสในการปฏิบัติงานภายในสำนักงานปลัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดเพชรบุรี เพื่อให้ประชาชนเกิดความพึงพอใจ

จากที่กล่าวมาข้างต้นนั้น ถึงความสำคัญของปัญหาทำให้ผู้วิจัยมีความประสงค์ที่จะศึกษาเรื่อง “ประสิทธิผลการบริหารจัดการด้านการประชาสัมพันธ์ องค์การบริหารส่วนจังหวัดเพชรบุรี ” เพื่อสร้างองค์ความรู้ใหม่ในการพัฒนางานประชาสัมพันธ์ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ทำให้เกิดการมีส่วนร่วมของประชาชนหรือคนในชุมชน เพิ่มประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบให้มีประสิทธิผลและเกิดประโยชน์สูงสุดกับทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง ซึ่งจะเป็นการสร้างความมั่นคงให้เกิดขึ้นกับชุมชนสังคมและประเทศชาติต่อไป ผู้วิจัยในฐานะเป็นผู้รับผิดชอบโดยตรงงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเกาะ อำเภอเมืองสมุทรสาคร จังหวัดสมุทรสาคร มีหน้าที่รับผิดชอบดูแลพลเรือนในพื้นที่ เกี่ยวกับภัยพิบัติต่าง ๆ ที่อาจจะเกิดขึ้นทั้งทางธรรมชาติเองหรือที่โดยมนุษย์สร้างขึ้น มีความสนใจที่จะศึกษาวิจัยประสิทธิผลการป้องกันภัยพลเรือนขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเกาะ โดยการศึกษาหาความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการป้องกันภัยพลเรือน ภัยพิบัติต่าง ๆ ที่อาจจะเกิดขึ้นในพื้นที่ รวมทั้งการดำเนินงานในการป้องกันภัยพลเรือนนั้นเกิดประสิทธิผลมากน้อยเพียงใด เพื่อที่จะนำข้อมูลที่ได้มาจัดทำหรือปรับปรุงแผนการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยให้สอดคล้องกับประชาชนหรือบริบทของพื้นที่ที่รับผิดชอบ พร้อมทั้งสอดคล้องและสนับสนุนกับแผนป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยของอำเภอ และจังหวัด รวมถึงแผนป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยแห่งชาติ พ.ศ. 2558 ต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อประเมินระดับประสิทธิผลการบริหารจัดการด้านการประชาสัมพันธ์ องค์การบริหารส่วนจังหวัดเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี
2. เพื่อเปรียบเทียบประสิทธิผลของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อประสิทธิผลการบริหารจัดการด้านการประชาสัมพันธ์ องค์การบริหารส่วนจังหวัดเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยของประสิทธิผลการบริหารจัดการด้านการประชาสัมพันธ์ องค์การบริหารส่วนจังหวัดเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี กับการบริหารจัดการประสิทธิผล การบริหารจัดการด้านการประชาสัมพันธ์ องค์การบริหารส่วนจังหวัดเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี

การทบทวนวรรณกรรม

แนวคิดและทฤษฎีด้านประสิทธิผล

ประสิทธิผล (Effectiveness) หมายถึง แนวทางหรือวิธีการ กระบวนการหรือตัววัดนั้น สามารถตอบสนองจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ได้ดีเพียงใด การประเมินประสิทธิผลต้องประเมินว่าสามารถบรรลุความต้องการได้ดีเพียงใดด้วยการใช้แนวทางที่เลือก การนำไปปฏิบัติหรือตัววัดที่ใช้ (ศูนย์ประกันคุณภาพการศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ, 2545)

พิทยา บวรพัฒนา กล่าวว่า ประสิทธิภาพขององค์การเป็นเรื่องของการพิจารณาว่าองค์การประสบความสำเร็จเพียงใดในการดำเนินงาน เพื่อให้บรรลุเป้าหมายหรือสภาพขององค์การที่ตั้งไว้หรือปรารถนาให้บังเกิดขึ้น (พิทยา บวรพัฒนา, 2530)

เจมส์ แอล ไพรซ์ (Price, 1964) ได้ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับประสิทธิภาพขององค์การ ซึ่งแนวคิดในการประเมินประสิทธิภาพขององค์การของไพรซ์ จะถูกจำกัดอยู่เพียงเรื่องความสามารถในการบรรลุเป้าหมาย ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Gerogopoulous & Tannenbaum (Price, 1964 อ้างถึงใน ยุทธนา ทาตายุ, 2543)

ประสิทธิภาพขององค์การ คือ การเน้นไปที่ผลรวมขององค์การ ซึ่งกิบสันและคณะ (Gibson and Other, 1982) อธิบายถึงเกณฑ์ของควมมีประสิทธิภาพขององค์การว่าประกอบด้วย ตัวบ่งชี้ 5 ตัว คือ

1. การผลิต (Production)
2. ประสิทธิภาพ (Efficiency)
3. ความพึงพอใจ (Satisfaction)
4. การปรับเปลี่ยน (Adaptiveness)
5. การพัฒนา (Development)

จากการศึกษาความหมายของประสิทธิภาพจากนักวิชาการหลายๆ ท่านข้างต้นแล้ว สรุปได้ว่า ประสิทธิภาพมีความสำคัญต่อองค์การหรือหน่วยงานมาก เพราะเป็นตัวชี้วัดความสำเร็จขององค์การในการที่จะตัดสินใจว่าองค์การจะอยู่รอดต่อไปหรือไม่ และเพื่อให้เกิดการบรรลุเป้าหมายหรือสภาพขององค์การที่ตั้งไว้ หรือปรารถนาให้บังเกิดขึ้น และเป็นไปตามกำหนดระยะเวลาที่ตั้งไว้

แนวคิดและทฤษฎีด้านการให้บริการ

เนื่องจากการปฏิรูประบบราชการตามนโยบายรัฐบาล ซึ่งมีวัตถุประสงค์หลักในการให้บริการแก่ประชาชน ผู้มาติดต่อที่เรียกว่า ผู้รับบริการนั่นเอง องค์การของรัฐจะต้องตอบสนองความต้องการของคนหลายกลุ่ม

การให้บริการขององค์กรหรือหน่วยงานในภาครัฐเป็นลักษณะงานที่ต้องมีการติดต่อประสานสัมพันธ์กับประชาชนที่ขอรับบริการ โดยตรงเพื่อให้ประชาชนผู้ขอรับบริการได้รับความสะดวก รวดเร็ว มีแนวคิดการให้บริการของนักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายไว้ ดังนี้

จากการศึกษาความหมายของคำว่า ให้บริการได้มีผู้ให้ความหมายในลักษณะที่คล้ายคลึงกันดังต่อไปนี้

สุนันทา ทวีผล (2550) กล่าวถึงการให้บริการสรุปได้ว่า หลักความสอดคล้องกับความต้องการของบุคคลส่วนใหญ่ กล่าวคือ ประโยชน์และบริการที่องค์การจัดให้นั้นจะต้องตอบสนองความต้องการของบุคคลเป็นส่วนใหญ่หรือทั้งหมดมิใช่เป็นการจัดให้แก่บุคคลกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งโดยเฉพาะ มิฉะนั้นแล้วนอกจากจะไม่เกิดประโยชน์สูงสุดในการใช้อำนาจประโยชน์และบริการแล้วยังไม่คุ้มค่ากับการดำเนินงานนั้น

สมิต สัจฉกร (2542, อ้างใน สุนันทา ทวีผล, 2550.) ให้ความหมายว่า การบริการเป็นการปฏิบัติงานที่กระทำหรือติดต่อเกี่ยวข้องกับผู้ใช้บริการ การให้บุคคลต่างๆ ได้ใช้ประโยชน์ในทางใดทางหนึ่ง ทั้งด้วยความพยายามใดๆ ก็ตามด้วยวิธีการหลากหลายในการทำให้บุคคลต่างๆ ที่เกี่ยวข้องได้รับความช่วยเหลือจัดได้ว่าเป็นการให้บริการทั้งสิ้น การจัดอำนวยความสะดวก การสนองความต้องการของผู้ใช้บริการก็เป็นการให้บริการ การให้บริการจึงสามารถดำเนินการได้หลากหลายวิธี จุดสำคัญคือ เป็นการช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกแก่ผู้ใช้บริการ

แนวคิดและทฤษฎีด้านการให้บริการสาธารณะ

ในประเทศนั้นคำว่าบริการสาธารณะมีผู้ให้ความหมายไว้หลายคน แต่อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาจากรูปแบบและเหตุผลในการให้คำจำกัดความว่าบริการสาธารณะแล้วจะเห็นได้ว่าได้รับอิทธิพลมาจากแนวคิดของ ประยูร กาญจนกุล (2549 อ้างถึงใน สุวัฒน์ บุญเรือง, 2545) ที่ให้ความหมายของคำว่าบริการสาธารณะไว้ในหนังสือ “กฎหมายปกครอง” ว่าบริการสาธารณะ หมายถึง กิจกรรมที่อยู่ในความอำนาจการหรืออยู่ในความควบคุมของฝ่ายปกครองที่จัดทำขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อตอบสนองความต้องการส่วนรวมของประชาชน

การบริการสาธารณะ หมายถึง กิจกรรมที่อยู่ในความอำนาจการหรือในความควบคุมของฝ่ายการปกครองที่จัดขึ้น เพื่อสนองความต้องการของประชาชน ฝ่ายปกครอง หมายถึง ฝ่ายบริหารที่รวมถึงข้าราชการทุกส่วนกลาง ภูมิภาคและท้องถิ่น ที่มีหน้าที่จะต้องจัดทำบริการสาธารณะให้แก่ประชาชน โดยมีลักษณะดังนี้

1. เป็นกิจกรรมที่อยู่ในความควบคุมของรัฐ
2. มีวัตถุประสงค์ในการสนองความต้องการส่วนรวมของประชาชน
3. การจัดระเบียบและวิธีดำเนินการบริการสาธารณะ ย่อมแก้ไขเปลี่ยนแปลงได้เสมอ เพื่อให้เหมาะสมแก่ความจำเป็นแห่งกาลสมัย
4. ต้องจัดดำเนินการโดยสม่ำเสมอ
5. เอกชนย่อมมีสิทธิที่จะได้รับประโยชน์จากบริการสาธารณะเท่าเทียมกัน

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการประชาสัมพันธ์

สังคมยุคปัจจุบันจัดได้ว่ามีการแข่งขันกันสูงมาก การดำเนินธุรกิจหรือกิจการใด ๆ จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องอาศัยการติดต่อสื่อสารที่มีประสิทธิภาพเพื่อให้ความรู้ ความเข้าใจกันระหว่างเจ้าของสินค้าบริการ และกลุ่มเป้าหมาย กิจกรรมการสื่อสารที่นิยมนำมาใช้ในทุกวงการ ไม่ว่าจะเป็นวงการธุรกิจเอกชน หรือแม้แต่หน่วยงานของรัฐ ได้แก่ การโฆษณา และการประชาสัมพันธ์ ซึ่งทุกคนจำเป็นต้องเรียนรู้และให้ความสนใจกับรูปแบบการติดต่อสื่อสารนี้ การที่จะศึกษาเรียนรู้ถึงระบบสารสนเทศเพื่อการประชาสัมพันธ์นั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องศึกษาถึงหลักการประชาสัมพันธ์ เพื่อที่จะประยุกต์ระบบสารสนเทศมาใช้ในงานประชาสัมพันธ์ได้

การประชาสัมพันธ์ หมายถึง วิธีการ กระบวนการในการสื่อสารเพื่อเสริมสร้างความสัมพันธ์และความเข้าใจอันดีระหว่างองค์กรกับประชาชนที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งระหว่างสมาชิกในองค์กรด้วย เพื่อจะทำให้เกิดความร่วมมือและสนับสนุนการดำเนินการขององค์กร

พรทิพย์ พิมลสินธุ์ (2541) การประชาสัมพันธ์ มาจากคำว่า “ ประชา ” กับ “ สัมพันธ์ ” ซึ่งตรงกับภาษาอังกฤษว่า “ Public Relations ” หรือที่เรียกกันทั่วไปว่า “ PR ” และขยายความของคำว่าประชาสัมพันธ์ให้เห็นเป็นรูปธรรมยิ่งขึ้น ดังนั้น จึงหมายความว่า ความพยายามที่มีการวางแผนและเป็นการกระทำที่ต่อเนื่องในอันที่จะมีอิทธิพลเหนือความคิดจิตใจของประชาชนกลุ่มเป้าหมาย โดยการกระทำสิ่งที่ดีมีคุณค่าให้กับสังคม เพื่อให้ประชาชนเหล่านี้มีทัศนคติที่ดีต่อหน่วยงาน กิจกรรมและบริการ หรือสินค้าของหน่วยงานและเพื่อที่จะได้รับการสนับสนุน ความร่วมมือที่ดีจากประชาชนเหล่านี้ในระยะยาว

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับประสิทธิผล

วาสนา นิลคุหา (2559) กล่าวว่า ประสิทธิภาพ หมายถึง การบรรลุตามวัตถุประสงค์หรือเป้าหมาย แผนงานที่วางไว้ โดยพิจารณาจากผลของการปฏิบัติงานที่ได้นำมาเปรียบเทียบกับเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ของงานว่าประสบความสำเร็จได้ตามวัตถุประสงค์มากน้อยเพียงใด

บุญยิ่ง มุ่งเมิน (2559) ประสิทธิภาพขององค์การ หมายถึง ความสามารถขององค์การในการบรรลุเป้าหมายที่ได้กำหนดไว้ โดยใช้ประโยชน์จากทรัพยากรอย่างคุ้มค่า รักษาไว้ซึ่งทั้งทรัพยากรและวัสดุ อุปกรณ์ และไม่สร้างความเครียดแก่สมาชิก สมาชิกเกิดความพึงพอใจในงาน ทุกคนมีส่วนร่วมอย่างกว้างขวางในการกำหนดวัตถุประสงค์ขององค์การ และรับผิดชอบต่อปัญหาหรือข้อยุ่งยากที่เกิดขึ้นและองค์การส่วนรวมสามารถปรับตัวพัฒนาเพื่อดำรงอยู่ต่อไปได้

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการ

พิกุลทิพย์ ยุระพันธ์ (2561) กล่าวว่า การจัดการองค์กร หมายถึง การจัดระบบความสัมพันธ์ระหว่างส่วนงานต่าง ๆ และบุคคลในองค์กร โดยกำหนดภารกิจ อำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบให้ชัดเจน เพื่อให้ดำเนินงานตามภารกิจขององค์กร บรรลุวัตถุประสงค์และเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพ

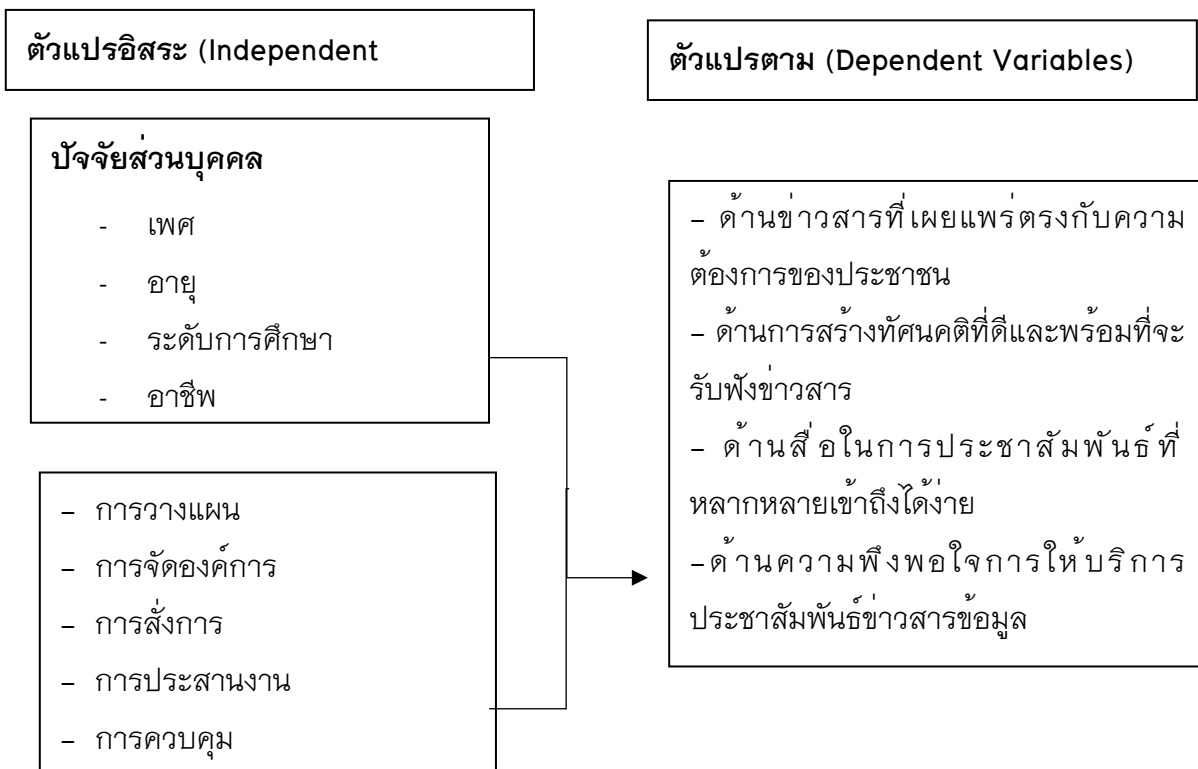
ทฤษฎีการจัดการตามหลักการบริหารองค์การของ Fayol จากหนังสือชื่อ Administration Industrielle et Generale (Fayol, 1916) เป็นหลักการบริหารที่มีการยอมรับมากจนถึงปัจจุบัน เนื่องจากเป็นการวางหลักการ บริหารที่ประกอบด้วยบทบาทและหน้าที่หลักที่เป็นกระบวนการ 5 ด้านที่มีความสำคัญสำหรับการบริหารงาน หลักการบริหารของ Fayol มีองค์ประกอบหลักของกระบวนการ 5 ประการ ได้แก่ POCCC ซึ่งมีองค์ประกอบ ดังนี้ (1) การวางแผน เป็นขั้นตอนแรกของการบริหารจัดการ เป็นการกำหนดรายละเอียดของสิ่งที่ต้องปฏิบัติในงานต่าง ๆ ไว้ด้วยกันเหมือน (2) การจัดองค์กร เป็นการจัดวางตัวบุคคลตามสายงานตามภาระงาน และตามพันธกิจของหน่วยงาน มีการกำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบและขอบเขตของงานซึ่งต้องเป็นไปตาม แผนงานที่กำหนดไว้ (3) การสั่งการ เป็นการดำเนินการเพื่อให้มีการปฏิบัติเกิดขึ้นจากภาระงานที่กำหนดไว้เพื่อให้เกิดความเข้าใจในการปฏิบัติภารกิจของงานในแต่ละลำดับขั้นตอนได้อย่างถูกต้อง (4) การประสานงาน หมายถึง หน่วยงานภายในองค์กร จะต้องคอยประสานงานกันเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์

ขององค์กร (5) การควบคุม เป็นกระบวนการของการกำกับการทำงานให้เป็นไปตามที่ กำหนดไว้ใน แผนงาน

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการสมัยใหม่

การจัดการ (Management) การบริหารจัดการถือเป็นหัวใจหลักที่สำคัญในองค์ประกอบของการบริหารจัดการ เพราะการบริหารจัดการถือว่าการกำหนดทิศทางในการดำเนินงานขององค์กรว่าจะไปในทิศทางใดถ้าหากองค์กรใดขาดการบริหารจัดการแล้ว การดำเนินงานในองค์กรก็จะประสบปัญหาในด้านต่างๆไม่ว่าจะเป็นด้านงบประมาณ ด้านบุคลากร ด้านวัสดุรวมถึงภาวะการประสบปัญหาการขาดทุนในการดำเนินงานในธุรกิจทั้งหมดที่กล่าวมานั้นด้านปัจจัยการบริหารนั้นยังมีปัจจัยอีกหลายอย่างเข้ามาเกี่ยวข้องเพราะในยุคปัจจุบันเริ่มมีการเปลี่ยนแปลงหลายอย่าง ด้วยเหตุดังกล่าวจึงทำให้ปัจจัยการบริหารจัดการนั้น จะมีบางปัจจัยเพิ่มเข้ามาแล้วแต่ความเหมาะสมของแต่ละองค์การเช่นปัจจัยด้านการตลาด ปัจจัยด้านการจูงใจแต่มีปัจจัยที่สำคัญที่สุดที่เป็นปัจจัยขั้นพื้นฐานในการบริหารจัดการหรือที่เรียกย่อๆว่า 4M's ถือว่าเป็นปัจจัยพื้นฐานที่ใช้ในการบริหาร เพราะการบริหารจะประสบผลสำเร็จตามเป้าหมายต้องอาศัยบุคลากรที่มีคุณภาพมีปริมาณเพียงพอ ต้องได้รับงบประมาณสนับสนุนการดำเนินงานเพียงพอ ต้องมีวัสดุอุปกรณ์ที่เหมาะสมกับความต้องการของแผนงานและโครงการและต้องมีระบบการจัดการที่ดีมีประสิทธิภาพเพื่อให้ทรัพยากรที่มีอยู่จำกัดให้เกิดประโยชน์สูงสุด (วาทีน ประชนันท์ , 2557)

กรอบแนวคิดการวิจัย



ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ระเบียบวิธีวิจัย

ในการวิจัยเรื่อง ประสิทธิภาพการบริหารจัดการด้านการประชาสัมพันธ์ องค์การบริหารส่วนจังหวัด เพชรบุรี ดังนี้

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ ประชากรที่อาศัยอยู่ในพื้นที่รับผิดชอบขององค์การบริหาร ส่วนจังหวัดเพชรบุรี คือประชาชนในพื้นที่อำเภอในจังหวัดเพชรบุรี 8 อำเภอ จำนวน 482,193 คน โดยการ คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างได้จากการสุ่มแบบแบ่งชั้น (stratified Random Sampling) กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 400 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถามเพื่อทำการศึกษาวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) เป็นแบบกำหนดข้อเลือกตอบ การตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้ดำเนินการหา ค่าความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content Validity) โดยการนำแบบสอบถามให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน และหาความเชื่อมั่น (Reliability) โดยการทดลองใช้ (Try out) กับกลุ่มที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่ม ตัวอย่างที่ต้องการศึกษา จำนวน 30 ชุด

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้มาแปลงรหัสตัวเลข และสร้างตัวแปร แล้วบันทึกลงโปรแกรมเพื่อดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ ด้วยระบบคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน ค่าที่ ค่าความแปรปรวนทางเดียว และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน

ผลการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์และนำเสนอข้อมูลจากผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อ ตอบวัตถุประสงค์และสมมติฐานการวิจัย ดังต่อไปนี้

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

จากการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคล พบว่า ประชาชนที่อยู่ในเขตพื้นที่รับผิดชอบของจังหวัด เพชรบุรี จำนวนทั้งสิ้น 400 คน มีผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เพศชาย จำนวน 227 คน คิดเป็นร้อยละ 56.8 เป็นเพศหญิงจำนวน 173 คน คิดเป็นร้อยละ 43.3 มีอายุในช่วง 41-60 ปี มากที่สุด จำนวน 231 คน คิดเป็นร้อยละ 57.8 รองลงมา มีการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า มากที่สุด จำนวน 229 คน คิด เป็นร้อยละ 57.3 รองลงมา มีอาชีพ ข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ มากที่สุด จำนวน 237 คน คิดเป็นร้อยละ 59.3

ผลการวิเคราะห์ประสิทธิผลการบริหารจัดการ ด้านการประชาสัมพันธ์ องค์การบริหารส่วนจังหวัดเพชรบุรี

จากการวิเคราะห์ประสิทธิผลการบริหารจัดการ ด้านการประชาสัมพันธ์ องค์การบริหารส่วนจังหวัดเพชรบุรี ใช้การหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และจำแนกระดับประสิทธิผล พบว่าประสิทธิผลการจัดการบริหารจัดการ ด้านการประชาสัมพันธ์ องค์การบริหารส่วนจังหวัดเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี ในภาพรวม อยู่ในระดับมาก (= 3.87) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ ด้านการสร้างทัศนคติที่ดีและพร้อมที่จะรับฟังข่าวสาร อยู่ในระดับมาก (=3.88) รองลงมา คือ ด้านความพึงพอใจการให้บริการประชาสัมพันธ์ข่าวสารข้อมูล อยู่ในระดับมาก (=3.87) ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ การข่าวสารที่เผยแพร่ตรงกับความต้องการของประชาชน อยู่ในระดับมาก (=3.85)

ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อ ประสิทธิผลการบริหารจัดการ ด้านการประชาสัมพันธ์ องค์การบริหารส่วนจังหวัดเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี

ปัจจัยที่มีผลต่อ ประสิทธิผลการบริหารจัดการ ด้านการประชาสัมพันธ์ องค์การบริหารส่วนจังหวัดเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี ในภาพรวม อยู่ในระดับมาก (= 3.91) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ ด้านการควบคุม (= 3.97) อยู่ในระดับมาก รองลงมา คือ ด้านการประสานงาน (= 3.92) อยู่ในระดับมาก ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ด้านการวางแผน , ด้านการจัดองค์การ และด้านการบังคับบัญชาสั่งการ (= 3.88) อยู่ในระดับมาก

ผลการวิเคราะห์ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ ปัจจัยที่มีผลต่อ ประสิทธิผลการบริหารจัดการ ด้านการประชาสัมพันธ์ องค์การบริหารส่วนจังหวัดเพชรบุรี จังหวัด เพชรบุรี ด้านการวางแผน

ประสิทธิผลการบริหารจัดการ ด้านการประชาสัมพันธ์องค์การบริหารส่วนจังหวัดเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี ด้านการวางแผน อยู่ในระดับมาก (= 3.88) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ แผนงานกำหนดเป้าหมายขององค์การอย่างชัดเจน และ แผนงานทำให้แนวทางในการดำเนินไปสู่เป้าหมาย อยู่ในระดับมาก (= 3.89) รองลงมา คือ แผนงานเกี่ยวข้องกับงานประชาสัมพันธ์ และ แผนงานสามารถนำไปปฏิบัติได้ อยู่ในระดับมาก (= 3.87)

ผลการวิเคราะห์ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ ปัจจัยที่มีผลต่อ ประสิทธิภาพการบริหารจัดการ ด้านการประชาสัมพันธ์ องค์การบริหารส่วนจังหวัดเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี ด้านการจัดองค์การ

ประสิทธิภาพการบริหารจัดการ ด้านการประชาสัมพันธ์องค์การบริหารส่วนจังหวัดเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี ด้านการจัดองค์การ อยู่ในระดับมาก (= 3.88) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ จัดโครงสร้างของหน่วยงานสามารถทำให้เกิดผล และ สามารถรายงานผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้น อยู่ในระดับมาก (= 3.91) รองลงมา คือ กำหนดผู้รับผิดชอบในการตัดสินใจ อยู่ในระดับมาก (= 3.86) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ จัดแบ่งกลุ่มการทำงานอย่างชัดเจน อยู่ในระดับมาก (= 3.85)

ผลการวิเคราะห์ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ ปัจจัยที่มีผลต่อ ประสิทธิภาพการบริหารจัดการ ด้านการประชาสัมพันธ์ องค์การบริหารส่วนจังหวัดเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี ด้านการบังคับบัญชาสั่งการ

ปัจจัยที่มีผลต่อ ประสิทธิภาพการบริหารจัดการ ด้านการประชาสัมพันธ์องค์การบริหารส่วนจังหวัดเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี ด้านการบังคับบัญชาสั่งการ อยู่ในระดับมาก (= 3.88) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ จัดการเจ้าหน้าที่ให้เหมาะสมกับความสามารถ อยู่ในระดับมาก (= 3.95) รองลงมา คือ ใช้การประสานงานการติดต่อสื่อสาร อยู่ในระดับมาก (= 3.90) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ความตึงเครียดในองค์กร อยู่ในระดับมาก (= 3.80)

ผลการวิเคราะห์ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ ปัจจัยที่มีผลต่อ ประสิทธิภาพการบริหารจัดการ ด้านการประชาสัมพันธ์ องค์การบริหารส่วนจังหวัดเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี ด้านการประสานงาน

ปัจจัยที่มีผลต่อ ประสิทธิภาพการบริหารจัดการ ด้านการประชาสัมพันธ์ องค์การบริหารส่วนจังหวัดเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี ด้านการการประสานงาน อยู่ในระดับมาก (= 3.92) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การทำงานเป็นทีม อยู่ในระดับมาก (= 3.96) รองลงมา คือ การประสานงานระหว่างหน่วยงาน อยู่ในระดับมาก (= 3.94) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ การหมุนเวียน อยู่ในระดับมาก (= 3.83)

ผลการวิเคราะห์ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ ปัจจัยที่มีผลต่อ ประสิทธิภาพการบริหารจัดการ ด้านการประชาสัมพันธ์ องค์การบริหารส่วนจังหวัดเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี ด้านการควบคุม

ปัจจัยที่มีต่อ ประสิทธิภาพการบริหารจัดการ ด้านการประชาสัมพันธ์องค์การบริหารส่วนจังหวัดเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี ด้านการควบคุม อยู่ในระดับมาก (= 3.97) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การติดตามประเมินผลการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่อย่างต่อเนื่อง อยู่ในระดับมาก (= 4.00) รองลงมา คือ ผู้บังคับบัญชาควบคุมติดตามผลงานปฏิบัติกิจการ อยู่ในระดับมาก (= 3.98) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ความมีระเบียบวินัยเจ้าหน้าที่ อยู่ในระดับมาก (= 3.95)

อภิปรายผล

จากสมมติฐานที่ว่าทัศนคติของกลุ่มตัวอย่างเมื่อจำแนกตามประชากรปรากฏว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05 ในกรณีปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิภาพการบริหารจัดการ ด้านการประชาสัมพันธ์ องค์การบริหารส่วนจังหวัดเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี มีความแตกต่างกันจากทัศนคติของกลุ่มตัวอย่างเมื่อจำแนกตามประชากร ซึ่งสอดคล้องกับจากสมมติฐานที่ว่าทัศนคติของกลุ่มตัวอย่างเมื่อจำแนกตาม ประชากรปรากฏ ว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05 ในกรณีปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิภาพการบริหารจัดการ ด้านการประชาสัมพันธ์ องค์การบริหารส่วนจังหวัดเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี มีความแตกต่างกันจากทัศนคติของกลุ่มตัวอย่างเมื่อจำแนกตามประชากร ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พัทธราภา ขาวบริสุทธิ์ วารสารรังสิตบัณฑิตศึกษาในกลุ่มธุรกิจและสังคมศาสตร์ ปีที่ 4 ฉบับที่ 2 เดือนกรกฎาคม – ธันวาคม 2561 การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระบบการประชาสัมพันธ์ของเทศบาล เมืองอ่างทองศึกษาสภาพปัญหาในการรับข้อมูลข่าวสารของประชาชนในเขตเทศบาลเมืองอ่างทอง และแนวทางการพัฒนาระบบการประชาสัมพันธ์ โดยเป็นการวิจัยเชิงปริมาณ ผสมผสาน กับการวิจัยเชิงคุณภาพมีการเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม สุ่มตัวอย่าง จากประชาชนจำนวน 390 คนที่อาศัยอยู่ในเขต เทศบาลเมืองอ่างทองและมีการเก็บข้อมูลด้วยวิธีการสัมภาษณ์จะทำกับเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องกับการประชาสัมพันธ์และประชาชนที่อยู่ในเขตเทศบาลเมืองอ่างทองจำนวน 4 คน สถิติที่ใช้ ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ค่าความถี่ค่าร้อยละค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานผลการวิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็น เพศหญิงมากกว่าเพศชายอายุมากกว่า 50 ปีขึ้นไป ประกอบ อาชีพค้าขายอาศัยอยู่ ชุมชนตลาดหลวง 2 ในเขตเทศบาลเมืองอ่างทองเป็นเวลา 16 ปีขึ้นไป นอกจากนี้ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจ และชื่นชอบในการประชาสัมพันธ์ผ่านเสียงตามสาย ในด้านเนื้อหา พบว่ากลุ่ม ตัวอย่างมีความพึงพอใจ การประชาสัมพันธ์สื่อสิ่งพิมพ์ในรูปแบบแผ่นพับมากที่สุด ในด้านระบบการประชาสัมพันธ์ ของเทศบาลเมือง อ่างทอง พบว่า การประชาสัมพันธ์ของเทศบาลเมืองอ่างทอง เป็นไปตามกระบวนการและขั้นตอนตามหลักการ ดำเนินงานประชาสัมพันธ์ในระดับหนึ่ง โดยมีการศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้จากหนังสือราชการ มีการวิจัย และรับฟังความคิดเห็นจากประชาชนในด้านปัญหา พบว่าสื่ออุปกรณ์

ที่ใช้ในการประกาศ ประชาสัมพันธ์มีการชำระ และงบประมาณทางด้านการประชาสัมพันธ์ที่มีจำกัดเพื่อให้ การประชาสัมพันธ์ของ เทศบาลเมืองอ่างทองเกิดประโยชน์สูงสุด เทศบาลเมืองอ่างทองควรพัฒนา ช่องทางในการติดต่อสื่อสารให้มี ประสิทธิภาพ และครอบคลุมทุก ๆ ด้านตลอดจนพัฒนาระบบ ประชาสัมพันธ์และบุคลากรด้านประชาสัมพันธ์ เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในบริการข้อมูลข่าวสารในฐานะ ศูนย์กลางข่าวสารของ ประชาชน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะการวิจัยครั้งต่อไป

1) การศึกษาครั้งต่อไปควรศึกษาเปรียบเทียบการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานด้านการ บริหารจัดการ ด้านการประชาสัมพันธ์ องค์การบริหารส่วนจังหวัดเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี ในมุมที่กว้าง กว่านี้ เพื่อจะได้เห็นความแตกต่าง และนำมาปรับปรุงพัฒนาต่อไป

2) ควรมีการประชาสัมพันธ์กิจกรรมต่าง ๆ ของการบริหารจัดการ ด้านการประชาสัมพันธ์องค์การ บริหารส่วนจังหวัดเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี อย่างต่อเนื่อง เพื่อให้ประชาชนมีความเชื่อมั่นและให้ความ ร่วมมืออย่างต่อเนื่อง

เอกสารอ้างอิง

พรทิพย์ พิมลสินธุ์.(2540). ภาพพจน์นั้นสำคัญยิ่ง : การประชาสัมพันธ์กับภาพพจน์. กรุงเทพฯ :

ประกายพริก

ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ.(2556). หลักการวิจัยทางการศึกษา. (พิมพ์ครั้งที่ 3):.ศูนย์ส่งเสริม วิชาการ กรุงเทพมหานคร.

สมิต สัจฉกร.(2542).การต้อนรับและบริการที่เป็นเลิศ. กรุงเทพฯ : วิญญูชน.

จริยา ตาเจริญ.(2554). ระบบการจัดการความรู้ด้านการประชาสัมพันธ์เพื่อสร้างภาพลักษณ์ของสำนักงาน อัยการสูงสุดโดยวิธีการให้ข่าว. ปริญญาโทบริหารวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (การจัดการ ความรู้), บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ณัฐจรรย์ อัจฉริยะกุลพร.(2550). กลยุทธ์การดำเนินงานประชาสัมพันธ์ของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, วิทยานิพนธ์ปริญญาวารสารศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการสื่อสารภาครัฐและเอกชน, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ประอรพิชญ์ คัจฉวัฒนา. (2550).บทบาทและกลยุทธ์งานประชาสัมพันธ์มหาวิทยาลัยของรัฐ ศึกษาเฉพาะ กรณีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี, วิทยานิพนธ์ปริญญาวารสารศาสตรมหาบัณฑิต สาขาสื่อสารมวลชน, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

- พิทยา บวรพัฒนา. (2530). *ประสิทธิผลของหน่วยงาน ทฤษฎีองค์การสำหรับนักรัฐประศาสนศาสตร์. เอกสารประกอบคำบรรยายวิชาทฤษฎีองค์การ คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (เอกสารอัดสำเนา).*
- พรชัย เชื้อชูชาติ. (2546). *ความสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรมองค์การโรงเรียนกับประสิทธิผลของโรงเรียนเทศบาลในเขตพื้นที่พัฒนาชายฝั่งทะเลภาคตะวันออก. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.*
- สุนันทา ทวีผล.(2550), *ความพึงพอใจของประชาชนที่มีต่อการให้บริการด้านให้คำปรึกษา แนะนำปัญหาด้านกฎหมายของสำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายช่วยเหลือทางกฎหมาย 3 (สคช.). ปัญหาพิเศษรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารทั่วไป, วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจมหาวิทยาลัยบูรพา.*

คำสำคัญ: 1. ประสิทธิภาพ ; 2.คุณภาพชีวิต ผู้สูงอายุ 3การนำนโยบายไปปฏิบัติ

Abstract

This research has Three objectives were 1) to assess the level of effectiveness in implementing the Elderly Quality of Life Improvement Policy; 2) to compare the effectiveness of the implementation of the Elderly Quality of Life Improvement Policy, classified by individual factors; and 3) to test the relationship between the factors affecting the elderly. Policy implementation and effectiveness of quality of life policy implementation the elderly to practice

This research is a quantitative research. The sample group consisted of 366 cases, including the elderly in the area under the responsibility of the Phanthai Norasing Subdistrict Administrative Organization. Collect data using questionnaires. The statistics used in the data analysis were frequency, percentage, mean, standard deviation. T test One-way ANOVA and Pearson correlation analysis.

The results of the research were found that: (1) The level of effectiveness in implementing the policy to improve the quality of life of the elderly was at the highest level. 2) The comparison of the effectiveness of the implementation of the policy to improve the quality of life of the elderly. Classified by individual factors, it was found that there was no difference, and (3) the relationship between the factors affecting the implementation of the policy and the effectiveness of the implementation of the policy to improve the quality of life of the elderly. It was found that there was a high level of positive correlation.

Keywords: 1. effectiveness elderly; 2. quality of life 3; policy implementation

บทนำ

ประเทศไทยได้ก้าวเข้าสู่สังคมสูงวัยอย่างสมบูรณ์แล้วในปี 2565 โดยจำนวนผู้สูงอายุมีประมาณร้อยละ 20-30 และที่สำคัญกว่านั้น คือประเทศไทยจะกลายเป็นสังคมสูงวัยระดับสุดยอด เช่นเดียวกับญี่ปุ่นที่จะมีประชากรอายุ 60 ปีขึ้นไปร้อยละ 28 ในปี 2574 การเปลี่ยนแปลงเพื่อเข้าสู่สังคมสูงวัยอย่างสมบูรณ์ของประเทศไทยนั้น เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว และรุนแรงเมื่อเปรียบเทียบกับหลายชาติในโลก อาจมีสาเหตุเนื่องจากคนไทยมีอัตราการเกิดน้อย มีการคุมกำเนิดได้ดี และอายุคนยืนยาวขึ้นจากวิวัฒนาการด้านการแพทย์ กลุ่มคนที่เกิดในช่วง 2506 – 2526 ซึ่งมีอัตราการเกิดมากกว่า 1 ล้านคนต่อปี เรียกได้ว่าเป็นคลื่นสึนามิของประชากรลูกใหญ่ที่จะส่งผลให้ภายใน 20 กว่าปีข้างหน้า ที่ผู้สูงอายุจะเพิ่มเป็นราว 21 ล้านคน (<https://workpointtoday.com/thai-aging-society-65>) ภาวะสูงวัยนั้นจะมาพร้อมกับความเปราะบางทั้งทางด้านกายภาพ จิตใจ และสังคม ผู้สูงวัยจึงต้องพึ่งพาคนอื่นมากขึ้นในหลายด้าน ทั้งจาก

ครอบครัว คนรอบข้าง สังคม รวมไปถึงรัฐต้องเข้ามาดูแล ประคับประคองผู้สูงอายุ จำเป็นต้องใช้เวลา เงินทอง และทรัพยากรต่าง ๆ มากตามจำนวนผู้สูงอายุ ถ้ายิ่งมากก็อาจจะกระทบต่อทั้งด้านส่วนตัวและองค์รวมทางเศรษฐกิจ สังคม และระบบโครงสร้างต่าง ๆ จึงมีความจำเป็นต้องมีการเตรียมความพร้อมเพื่อรองรับสิ่งต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้น

การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นสร้างผลกระทบในระดับบุคคล โดยเฉพาะในกลุ่มคนวัยแรงงานที่ต้องมีภาระดูแลผู้สูงอายุเพิ่มขึ้น ประเทศไทยมีสัดส่วนของกำลังแรงงาน : ผู้สูงอายุ : เด็ก อยู่ที่ 4 : 1 : 1 คาดว่าในปี 2579 จะปรับลงไปอยู่ที่ 2 : 1 : 1 ผู้สูงอายุที่มีสภาวะขาดเงินออม มีเงินไม่เพียงพอสำหรับการเกษียณ และใช้จ่ายในช่วงบั้นปลายชีวิต ค่าใช้จ่ายด้านค่ารักษาพยาบาล สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนเป็นข้อจำกัดของการมีคุณภาพชีวิตที่ดี (<https://www.nxpo.or.th/th/8078/>) เมื่อสัดส่วนผู้สูงอายุมากขึ้น ขณะที่วัยทำงานลดลง ค่าแรงสูงขึ้น หรือขาดแคลนแรงงานทำให้ต้องพึ่งเครื่องมือเครื่องจักร หรือนำเทคโนโลยี หรืออาจต้องนำเข้าแรงงานต่างด้าวมากขึ้น มีการประเมินว่า ครอบครัวผู้สูงอายุจำเป็นต้องประหยัดมากขึ้น ทำให้มีการใช้จ่ายต่ำกว่าปกติ กำลังซื้อในอนาคตจึงลดลง

เมื่อวัยสูงอายุ หรือวัยเกษียณขาดรายได้ หรือมีรายได้น้อยลงทำให้มีการออมลดลง วัยทำงานที่ต้องรับภาระมากขึ้น ทำให้มีการใช้จ่ายเพิ่มขึ้น รายได้ไม่พอใช้จ่าย เงินออมน้อยลง รัฐบาลจำเป็นต้องเพิ่มค่าใช้จ่ายทางด้านสวัสดิการมากขึ้น เพื่อบริการสังคม ทางด้านสุขภาพแก่ผู้สูงอายุ ทำให้การลงทุน และการออมของประเทศลดลง สัดส่วนผู้สูงอายุมากขึ้นทำให้ผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ (GNP) หรือรายได้ประชาชาติน้อยลง รายได้เฉลี่ยต่อบุคคลลดลง รวมถึงคุณภาพการผลิตลดลง เมื่อภาครัฐจำเป็นต้องเพิ่มค่าใช้จ่ายทางด้านสาธารณสุข การแพทย์ บริการสังคมแก่ผู้สูงอายุมากขึ้น ต้องเพิ่มงบประมาณรายจ่ายเพื่อสงเคราะห์ช่วยเหลือผู้สูงอายุที่ยากไร้ ส่งผลไปถึงการเก็บภาษีเงินได้น้อยลง เพราะมีผู้สูงอายุเพิ่มขึ้น เนื่องจากส่วนใหญ่ไม่มีรายได้ สัดส่วนผู้สูงอายุที่เพิ่มขึ้นทำให้ผู้อยู่ในวัยทำงานต้องทำงานมากขึ้น และต้องรับภาระดูแลผู้สูงอายุเพิ่มขึ้น ผู้สูงอายุจึงอาจขาดความอบอุ่น หรือถูกทอดทิ้ง ก่อให้เกิดปัญหาทางด้านสภาพจิตใจ รวมไปถึงรู้สึกเหงาเมื่อไม่ได้ทำงาน กลายเป็นภาระให้กับลูกหลาน รู้สึกไม่ภูมิใจในตัวเอง น้อยใจ ซึมเศร้า ฯลฯ จึงจำเป็นต้องได้รับการดูแลเอาใจใส่มากขึ้น ในขณะเดียวกันผู้สูงอายุก็มีปัญหาสุขภาพ ที่จะต้องใช้เงินสำรองจากเงินสะสมเงินออม หรือต้องวางแผนการลงทุนเพื่อจะได้มีรายได้ หรือสามารถนำเงินออมที่สะสมไว้มากใช้ในช่วงบั้นปลายชีวิตได้ เมื่อยามที่ไม่สามารถทำงานหาเงินได้แล้ว (<https://moneyduck.com/th/articles/535-สังคมผู้สูงอายุในปัจจุบันและเศรษฐกิจในประเทศไทย/>)

จากความเป็นมาข้างต้นทำให้ผู้วิจัยสนใจศึกษาว่าการนำนโยบายการพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุไปปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลพันท้ายนรสิงห์ ว่ามีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุอย่างไร เพื่อถ่ายทอดเป็นประสบการณ์แก่หน่วยงานอื่น ๆ ต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อประเมินระดับประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุไปปฏิบัติ
2. เพื่อเปรียบเทียบประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุ ไปปฏิบัติ จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล
3. เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติและประสิทธิผลการนำนโยบายคุณภาพชีวิต ผู้สูงอายุไปปฏิบัติ

การทบทวนวรรณกรรม

วาสนา นิลคุหา (2559) กล่าวว่า ประสิทธิภาพ หมายถึง การบรรลุตามวัตถุประสงค์หรือเป้าหมาย แผนงานที่วางไว้ โดยพิจารณาจากผลของการปฏิบัติงานที่ได้นำมาเปรียบเทียบกับเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ของงานว่าประสบความสำเร็จได้ตามวัตถุประสงค์มากน้อยเพียงใด

บุญยิ่ง มุ่งเมิน (2559) ประสิทธิภาพขององค์การ หมายถึง ความสามารถขององค์การในการบรรลุเป้าหมายที่ได้กำหนดไว้ โดยใช้ประโยชน์จากทรัพยากรอย่างคุ้มค่า รักษาไว้ซึ่งทั้งทรัพยากรและวัสดุอุปกรณ์ และไม่สร้างความเครียดแก่สมาชิก สมาชิกเกิดความพึงพอใจในงาน ทุกคนมีส่วนร่วมอย่างกว้างขวางในการกำหนดวัตถุประสงค์ขององค์การ และรับผิดชอบต่อปัญหาหรือข้อยุ่งยากที่เกิดขึ้นและองค์การส่วนรวมสามารถปรับตัวพัฒนาเพื่อดำรงอยู่ต่อไปได้

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุ

สุวัฒน์ มหัตถนิรันดร์กุล, วิระวรรณ ตันติพิวัฒนสกุล, วณิดา พุ่มไพศาลชัย, กรองจิตต์ วงศ์สุวรรณ, ราณี พรมานะจิรังกุล (2541) ได้แปลและพัฒนาเครื่องชี้วัดคุณภาพชีวิตชุดย่อยฉบับไทย จากเครื่องมือชี้วัดคุณภาพชีวิตขององค์การอนามัยโลก ฉบับภาษาอังกฤษ (WHOQOLBREF,1996) แบ่งเป็น 4 ด้าน ดังนี้

1. ด้านร่างกาย คือ การรับรู้ถึงสภาพทางด้านร่างกายของบุคคล ซึ่งมีผลต่อชีวิตประจำวัน เช่น การรับรู้สภาพความสมบูรณ์แข็งแรงของร่างกาย การรับรู้ถึงความรู้สึกสบายไม่มีเจ็บปวดการรับรู้ถึงความสามารถที่จะจัดการกับความเจ็บปวดทางร่างกายได้ การรับรู้ถึงพลังกำลัง ในการดำเนินชีวิตประจำวัน การรับรู้เรื่องการนอนหลับและพักผ่อน ซึ่งการรับรู้เหล่านี้มีผลต่อการดำเนินชีวิตประจำวัน การรับรู้ถึงความอิสระที่ไม่ต้องพึ่งพาผู้อื่น การรับรู้ถึงความสามารถในการเคลื่อนไหวของตน การรับรู้ความสามารถในการปฏิบัติกิจวัตรประจำวันการรับรู้ถึงความสามารถในการทำงาน การรับรู้ว่าตนเองไม่ต้องพึ่งพาอาศัยต่าง ๆ หรือการรักษาทางการแพทย์อื่น ๆ เป็นต้น มี 7 ดัชนีชี้วัด 1) ความเจ็บปวดและความไม่สบาย 2) กำลังวังชาและความเหนื่อยล้า 3) การนอนหลับพักผ่อน 4) การเคลื่อนไหว 5) การดำเนินชีวิตประจำวัน 6) การใช้ยาหรือการรักษา 7) ความสามารถในการทำงาน

2. ด้านจิตใจ คือ การรับรู้สภาพจิตใจของตนเอง เช่น การรับรู้ความรู้สึกทางบวกที่บุคคลมีต่อตนเอง การรับรู้ภาพลักษณ์ของตนเอง การรับรู้ถึงความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเอง การรับรู้ถึงความคิด ความจำ สมาธิ และความสามารถในการเรียนรู้เรื่องราวต่าง ๆ ของตนที่มีผลต่อการดำเนินชีวิต เช่น

การรับรู้ถึงความเชื่อด้านวิญญาณ ศาสนา การให้ความหมายของชีวิตและความเชื่อด้านอื่น ๆ ที่มีผลในทางที่ดีต่อการดำเนินชีวิตมีผลต่อการเอาชนะอุปสรรค เป็นต้น มี 6 ดัชนีชี้วัด ได้แก่ 1) ความรู้สึกในด้านดี 2) การคิด การเรียนรู้ ความจำและสมาธิ 3) การนับถือตนเอง 4) ภาพลักษณ์และรูปร่าง 5) ความรู้สึกในทางที่ไม่ดี 6) จิตวิญญาณ ศาสนา ความเชื่อส่วนบุคคล

3. ด้านความสัมพันธ์ทางสังคม คือ การรับรู้เรื่องความสัมพันธ์ของตนเองกับบุคคลอื่น การรับรู้ถึงการได้รับความช่วยเหลือจากบุคคลอื่นในสังคม การรับรู้ตนเองได้เป็นผู้ให้ความช่วยเหลือบุคคลอื่นในสังคมด้วย รวมทั้งการรับรู้ในเรื่องอารมณ์ทางเพศ หรือการมีเพศสัมพันธ์มี 3 ตัวชี้วัด ได้แก่ 1) สัมพันธภาพทางสังคม 2) การช่วยเหลือสนับสนุนทางสังคมและ 3) กิจกรรมทางเพศ

4. ด้านสิ่งแวดล้อม คือ การรับรู้เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมที่มีผลต่อการดำเนินชีวิต เช่น การรับรู้ว่าตนเองมีชีวิตอยู่อย่างอิสระ ไม่ถูกกักขัง มีความปลอดภัย และมีความมั่นคงในชีวิตการรับรู้ได้อยู่ในสิ่งแวดล้อมทางกายภาพที่ดีปราศจากมลพิษต่าง ๆ การคมนาคมสะดวก มีแหล่งประโยชน์ทางการเงิน สถานบริการทางสุขภาพและสังคมสงเคราะห์ การรับรู้ว่ามีโอกาสที่จะได้รับข่าวสาร หรือฝึกฝนทักษะต่าง ๆ การรับรู้ตนเองได้มีกิจกรรมสันทนาการ และมีกิจกรรมในเวลาว่าง เป็นต้น มี 8 ตัวชี้วัด ได้แก่ 1) ความปลอดภัยทางร่างกาย และความมั่นคงในชีวิต 2) สภาพแวดล้อมของบ้าน 3) แหล่งการเงิน 4) การดูแลสุขภาพและบริการทางสังคม 5) การรับรู้ข่าวสาร และทักษะใหม่ ๆ 6) การมีส่วนร่วมมีโอกาสพักผ่อนหย่อนใจ และมีเวลาว่าง 7) สภาพแวดล้อม 8) การคมนาคม

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการนำนโยบายไปปฏิบัติ

George C. Edwards (1980) เป็นตัวแบบปฏิสัมพันธ์ระหว่างปัจจัย (Interactions Between Factor Models) ที่ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่างๆ ที่มีผลต่อการนำนโยบาย ไปปฏิบัติ ซึ่งประกอบด้วยตัวแปรที่มีผลต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติทั้งทางตรงและทางอ้อม 4 ตัวแปร ดังนี้ (สมบัติ อารังธวงค์, 2550)

1) การสื่อสารข้อความ (Communication) การตัดสินใจนโยบายและคำสั่งในการนำนโยบายไป ปฏิบัติที่ถ่ายทอดไปสู่บุคลากรผู้ปฏิบัติยังมีความชัดเจน (Clarity) เทียบตรง (Accuracy) และมีความคงเส้น คงวา (Consistency) เพียงใด จะยิ่งทำให้โอกาสของการนำนโยบายไปปฏิบัติประสบความสำเร็จสูง ความผิดพลาดในการถ่ายทอดข้อความไปสู่การปฏิบัติ คือ สาเหตุเบื้องต้นของความล้มเหลวในการนำนโยบายไป ปฏิบัติและการนำนโยบายไปปฏิบัติ

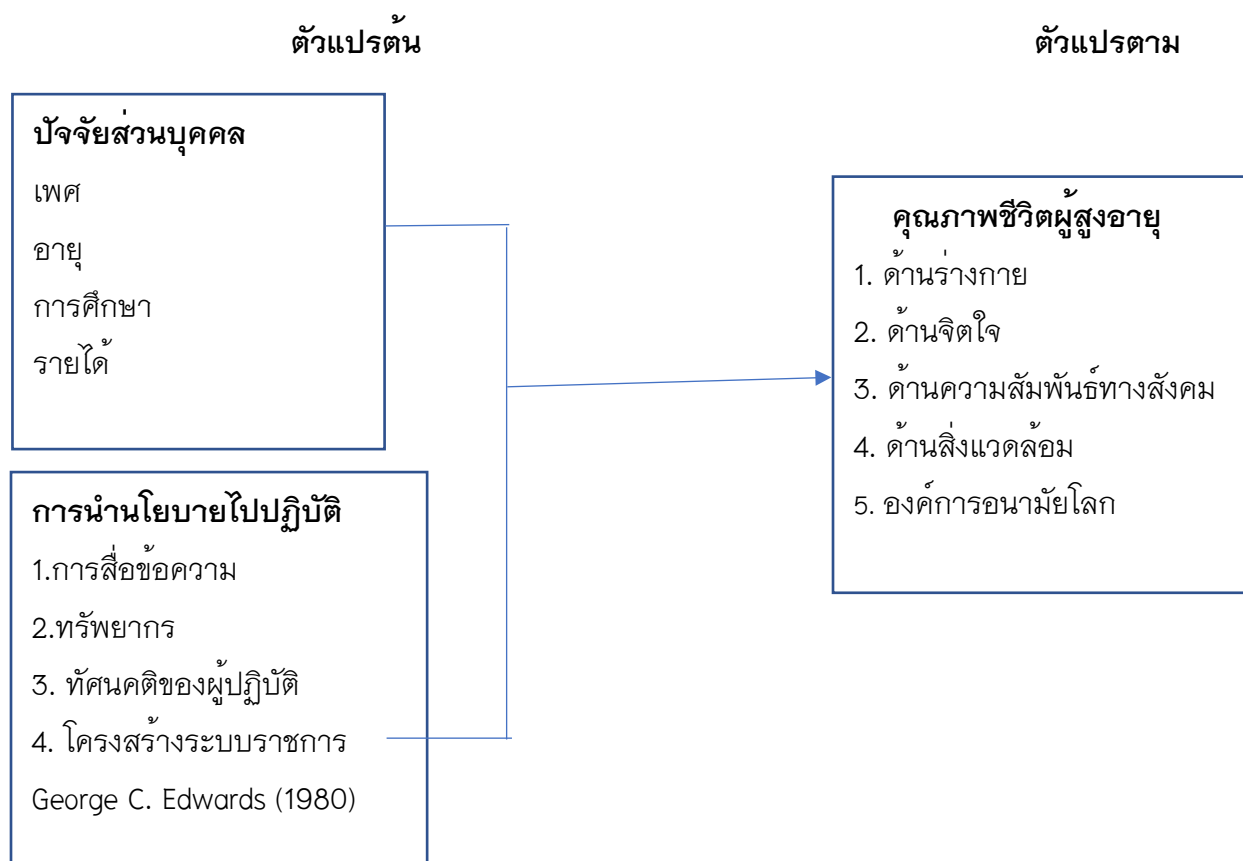
2) ทรัพยากร (Resources) เป็นปัจจัยที่มีความสำคัญต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติทั้งทางตรง และทางอ้อม ทรัพยากรที่สำคัญในการนำนโยบายไปปฏิบัติหมายถึงจำนวนบุคลากรที่เหมาะสมและมีความชำนาญเพียงพอ มีระบบสารสนเทศที่สอดคล้องและพอเพียง และได้รับความร่วมมือจากผู้เกี่ยวข้องเป็นอย่างดี และการจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ได้แก่ สถานที่ปฏิบัติงาน เครื่องมือ และงบประมาณ ที่จำเป็นต้องใช้

3) จุดยืนหรือทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน (Disposition or Attitudes) เป็นปัจจัยที่มีความสำคัญ ต่อความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติอย่างยิ่ง ผู้ปฏิบัติมีโอกาสในการใช้ดุลพินิจในการกำหนด นโยบายไปปฏิบัติ ทั้งนี้เพราะการสื่อสารข้อความจากผู้กำหนดนโยบายมักจะไม่ชัดเจนและคงเส้นคงวา และผู้ ปฏิบัติส่วนใหญ่พอใจที่จะเป็นอิสระจากผู้บังคับบัญชา นโยบายอาจจะขัดแย้งกับจุดยืนหรือทัศนคติของผู้ ปฏิบัติ หรือขัดแย้งกับผลประโยชน์ส่วนตัวและผลประโยชน์ขององค์การ ดังนั้น จุดยืนหรือทัศนคติของผู้ ปฏิบัติในหลายกรณีจึงเป็นอุปสรรคต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติ และส่งผลกระทบทั้งทางตรงและทางอ้อม ต่อการ นำนโยบายไปปฏิบัติความสำเร็จในการนำนโยบายไปปฏิบัติ

4) โครงสร้างระบบราชการ (Bureaucratic Structure) เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสนใจ ในการนำนโยบายไปปฏิบัติ โดยการแบ่งส่วนงานขององค์การและมาตรฐานของระเบียบการปฏิบัติของ องค์การ อาจจะเป็นอุปสรรคต่อการประสานงานในการนำนโยบายไปปฏิบัติ

Edward เห็นว่าปัจจัยทั้งสี่ดังกล่าว มีทั้งบทบาทในการพึงพาและส่งผลต่อความสำเร็จใน การนำนโยบายไปปฏิบัติ โดยแต่ละปัจจัยอาจจะส่งเสริมหรือเป็นอุปสรรคต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติ และ เน้นว่า นักวิเคราะห์นโยบายจะต้องเข้าใจว่า การนำนโยบายไปปฏิบัติเป็นกระบวนการพลวัตร (Dynamic Process) ซึ่งเกี่ยวข้องกับปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรมากมาย

กรอบแนวคิดการวิจัย



ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เพื่อศึกษาประสิทธิผลการนํานโยบายพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุไปปฏิบัติองค์การบริหารส่วนตำบลพันท้ายนรสิงห์ อำเภอเมืองสมุทรสาคร จังหวัดสมุทรสาคร โดยมีขั้นตอนในการทำการศึกษาดังนี้

ประชากร ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ผู้สูงอายุตำบลพันท้ายนรสิงห์ อำเภอเมืองสมุทรสาคร จังหวัดสมุทรสาคร รวมทั้งสิ้น 4,282 คน (ข้อมูลจากทะเบียนราษฎร อำเภอเมืองสมุทรสาคร จังหวัดสมุทรสาคร ณ วันที่ 1 เมษายน 2565) โดยคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างได้จากการสุ่มแบบอย่างง่าย กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 366 คน การวิจัยครั้งนี้ ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลการป้องกันภัยพลเรือน ขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเกาะ อำเภอเมืองสมุทรสาคร จังหวัดสมุทรสาคร ดังนี้

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถามเพื่อทำการศึกษาวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) เป็นแบบกำหนดข้อเลือกตอบ การตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้ดำเนินการหาค่าความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content Validity) โดยการนำแบบสอบถามให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน และหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยการทดลองใช้ (Try out) กับกลุ่มที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการศึกษา จำนวน 30 ชุด

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้นำแปลงรหัสตัวเลขและสร้างตัวแปร แล้วบันทึกลงโปรแกรมเพื่อดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ ด้วยระบบคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าที่ ค่าความแปรปรวนทางเดียว และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน

ผลการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์และนำเสนอข้อมูลจากผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบวัตถุประสงค์และสมมติฐานการวิจัย ดังต่อไปนี้

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

จากการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคล พบว่า ผู้สูงอายุที่อยู่ในเขตพื้นที่รับผิดชอบขององค์การบริหารส่วนตำบลพันท้ายนรสิงห์ อำเภอเมืองสมุทรสาคร จังหวัดสมุทรสาคร จำนวนทั้งสิ้น 366 คน มีผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 273 คน คิดเป็นร้อยละ 74.60 อายุ ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 60-65 ปี จำนวน 185 คน คิดเป็นร้อยละ 50.5 มีระดับการศึกษา ส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาระดับประถมศึกษา จำนวน 272 คน คิดเป็นร้อยละ 74.3 รายได้ ส่วนใหญ่มีรายได้ 1,001 – 5,000 บาท จำนวน 169 คน คิดเป็น ร้อยละ 46.2

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับระดับประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุ องค์การบริหารส่วนตำบลพันท้ายนรสิงห์ อำเภอเมืองสมุทรสาคร จังหวัดสมุทรสาคร

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ความคิดเห็นเกี่ยวกับระดับประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุ องค์การบริหารส่วนตำบลพันท้ายนรสิงห์ อำเภอเมืองสมุทรสาคร จังหวัดสมุทรสาคร ประกอบด้วย 4 ด้าน ได้แก่ ด้านร่างกาย ด้านจิตใจ ด้านความสัมพันธ์ทางสังคม ด้านสิ่งแวดล้อม โดยความเห็นของผู้สูงอายุตำบลพันท้ายนรสิงห์ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุไปปฏิบัติ โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.45$, S.D. = 0.34) หากพิจารณารายด้านพบว่า ประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุ อยู่ในระดับมากที่สุดไปปฏิบัติ จำนวน 4 ด้าน โดยมีความเห็นด้านความสัมพันธ์ทางสังคม อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.48$, S.D. = 0.47) รองลงมา คือ ด้านร่างกาย ($\bar{x} = 4.38$, S.D. = 0.45) ด้านสิ่งแวดล้อม ($\bar{x} = 4.50$, S.D. = 0.44) ระดับความคิดเห็นน้อยที่สุด คือ ด้านจิตใจ ($\bar{x} = 4.32$, S.D. = 0.45) ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ด้านร่างกาย

ความเห็นของผู้สูงอายุตำบลพันท้ายนรสิงห์ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ด้านร่างกาย โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.38$, S.D. = 0.45) หากพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ความเห็นของผู้สูงอายุตำบลพันท้ายนรสิงห์ อยู่ในระดับมากที่สุด ทั้ง 3 ข้อ โดยมีความเห็นในเรื่อง สามารถประกอบกิจวัตรประจำวัน เช่น กินข้าว อาบน้ำ แปรงฟัน ได้มากขึ้นเพียงใด อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.53$, S.D. = 0.50) รองลงมา คือ การเจ็บป่วยทางร่างกาย เช่น ปวดเมื่อย อ่อนเพลีย เหนื่อยง่าย เป็นอุปสรรคทำให้ไม่สามารถทำในสิ่งที่ต้องการได้ มากน้อยเพียงใด ($\bar{x} = 4.08$, S.D. = 0.33) และเรื่องที่มีระดับความคิดเห็นน้อยที่สุด คือ มีความรู้สึกพึงพอใจกับการนอนหลับของท่านมากขึ้นเพียงใด ($\bar{x} = 4.17$, S.D. = 0.42) ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับ ประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ด้านจิตใจ

ความเห็นของผู้สูงอายุตำบลพันท้ายนรสิงห์ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ด้านจิตใจ อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.43$, S.D. = 0.38) หากพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ความเห็นของผู้สูงอายุตำบลพันท้ายนรสิงห์ อยู่ในระดับมากที่สุด ทั้ง 3 ข้อ โดยมีความเห็นในเรื่อง มีสมาธิในการทำงาน และดำเนินชีวิตประจำวัน อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.53$, S.D. = 0.50) รองลงมา คือ มีความภูมิใจในตนเองมากขึ้นเพียงใด ($\bar{x} = 4.44$, S.D. = 0.50) และเรื่องที่มีระดับความคิดเห็นน้อยที่สุด คือ มีความสุข ความสงบ มากน้อยเพียงใด ($\bar{x} = 4.32$, S.D. = 0.47) ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับ ประสิทธิภาพการนำนโยบายพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ด้านความสัมพันธ์ทางสังคม

ความเห็นของผู้สูงอายุตำบลพันท้ายนรสิงห์ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ด้านความสัมพันธ์ทางสังคม โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.48$, S.D. = 0.47) หากพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ความเห็นของผู้สูงอายุตำบลพันท้ายนรสิงห์ อยู่ในระดับมากที่สุด ทั้ง 3 ข้อ โดยมีความเห็นในเรื่อง รู้สึกพอใจกับสัมพันธ์ภาพระหว่างท่านกับสมาชิก ในครอบครัวมากน้อยเพียงใด ($\bar{x} = 4.59$, S.D. = 0.49) รองลงมาคือรู้สึกพอใจที่ได้รับการดูแลเอาใจใส่จากสมาชิกในครอบครัวมากน้อยเพียงใด ($\bar{x} = 4.46$, S.D. = 0.50) และเรื่องที่มีระดับความคิดเห็นน้อยที่สุดคือ สามารถเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคมได้มากน้อยเพียงใดอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.41$, S.D. = 0.47) ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับ ประสิทธิภาพการนำนโยบายพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ด้านสิ่งแวดล้อม

ความเห็นของผู้สูงอายุตำบลพันท้ายนรสิงห์ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ด้านสิ่งแวดล้อม โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.50$, S.D. = 0.44) หากพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ความเห็นของผู้สูงอายุตำบลพันท้าย อยู่ในระดับมากที่สุด ทั้ง 3 ข้อ โดยมีความเห็นในเรื่อง รู้สึกว่าท่านได้อาศัยอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่มั่นคง ปลอดภัย ($\bar{x} = 4.62$, S.D. = 0.48) รองลงมา คือ สภาพแวดล้อมของท่านทำให้ท่านสบายใจ คลายเครียดมากน้อยเพียงใด ($\bar{x} = 4.53$, S.D. = 0.50) และเรื่องที่มีระดับความคิดเห็นน้อยที่สุด คือ สภาพบ้านเรือนที่อยู่อาศัยของท่านเหมาะสมกับสุขภาพของท่านมากน้อยเพียงใด ($\bar{x} = 4.34$, S.D. = 0.68) ตามลำดับ

ผลการเปรียบเทียบประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุ องค์การบริหารส่วนตำบลพันท้ายนรสิงห์ อำเภอเมืองสมุทรสาคร จังหวัดสมุทรสาคร จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุ องค์การบริหารส่วนตำบลพันท้ายนรสิงห์ อำเภอเมืองสมุทรสาคร จังหวัดสมุทรสาคร ที่มีเพศต่างกัน พบว่า ในภาพรวมมีค่า Sig. เกินกว่า 0.05 นั้นแสดงให้เห็นว่า ผู้สูงอายุตำบลพันท้ายนรสิงห์ ที่มีเพศแตกต่างกัน มีประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุ องค์การบริหารส่วนตำบลพันท้ายนรสิงห์ อำเภอเมืองสมุทรสาคร จังหวัดสมุทรสาคร ในภาพรวม แต่เมื่อพิจารณารายได้ พบว่า ผู้สูงอายุที่มีเพศแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อประสิทธิผล ด้านร่างกาย ด้านจิตใจ ไม่แตกต่างกัน และด้านความสัมพันธ์ทางสังคม ด้านสิ่งแวดล้อม แตกต่างกัน

ผลการนำนโยบายพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุ องค์การบริหารส่วนตำบลพันท้ายนรสิงห์ อำเภอเมืองสมุทรสาคร จังหวัดสมุทรสาคร จำแนกตามอายุ

ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุ องค์การบริหารส่วนตำบลพันท้ายนรสิงห์ อำเภอเมืองสมุทรสาคร จังหวัดสมุทรสาคร ที่มีอายุต่างกัน พบว่า ในภาพรวมมีค่า Sig. เกินกว่า 0.05 นั้นแสดงให้เห็นว่า ผู้สูงอายุตำบลพันท้ายนรสิงห์ ที่มีอายุแตกต่างกัน มีประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุ องค์การบริหารส่วนตำบลพันท้ายนรสิงห์ อำเภอเมืองสมุทรสาคร จังหวัดสมุทรสาคร ด้านร่างกาย ด้านจิตใจ ด้านความสัมพันธ์ทางสังคม ด้านสิ่งแวดล้อม ไม่แตกต่างกัน

ผลการนำนโยบายพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุ องค์การบริหารส่วนตำบลพันท้ายนรสิงห์ อำเภอเมืองสมุทรสาคร จังหวัดสมุทรสาคร จำแนกตามการศึกษา

ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุ องค์การบริหารส่วนตำบลพันท้ายนรสิงห์ อำเภอเมืองสมุทรสาคร จังหวัดสมุทรสาคร ที่มีการศึกษาต่างกัน พบว่า ในภาพรวมมีค่า Sig. เกินกว่า 0.05 นั้นแสดงให้เห็นว่า ผู้สูงอายุตำบลพันท้ายนรสิงห์ ที่มีการศึกษาแตกต่างกัน มีประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุ องค์การบริหารส่วนตำบลพันท้ายนรสิงห์ อำเภอเมืองสมุทรสาคร จังหวัดสมุทรสาคร ด้านร่างกาย ด้านจิตใจ ด้านความสัมพันธ์ทางสังคม ด้านสิ่งแวดล้อม ไม่แตกต่างกัน

ผลการนำนโยบายพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุ องค์การบริหารส่วนตำบลพันท้ายนรสิงห์ อำเภอเมืองสมุทรสาคร จังหวัดสมุทรสาคร จำแนกตามรายได้

ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุ องค์การบริหารส่วนตำบลพันท้ายนรสิงห์ อำเภอเมืองสมุทรสาคร จังหวัดสมุทรสาคร ที่มีรายได้ต่างกัน พบว่า ในภาพรวมมีค่า Sig. เกินกว่า 0.05 นั้นแสดงให้เห็นว่า ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า ผู้สูงอายุตำบลพันท้ายนรสิงห์ ที่มีรายได้แตกต่างกัน มีประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุ องค์การบริหารส่วนตำบลพันท้ายนรสิงห์ อำเภอเมืองสมุทรสาคร จังหวัดสมุทรสาคร ด้านร่างกาย ด้านจิตใจ ด้านความสัมพันธ์ทางสังคม ด้านสิ่งแวดล้อม ไม่แตกต่างกัน

ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติและประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุไปปฏิบัติ องค์การบริหารส่วนตำบลพันท้ายนรสิงห์ อำเภอเมืองสมุทรสาคร จังหวัดสมุทรสาคร

พบว่า การวิเคราะห์ความสัมพันธ์โดยใช้สถิติ Pearson Correlation ในการทดสอบที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 พบว่า การนำนโยบายไปปฏิบัติ ได้แก่ การสื่อสารความ ทรรศนะ ทศนคติของผู้สูงอายุต่อผู้ปฏิบัติงาน โครงสร้างระบบราชการ มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับคุณภาพชีวิตของผู้สูงอายุ โดยมีค่า

สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ทรัพยากรโครงสร้างระบบราชการ การสื่อ
ข้อความ ทศนคติของผู้สูงอายุต่อผู้ปฏิบัติงาน ตามลำดับ

อภิปรายผล

ผลจากการวิจัยเรื่อง “ประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุไปปฏิบัติ องค์การ
บริหารส่วนตำบลพันท้ายนรสิงห์ อ.เมืองสมุทรสาคร จ.สมุทรสาคร” ในครั้งนี้ สามารถนำมาอภิปราย
ผลได้ดังนี้

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับระดับประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุไปปฏิบัติ
องค์การบริหารส่วนตำบลพันท้ายนรสิงห์ อำเภอเมืองสมุทรสาคร จังหวัดสมุทรสาคร โดยรวมอยู่ในระดับ
มากที่สุด และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านสัมพันธทางสังคม รองลงมา คือ ด้านร่างกาย ด้าน
สิ่งแวดล้อม และน้อยที่สุด คือ ด้านจิตใจ ตามลำดับ

ผลการเปรียบเทียบประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุ จำแนกตามปัจจัยส่วน
บุคคล ได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา รายได้ สามารถนำมาอภิปรายผลได้ดังนี้ 1.ผู้สูงอายุตำบลพันท้ายนรสิงห์
ที่มีเพศแตกต่างกัน มีประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุ ไม่แตกต่างกัน 2.ผู้สูงอายุ
ตำบลพันท้ายนรสิงห์ ที่มีอายุแตกต่างกัน มีประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุ ไม่
แตกต่างกัน 3. ผู้สูงอายุตำบลพันท้ายนรสิงห์ ที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีประสิทธิผลการนำ
นโยบายพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุ ไม่แตกต่างกัน 4. ผู้สูงอายุตำบลพันท้ายนรสิงห์ ที่มีรายได้แตกต่างกัน
มีประสิทธิผลการนำนโยบายพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุ ไม่แตกต่างกัน

ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติและประสิทธิผลของ
นโยบายคุณภาพชีวิต องค์การบริหารส่วนตำบลพันท้ายนรสิงห์ การนำนโยบายไปปฏิบัติ ได้แก่ การสื่อ
ข้อความ ทรัพยากร ทศนคติของผู้สูงอายุต่อผู้ปฏิบัติงาน โครงสร้างระบบราชการ มีความสัมพันธ์เชิงบวก
กับคุณภาพชีวิตของผู้สูงอายุ ทั้งในภาพรวมและรายด้าน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

ในการนำผลที่ได้จากการวิจัยไปใช้ประโยชน์ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะจากความคิดเห็นของกลุ่ม
ตัวอย่าง ประชาชนในพื้นที่ตำบลบ้านเกาะ อำเภอเมืองสมุทรสาคร จังหวัดสมุทรสาคร ดังนี้ (1) องค์การ
บริหารส่วนตำบลบ้านเกาะ อำเภอเมืองสมุทรสาคร จังหวัดสมุทรสาคร ควรจัดการฝึกอบรมสมาชิกชุมชน
อยู่เสมอ และครอบคลุมทุกพื้นที่ในตำบลบ้านเกาะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มเปราะบาง เพื่อให้ทุกคน
สามารถรับมือกับภัยพลเรือนที่อาจเกิดขึ้นในปัจจุบันได้และเป็นกิจกรรมในการสร้างความพร้อมแก่
ประชาชนในพื้นที่ให้มีศักยภาพมากขึ้น (2) องค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเกาะ อำเภอเมืองสมุทรสาคร
จังหวัดสมุทรสาคร ควรมีการฝึกการป้องกันภัยพลเรือนให้กับอาสาสมัครชุมชนให้ครอบคลุมทุกพื้นที่ใน

ตำบลบ้านเกาะ เพื่อเป็นเครื่องมือรับมือกับภัยพลเรือนและเป็นการทดสอบการประสานงานและการบูรณาการความร่วมมือ ทำให้ทราบจุดบกพร่องและช่องว่างในการปฏิบัติงานในภาวะฉุกเฉิน เพื่อนำไปสู่การปรับปรุงแผนปฏิบัติการในการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยของ องค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเกาะและแผนเผชิญเหตุสาธารณภัยให้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น (3) องค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเกาะ อำเภอเมืองสมุทรสาคร จังหวัดสมุทรสาคร ควรจัดให้มีอาสาสมัครและเครือข่ายเฝ้าระวังและติดตามสถานการณ์บริเวณที่ใกล้เคียงกับโรงงานอุตสาหกรรมให้มากยิ่งขึ้น และแจ้งข่าวเตือนภัยระดับชุมชน โดยใช้ระบบการสื่อสาร เครื่องมือแจ้งเตือนภัยของชุมชน (4) องค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเกาะ อำเภอเมืองสมุทรสาคร จังหวัดสมุทรสาคร ควรพัฒนาระบบข้อมูลสารสนเทศของหน่วยงานให้มีประสิทธิภาพโปร่งใส และควรเผยแพร่แผนป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยให้ประชาชนได้ทราบ เพื่อเป็นการให้บริการแก่ประชาชน ภาคเอกชน และหน่วยงานต่าง ๆ ในพื้นที่ สามารถเข้าถึงและสามารถตรวจสอบได้ตลอดเวลา (5) องค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเกาะ อำเภอเมืองสมุทรสาคร จังหวัดสมุทรสาคร ควรจัดให้ประชาชนและภาคเอกชน ได้เข้ามามีส่วนร่วมในการวางแผนป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย และมีส่วนร่วมกับหน่วยงานและเจ้าหน้าที่ภาครัฐ ในการตรวจสอบดูแลอุปกรณ์ดับเพลิงที่ติดตั้งบริเวณจุดต่าง ๆ ในพื้นที่ได้ (6) องค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเกาะ อำเภอเมืองสมุทรสาคร จังหวัดสมุทรสาคร ควรมีการจัดทำคู่มือการป้องกันภัยพลเรือนที่มีเนื้อหาที่เข้าใจง่ายและเข้าถึงได้ง่าย เพื่อประชาชนในพื้นที่ตำบลบ้านเกาะได้ทราบ เรียนรู้ ทำความเข้าใจและสามารถนำไปใช้ได้ถูกต้อง (7) องค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเกาะ อำเภอเมืองสมุทรสาคร จังหวัดสมุทรสาคร ควรมีการดำเนินการให้ความรู้และการสร้างความตระหนักให้แก่ประชาชนในพื้นที่เกี่ยวกับการมีส่วนร่วมในการควบคุม ตรวจสอบการบริหารกิจการสาธารณะภายในชุมชน เพื่อให้การบริหารจัดการและการให้บริการประชาชน เป็นไปด้วยความโปร่งใส เป็นไปตามหลักการบริหารบ้านเมืองที่ดี (8) องค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเกาะ อำเภอเมืองสมุทรสาคร จังหวัดสมุทรสาคร ควรเพิ่มช่องทางในการแจ้งข้อมูล ข่าวสาร การแจ้งเตือน ตลอดจนพื้นที่อพยพ ให้กับประชาชนในพื้นที่ให้มากขึ้น รวมถึงการเพิ่มช่องทางในการรับแจ้งเหตุฉุกเฉินตลอด 24 ชั่วโมง เพื่อให้สะดวกรวดเร็วและทันเหตุการณ์มากยิ่งขึ้น และ (9) องค์การบริหารส่วนตำบลบ้านเกาะ อำเภอเมืองสมุทรสาคร จังหวัดสมุทรสาคร ควรมีการติดตั้งสัญญาณเตือนภัยประจำตำบลให้ทั่วถึงทุกพื้นที่ในตำบลบ้านเกาะ เพื่อสะดวกรวดเร็วในการประสานงานในขณะเกิดภัยและสามารถใช้งานได้จริงในยามฉุกเฉิน

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

ในการนำผลที่ได้จากการวิจัยไปใช้ประโยชน์ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะจากความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้ 1. องค์การบริหารส่วนตำบลพันท้ายนรสิงห์ ควรมุ่งเน้นการพัฒนานโยบายพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุด้านจิตใจ เนื่องจากระดับความคิดเห็นโดยรวมของผู้สูงอายุอยู่ในระดับน้อยกว่าด้านอื่น ๆ 2. องค์การบริหารส่วนตำบลพันท้ายนรสิงห์ ควรมุ่งเน้นการพัฒนานโยบายพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุด้านร่างกาย โดยมุ่งเน้นแก้ไขในเรื่อง มีความรู้ลึกซึ้งพอเกี่ยวกับการนอนหลับของท่านมากน้อยเพียงใด เพราะผู้สูงอายุมีความคิดเห็นในเรื่องนี้อยู่ในระดับน้อยกว่าเรื่องอื่น ๆ 3. องค์การบริหารส่วนตำบลพันท้ายนร

สิ่งนี้ ควรมุ่งเน้นการพัฒนานโยบายพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุด้านจิตใจ โดยมุ่งเน้นแก้ไขในเรื่อง มีความสุข ความสงบ มากน้อยเพียงใด เพราะผู้สูงอายุมีความคิดเห็นในเรื่องนี้อยู่ในระดับน้อยกว่าเรื่องอื่น ๆ 4. องค์การบริหารส่วนตำบลพันท้ายนรสิงห์ ควรมุ่งเน้นการพัฒนานโยบายพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุด้านความสัมพันธ์ทางสังคม โดยมุ่งเน้นแก้ไขในเรื่อง สามารถเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคมได้มากน้อยเพียงใดอยู่ในระดับมากที่สุด เพราะผู้สูงอายุมีความคิดเห็นในเรื่องนี้อยู่ในระดับน้อยกว่าเรื่องอื่น ๆ 5. องค์การบริหารส่วนตำบลพันท้ายนรสิงห์ ควรมุ่งเน้นการพัฒนานโยบายพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุด้านสิ่งแวดล้อม โดยมุ่งเน้นแก้ไขในเรื่อง สภาพบ้านเรือนที่อยู่อาศัยของท่านเหมาะสมกับสุขภาพของท่านมากน้อยเพียงใด เพราะผู้สูงอายุมีความคิดเห็นในเรื่องนี้อยู่ในระดับน้อยกว่าเรื่องอื่น ๆ

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

ควรมีการศึกษาเชิงคุณภาพ เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลพันท้ายนรสิงห์ เป็นข้อมูลเชิงประจักษ์มากขึ้น

ควรทำการศึกษาวิจัยเรื่องดังกล่าว โดยทำการเปรียบเทียบกับพื้นที่อื่น ๆ เช่น องค์การบริหารส่วนตำบลตำบลอื่น ๆ ในเขตอำเภอเมืองสมุทรสาคร จังหวัดสมุทรสาคร เพื่อที่จะได้ทราบระดับคุณภาพชีวิตของผู้สูงอายุของแต่ละพื้นที่

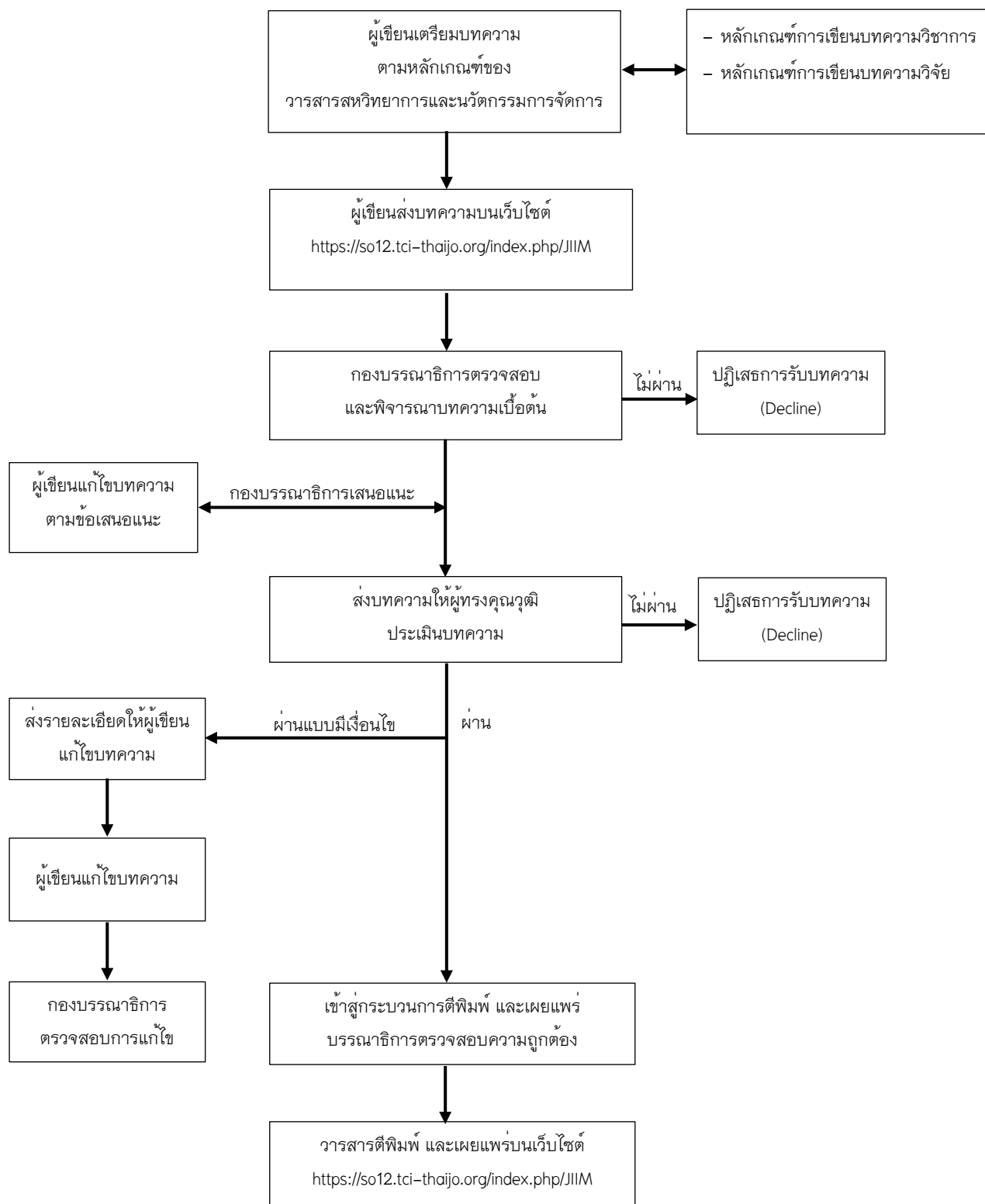
เอกสารอ้างอิง

- กู่เกียรติ ก้อนแก้ว. (2561). ปัจจัยพยากรณ์คุณภาพชีวิตผู้สูงอายุที่มีภาวะติดบ้าน อำเภอคลองขลุง จังหวัดกำแพงเพชร. มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม.
- กนกอร เลิศลาภ. (2561). คุณภาพชีวิตของผู้สูงอายุในเขตเทศบาลนครสกลนคร(วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.กรมกิจการผู้สูงอายุ
- กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์. (2560). ชุดความรู้การดูแลตนเองและพัฒนาศักยภาพผู้สูงอายุ ด้านความมั่นคงในชีวิต.
- กรมกิจการผู้สูงอายุ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์. (2560). ชุดความรู้การดูแลตนเองและพัฒนาศักยภาพผู้สูงอายุ เรียนรู้สังคม.
- กรมกิจการผู้สูงอายุ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์. (2560). ชุดความรู้การดูแลตนเองและพัฒนาศักยภาพผู้สูงอายุ สุขภาพดี.
- ชรัส ปุณณัสสะ. (2553). ความสำเร็จในการนํานโยบายธรรมาภิบาลไปปฏิบัติของเทศบาลใน ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. (วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- ดวงใจ คำคง. (2554). ปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตของผู้สูงอายุ ตำบลลำสินธุ์ อำเภอ ศรีนครินทร์ จังหวัดพัทลุง. วิทยานิพนธ์ (วิทยาศาสตร) พัทลุง: มหาวิทยาลัยทักษิณ
- นุชลี เจ็ดสมบุญ. (2558). คุณภาพชีวิตผู้สูงวัยเขตเทศบาลเมืองวังน้ำเย็น อำเภอวังน้ำเย็น จังหวัดสระแก้ว. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยบูรพา. ชลบุรี.

- ปรารงค์ทิพย์ ศรีไทย.(2563). ปัจจัยที่ส่งผลต่อคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลอาจสามารถ อำเภอเมือง จังหวัดนครพนม.(วิทยานิพนธ์ปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- วรเดช จันทรศร. (2548). ทฤษฎีการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ.กรุงเทพฯ: สหยาบลิ้งค์และการพิมพ์.
- ศิริพร งามขำ. (2561). การเข้าถึงบริการสุขภาพของผู้สูงอายุเขตทวีวัฒนากรุงเทพมหานคร. (ปริญญา นิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ศิลปสวย ระวีแสงสุรย์. (2560), แนวทางการพัฒนาคุณภาพการดูแลผู้สูงอายุขอ กรุงเทพมหานคร เพื่อรองรับสังคมผู้สูงอายุ, รายงานการวิจัย.กรุงเทพฯ:วิทยาลัยการป้องกันราชอาณาจักร สถาบันวิชาการป้องกันประเทศ.
- ศุภชัย ยาวะประภาส. (2545). นโยบายสาธารณะ, กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- วรเดช จันทรศร. (2540). การนำนโยบายไปปฏิบัติ, กรุงเทพฯ : กราฟิคฟอร์แมท (ไทยแลนด์)
- สมบัติ อารังธัญวงศ์. (2549). นโยบายสาธารณะ: แนวความคิดการวิเคราะห์และกระบวนการ.(พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพฯ : สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
- The WHO group. (1994). The development of the World Health Organization Qual life assessment instruments. In J. Orley, & W. Kuyken (eds.) Quality of life assessment: International perspectives. New York: Springer – Verlag.
- The WHOQOL GROUP. (1995). The World Health Organization Quality of Life Assessment (WHOQOL): position paper from the World Health Organization. *Social Sciences Medicine*, 41(10), 1403 – 1409.
- Van Meter, Donald S, and Van Horn, Carl E.(1975). “*The Policy Implementation Process : A Conceptual Framework.*” *Administration & Society*.6(4) ,477.
- UNESCO. (1978). *Indicators of Environmental Quality of Life* .Paris: UNESCO.

ขั้นตอนการส่งบทความตีพิมพ์

วารสารสหวิทยาการและนวัตกรรมการจัดการ



จริยธรรมการตีพิมพ์วารสารสหวิทยาการและนวัตกรรมการจัดการ

มาตรฐานทางจริยธรรมของผู้เขียนบทความ

1. ผู้เขียนบทความจะต้องมีความรับผิดชอบและรับรองว่า บทความที่ส่งมาขอรับการตีพิมพ์ในวารสารสหวิทยาการและนวัตกรรมการจัดการ จะต้องไม่เคยตีพิมพ์หรืออยู่ระหว่างการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อตีพิมพ์ในวารสารอื่น ๆ
2. ผู้เขียนบทความจะต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์การเสนอบทความวิชาการหรือบทความวิจัยเพื่อตีพิมพ์ในวารสารสหวิทยาการและนวัตกรรมการจัดการอย่างเคร่งครัด รวมทั้งระบบการอ้างอิงต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ของวารสาร
3. ผู้เขียนจะต้องปรับแต่ง แก้ไขบทความให้ถูกต้องตามรูปแบบของวารสารในหัวข้อ “คำแนะนำสำหรับผู้เขียน” โดยเฉพาะหัวข้อ รูปแบบของการจัดเตรียมต้นฉบับ อันจะนำไปสู่บทความที่มีรูปแบบการตีพิมพ์ที่ได้มาตรฐานเดียวกัน
4. ผู้เขียนจะต้องคำนึงถึงจริยธรรมการวิจัย คือต้องไม่ละเมิดหรือคัดลอกผลงานของผู้อื่นมาเป็นของตนเอง ทางซึ่งวารสารได้กำหนดความซ้ำของผลงาน ด้วยโปรแกรม CopyCat เว็บ Thaijo โดยทางวารสารได้กำหนดค่าไว้ในระดับ ไม่เกิน 20% โดยมีผลตั้งแต่วันที่ 30 เดือนมิถุนายน 2562 เป็นต้นไป
5. ผู้เขียนซึ่งมีชื่อปรากฏอยู่ในบทความจะต้องเป็นผู้มีส่วนในการจัดทำบทความหรือมีส่วนในการดำเนินการวิจัย ซึ่งข้อนี้ ขอสงวนสำหรับบุคคลที่ไม่ได้มีส่วนร่วมในการจัดทำบทความจะไม่อนุญาตให้ใส่ชื่อลงไปเด็ดขาด หากมีการตรวจสอบพบว่า มีบุคคลที่ไม่มีส่วนร่วมในการจัดทำบทความปรากฏอยู่ ทางวารสาร จะถอนบทความนั้นออกทันที
6. ผู้เขียนจะต้องมีความรับผิดชอบในการอ้างอิงเนื้อหาใน ผลงาน ภาพ หรือตาราง หากมีการนำมาใช้ในบทความของตนเอง โดยให้ระบุ “ที่มา” เพื่อป้องกันการละเมิดลิขสิทธิ์ (หากมีการฟ้องร้องจะเป็นความรับผิดชอบของผู้เขียนแต่เพียงผู้เดียว ทางวารสารจะไม่รับผิดชอบใด ๆ ทั้งสิ้น) และจะดำเนินการถอนบทความออกจากการเผยแพร่ของวารสารทันที
7. ผู้เขียนจะต้องตรวจสอบความถูกต้องของรายการเอกสารอ้างอิง ทั้งในแง่ของรูปแบบและเนื้อหา และไม่ควรนำเอกสารวิชาการที่ไม่ได้อ่านมาอ้างอิง หรือใส่ไว้ในเอกสารอ้างอิง และควรอ้างอิงเอกสารเท่าที่จำเป็นอย่างเหมาะสม ไม่ควรอ้างอิงเอกสารที่มากจนเกินไป รวมทั้งต้องอ้างอิงจากรูปแบบการอ้างอิงของบทความ โดยจะต้องมีการอ้างอิงตรงตามรูปแบบที่วารสารกำหนดไว้
8. ผู้เขียนจะต้องปรับปรุงแก้ไขบทความตามผลประเมินจากผู้ประเมินบทความและกองบรรณาธิการ ให้แล้วเสร็จภายในเวลาที่กำหนด หากไม่ปรับปรุงตามที่กำหนดจะต้องเลื่อนการตีพิมพ์เผยแพร่ออกไป หรือ อาจถูกปฏิเสธการเผยแพร่บทความ
9. ผู้เขียนควรระบุชื่อแหล่งทุนที่ให้การสนับสนุนในการทำวิจัย (ถ้ามี) และควรระบุผลประโยชน์ทับซ้อน (ถ้ามี)

10. ผู้เขียนจะต้องไม่รายงานข้อมูลที่คลาดเคลื่อนจากความเป็นจริง ไม่ว่าจะเป็นการสร้างข้อมูลเท็จ หรือการปลอมแปลง บิดเบือน รวมไปถึงการตกแต่ง หรือ เลือกแสดงข้อมูลเฉพาะที่สอดคล้องกับข้อสรุป

11. ผู้เขียนไม่ควรอ้างอิงเอกสารที่ถูกถอดถอนออกไปแล้ว เว้นแต่ข้อความที่ต้องการสนับสนุนนั้นเป็นข้อความที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการถอดถอน และจะต้องระบุไว้ใน เอกสารอ้างอิงด้วยว่าเป็นเอกสารที่ได้ถูกถอดถอนออกไปแล้ว

มาตรฐานทางจริยธรรมของบรรณาธิการ

1. บรรณาธิการจะต้องกำกับติดตามดูแลให้การดำเนินงานของวารสาร เป็นไปตามนโยบาย และวัตถุประสงค์ให้ถูกต้องตามจริยธรรม/จรรยาบรรณ ตามประกาศของศูนย์ดัชนีการอ้างอิงวารสารไทย (TCI) เรื่องการประเมินด้านจริยธรรม/จรรยาบรรณวารสารวิชาการไทยในฐานข้อมูล TCI วันที่ 24 มิถุนายน 2562

2. บรรณาธิการจะต้องกำกับติดตามดูแล และดำเนินการอย่างเหมาะสมกับผู้นิพนธ์หรือบทความที่ตรวจพบว่ามีผลกระทบด้านจริยธรรม/จรรยาบรรณ เช่น การละเมิดหรือคัดลอกผลงานของผู้อื่นมาเป็นของตนเอง ทางซึ่งวารสารได้กำหนดความซ้ำของผลงาน ด้วยโปรแกรม CopyCat เว็บ Thaijo โดยทางวารสารได้กำหนดค่าไว้ในระดับ ไม่เกิน 20% เป็นต้น

3. บรรณาธิการต้องกำกับติดตามดูแล การตีพิมพ์เผยแพร่บทความที่มี conflict of interest เช่น การตีพิมพ์เผยแพร่บทความของตนเอง(บรรณาธิการหรือหัวหน้ากองบรรณาธิการ) อย่างมีนัยสำคัญ หรือ ไม่มีการตรวจสอบคุณภาพบทความก่อนการตีพิมพ์โดยผู้ทรงคุณวุฒิที่ไม่มีส่วนได้ส่วนเสียกับบทความ เป็นต้น

4. บรรณาธิการมีหน้าที่ควบคุมดูแลและพิจารณาคุณภาพของบทความ เพื่อตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสาร และต้องคัดเลือกบทความมาตีพิมพ์หลังจากผ่านกระบวนการประเมินบทความแล้ว โดยพิจารณาจากความชัดเจน และความสอดคล้องของเนื้อหา กับนโยบายของวารสารเป็นสำคัญ และจะต้องมีข้อความรู้ที่สะท้อนมุมมอง แนวคิดเชิงทฤษฎีที่ได้จากประสบการณ์ การสังเคราะห์เอกสาร หรืองานวิจัย มุ่งเน้นการนำเสนอแนวคิดทฤษฎีใหม่รวมถึงแบบจำลองเชิงแนวคิด (Conceptual Model) ที่ช่วยเสริมสร้างความเข้าใจอันจะนำไปสู่การวิจัยในหัวข้อวิชาการที่สำคัญ

5. บรรณาธิการต้องไม่เปิดเผยข้อมูลของผู้เขียน และผู้ประเมินบทความแก่บุคคลอื่น ๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องในช่วงเวลาของการประเมินบทความ ซึ่งวารสารได้กำหนดในลักษณะปกปิดรายชื่อ (Double blind peer-reviewed)

6. บรรณาธิการต้องไม่ตีพิมพ์บทความที่เคยตีพิมพ์ที่อื่นมาแล้ว โดยต้องมีการตรวจสอบการคัดลอกผลงานผู้อื่น (Plagiarism) อย่างจริงจัง และใช้โปรแกรมที่เชื่อถือได้เช่น โปรแกรม CopyCat เว็บ Thaijo ในระดับ ไม่เกิน 20% เพื่อให้แน่ใจว่า บทความที่ตีพิมพ์ในวารสารไม่มีการคัดลอกผลงาน

ของผู้อื่น และหากตรวจพบ การคัดลอกผลงานของผู้อื่น เกินตามที่กำหนดไว้ จะต้องหยุดกระบวนการ ประเมิน และติดต่อผู้เขียนบทความหลักทันที เพื่อขอคำชี้แจง เพื่อประกอบการ “ตอบรับ” หรือ “ปฏิเสธ” การตีพิมพ์บทความนั้น ๆ

7. บรรณาธิการจะต้องไม่มีผลประโยชน์ทับซ้อนกับผู้เขียน และผู้ประเมิน โดยเด็ดขาด เพื่อรักษาไว้ซึ่งธรรมาภิบาลในการดำเนินงานอย่างเคร่งครัด

8. บรรณาธิการต้องไม่นำข้อมูลบางส่วนหรือทุกส่วนของบทความไปเป็นผลงานของตนเอง

9. บรรณาธิการมีหน้าที่พิจารณาตีพิมพ์เผยแพร่ผลงานวิจัยที่มีระเบียบวิธีวิจัยที่ถูกต้อง และให้ผลที่น่าเชื่อถือ โดยนำผลของการวิจัยมาเป็นตัวชี้ว่า สมควรตีพิมพ์เผยแพร่หรือไม่

10. หากบรรณาธิการตรวจพบว่า บทความมีการลอกเลียนบทความอื่นโดยมิชอบ หรือมีการ ปลอมแปลงข้อมูล ซึ่งสมควรถูกถอดถอน แต่ผู้เขียนปฏิเสธที่จะถอนบทความ บรรณาธิการสามารถ ดำเนินการถอนบทความได้โดยไม่ต้องได้รับความยินยอมจากผู้เขียนซึ่งถือเป็นสิทธิและความรับผิดชอบ ต่อบทความของบรรณาธิการ

11. บรรณาธิการมีหน้าที่พิจารณาความสามารถของกองบรรณาธิการ และควรมอบหมายงาน ให้ตรงกับความสามารถของแต่ละท่าน

12. บรรณาธิการต้องกำกับติดตามดูแล ทั้งด้วยตนเองและคณะทำงานในเรื่องจำนวน และคุณภาพการอ้างอิงของวารสารที่ผิดไปจากสภาพความเป็นจริง เช่น มีการกำกับและร้องขอให้มีการอ้างอิงบทความในวารสารทั้งในลักษณะลับหรือเปิดเผย และมีการใช้อ้างอิงที่ไม่ถูกต้องและ สอดคล้องกับเนื้อหา

13. บรรณาธิการต้องกำกับติดตามดูแล การเก็บค่า Page charge หรือ processing fee คือ ต้องมีการดำเนินการอย่างโปร่งใส เช่น กำหนดให้มีการประกาศกระบวนการเรียกเก็บอย่างชัดเจน หรือ ระบุราคาหรือเงื่อนไขของการเรียกเก็บค่า Page charge ตามที่ระบุได้ประกาศไว้อย่างเคร่งครัด

มาตรฐานทางจริยธรรมของผู้ประเมินบทความ

1. ผู้ประเมินบทความควรมีจรรยาบรรณคือ ต้องรับประเมินบทความที่ตนเองนั้นมีความถนัด หรือมีคุณวุฒิหรือมีความเชี่ยวชาญกับเรื่องหรือบทความที่ได้รับการประเมินนั้น ๆ ผู้ประเมินบทความ ควรประเมินบทความในสาขาวิชาที่ตนมีความเชี่ยวชาญ โดยพิจารณาความสำคัญของเนื้อหาใน บทความที่มีต่อสาขานั้น ๆ คุณภาพของการวิเคราะห์ และความเข้มข้นของผลงานหรือระบุ ผลงานวิจัยที่สำคัญ ๆ และสอดคล้องกับบทความที่กำลังประเมิน แต่ผู้เขียนบทความไม่ได้อ้างถึง เข้า ไปในการประเมินบทความด้วยผู้ประเมินไม่ควรใช้ความคิดเห็นส่วนตัวที่ไม่มีข้อมูลรองรับมาเป็นเกณฑ์ ในการตัดสินบทความ และควรปฏิเสธในบทความที่ตนเองนั้นไม่ถนัด

2. ผู้ประเมินบทความควรมีจรรยาบรรณคือ แนะนำความคิดเห็นทางวิชาการของตนเอง ลงในแบบฟอร์มการประเมินหรือเนื้อหาในบทความ ด้วยความยุติธรรม ไม่อคติ ตรงไปตรงมา ไม่ลำเอียง รวมทั้งตรงต่อเวลาตามที่วารสารกำหนดในการประเมิน

3. ผู้ประเมินบทความควรมีจรรยาบรรณคือต้องรักษาความลับและไม่เปิดเผยข้อมูลของบทความที่ส่งมาเพื่อพิจารณาให้แก่บุคคลที่ไม่เกี่ยวข้องในช่วงระยะเวลาของการประเมินบทความ รวมถึงหลังจากที่พิจารณาประเมินบทความเสร็จแล้ว

4. หลังจากได้รับบทความจากบรรณาธิการวารสาร และผู้ประเมินบทความ ตระหนักว่าตนเองอาจมีผลประโยชน์ทับซ้อนกับผู้พิมพ์ที่ทำให้ไม่สามารถให้ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะอย่างอิสระได้ ผู้ประเมินบทความควรแจ้งให้บรรณาธิการวารสารทราบและปฏิเสธการประเมินบทความนั้น ๆ

5. ผู้ประเมินบทความ ควรคำนึงถึงการพิจารณาในหัวข้อ ชื่อเรื่อง หากเป็นบทความวิชาการสามารถพิจารณาให้แก้ไขชื่อเรื่องได้ แต่หากเป็นบทความวิจัย ควรพิจารณาเฉพาะความผิดพลาดด้านตัวสะกด และไม่ควรมีการพิจารณาให้เปลี่ยนชื่อเรื่องบทความวิจัย

6. ผู้ประเมินบทความต้องไม่นำข้อมูลบางส่วนหรือทุกส่วนของบทความไปเป็นผลงานของตนเอง

7. เมื่อผู้ประเมินบทความพบว่า มีส่วนใดของบทความ ที่มีความเหมือนกัน หรือซ้ำซ้อนกับผลงานชิ้นอื่น ๆ ผู้ประเมินบทความต้องแจ้งให้บรรณาธิการทราบ พร้อมแสดงหลักฐานให้เห็นเป็นประจักษ์

คำแนะนำสำหรับผู้แต่ง

บทความที่ส่งมาขอรับการตีพิมพ์จะต้องไม่เคยตีพิมพ์หรืออยู่ระหว่างการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อตีพิมพ์ในวารสารอื่น ผู้เขียนบทความจะต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์การเสนอบทความวิชาการหรือบทความวิจัยเพื่อตีพิมพ์ในวารสาร อย่างเคร่งครัด รวมทั้งระบบการอ้างอิงต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ของวารสาร

ทัศนะและความคิดเห็นที่ปรากฏในบทความในวารสาร ถือเป็นความรับผิดชอบของผู้เขียนบทความนั้น และไม่ถือเป็นทัศนะและความรับผิดชอบของกองบรรณาธิการวารสาร รวมทั้งผู้เขียนจะต้องคำนึงถึงจริยธรรมการวิจัย ไม่ละเมิดหรือคัดลอกผลงานของผู้อื่นมาเป็นของตนเอง ซึ่งทางวารสารได้กำหนดความซ้ำของผลงาน ด้วยโปรแกรม CopyCat เวอร์ชัน Thaijo ในระดับ ไม่เกิน 20% โดยมีผลตั้งแต่ เดือน มิถุนายน 2564 เป็นต้นไป

การจัดเตรียมต้นฉบับ

1) ต้นฉบับบทความต้องมีความยาว 10 – 15 หน้ากระดาษ A4 (รวมเอกสารอ้างอิง) พิมพ์บนกระดาษหน้าเดียว ภาษาไทยใช้ตัวอักษรแบบ TH Niramit AS ตั้งค่าหน้ากระดาษโดยเว้นขอบบน ขอบซ้าย 1 นิ้ว และขอบขวา ขอบล่าง 1 นิ้ว กำหนดระยะห่างระหว่างบรรทัดเท่ากับ 1 และเว้นบรรทัดระหว่างแต่ละย่อหน้า การนำเสนอรูปภาพและตาราง ต้องนำเสนอรูปภาพและตารางที่มีความคมชัด พร้อมระบุหมายเลขกำกับรูปภาพไว้ด้านล่าง พิมพ์เป็นตัวหนาเช่นตาราง 1 หรือ Table 1 และ รูป 1 หรือ Figure 1 รูปภาพที่นำเสนอต้องมีรายละเอียดของข้อมูลครบถ้วนและเข้าใจได้โดยไม่จำเป็นต้องกลับไปอ่านที่เนื้อความอีก ระบุลำดับของรูปภาพทุกรูปให้สอดคล้องกับเนื้อหาที่อยู่ในต้นฉบับ โดยคำอธิบายต้องกระชับและสอดคล้องกับรูปภาพที่นำเสนอ

2) ชื่อเรื่องต้องมีภาษาไทยและภาษาอังกฤษ พิมพ์ไว้หน้าแรกตรงกลาง

3) ชื่อผู้เขียน ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ระบุชื่อต้นสังกัด หรือชื่อหน่วยงาน

4) มีบทคัดย่อภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ไม่เกิน 300 คำตอบคัดย่อ

5) กำหนดคำสำคัญ (Keywords) ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ (3 – 5 คำ)

6) การเรียงหัวข้อ หัวข้อใหญ่สุด ให้พิมพ์ชิดขอบด้านซ้าย หัวข้อย่อยเว้นห่างจาก หัวข้อใหญ่ 3-5 ตัวอักษร พิมพ์ตัวที่ 6 และหัวข้อย่อยขนาดเดียวกัน ต้องพิมพ์ให้ตรงกัน เมื่อขึ้นหัวข้อใหญ่ ควรเว้นระยะพิมพ์ เพิ่มอีก 0.5 ช่วงบรรทัด

7) การใช้ตัวเลขคำย่อ และวงเล็บ ควรใช้ตัวเลขอารบิกทั้งหมด ใช้คำย่อที่เป็นสากลเท่านั้น (ระบุคำเต็มไว้ในครั้งแรก) การวงเล็บภาษาอังกฤษ ควรใช้ดังนี้ (Student centred learning)

การอ้างอิงเอกสารในบทความ

เอกสารที่นำมาอ้างอิงควรได้มาจากแหล่งที่มีการตีพิมพ์ชัดเจน อาจเป็นวารสาร หนังสือหรือข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตก็ได้ ทั้งนี้ผู้เขียนบทความต้องเป็นผู้รับผิดชอบต่อความถูกต้องของเอกสารอ้างอิงทั้งหมด ก่อนส่งต้นฉบับผู้เขียนบทความควรตรวจสอบถึงความถูกต้องของการอ้างอิงเอกสาร เพื่อป้องกันความล่าช้าในการตีพิมพ์บทความ เนื่องจากบทความที่การอ้างอิงไม่ถูกต้องจะไม่ได้รับการส่งต่อเพื่อพิจารณาโดยผู้ทรงคุณวุฒิจนกว่าการอ้างอิงเอกสารจะได้รับการแก้ไขให้ถูกต้อง สำหรับการอ้างอิงเอกสารในบทความนั้น ใช้ระบบ APA 6th ให้ใช้ระบบตัวอักษรโดยใช้วงเล็บ เปิด-ปิด แล้วระบุชื่อ-นามสกุล ของผู้เขียนและเลขหน้าของเอกสารที่นำมาอ้างอิง กำกับท้ายเนื้อความที่ได้อ้างอิงเอกสารที่อ้างอิงในบทความจะต้องปรากฏในเอกสารอ้างอิงท้ายบทความทุกรายการ และเจ้าของบทความต้องรับผิดชอบถึงความถูกต้องของเอกสารที่นำมาอ้างอิงทั้งหมด โดยรูปแบบของการอ้างอิงเอกสาร มีดังนี้

อ้างอิงจากเอกสารภาษาไทย

- 1) ผู้แต่งหนึ่งรายให้อ้างชื่อผู้แต่ง เครื่องหมายจุลภาค (,) ตามด้วยปีที่พิมพ์ เช่น (พระมหาหรรษา ธมฺมหาโส, 2554)
- 2) ผู้แต่ง 1 – 3 รายให้อ้างชื่อของผู้แต่งสองราย เครื่องหมายจุลภาค (,) ตามด้วยปีที่พิมพ์ เช่น (พระมหาสุทิตย์ อาภาภิโร และ เขมณัฏฐ์ อินทรสุวรรณ, 2553) หากมีเอกสารที่นำมาอ้างอิงมากกว่า 1 รายการให้ใช้เครื่องหมายอัฒภาค (;) คั่นระหว่างรายการอ้างอิง เช่น (สมภาร พรหมทา, 2548; ธนิต อยู่โพธิ์, 2550)
- 3) ถ้ามีผู้แต่งมากกว่า 3 รายให้อ้างชื่อของผู้แต่งรายแรก เว้นวรรคหนึ่งครั้ง เพิ่มคำว่า และคณะ เช่น (สนิท ศรีดำแดงและคณะ, 2548)
- 4) ให้เรียงลำดับการอ้างอิงตามลำดับพยัญชนะตัวแรกของชื่อผู้แต่ง เช่นเดียวกับลำดับการอ้างอิงในส่วนเอกสารอ้างอิง

อ้างอิงจากเอกสารภาษาอังกฤษ

- 1) ถ้ามีผู้แต่งหนึ่งรายให้อ้างนามสกุลของผู้แต่ง เครื่องหมายจุลภาค ปีที่พิมพ์ เช่น (Keown, 2003)
- 2) ถ้ามีผู้แต่งสองรายให้อ้างนามสกุลของผู้แต่งสองราย เครื่องหมายจุลภาค ปีที่พิมพ์ เช่น (Hersey & Blanchard, 2000) และให้ใช้เครื่องหมายอัฒภาค (;) คั่นกลางระหว่างเอกสารที่นำมาอ้างอิงมากกว่า 1 เอกสาร เช่น (Keown, 2003; Hersey & Blanchard, 2000)

- 3) ถ้ามีผู้แต่งมากกว่า 2 รายให้อ้างนามสกุลของผู้แต่งรายแรก ตามด้วย et al., ปีที่พิมพ์ (Kaiser et al., 2008)
- 4) ให้เรียงลำดับการอ้างอิงชื่อผู้แต่ง

เอกสารอ้างอิง

(1) หนังสือ

รูปแบบ : ผู้แต่ง./ (ปีที่พิมพ์)./ชื่อหนังสือ. / (ครั้งที่พิมพ์). /สถานที่พิมพ์:/สำนักพิมพ์หรือโรงพิมพ์

ตัวอย่าง : บุญธรรม กิจปริดาภิสุทธิ. (2551). *ระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์*. (พิมพ์ครั้งที่ 10).

กรุงเทพฯ: จามจุรีโปรดักท์.

(2) บทความจากวารสาร

รูปแบบ : ผู้แต่ง./ (ปีที่พิมพ์)./ชื่อบทความ./ชื่อวารสาร,/ปีที่/(ฉบับที่), /เลขหน้าแรกที่ตีพิมพ์-เลขหน้าสุดท้ายที่ตีพิมพ์.

ตัวอย่าง : กัญญาวิร มหาสนธิ. (2562). การเปรียบเทียบส่วนประสมทางการตลาดเพื่อตัดสินใจเข้าศึกษาในโรงเรียนเอกชน ระดับประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน (สช.). *วารสารสหวิทยาการมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์*, 2(3), 1-10.

Mogkaew, P. (2019). Construction of Dhammanamai Principles in Treatment of Thai Traditional Medicine of Prongmadaue Community, Muang District, Nakhonpathom Province. *Journal of Multidisciplinary in Humanities and Social Sciences*, 2(3), 45-58.

(3) วิทยานิพนธ์ รายงานการวิจัย

รูปแบบ : ชื่อผู้เขียน./ (ปีพิมพ์)./ชื่อวิทยานิพนธ์/(ระดับวิทยานิพนธ์/สารนิพนธ์/หรือการค้นคว้าแบบอิสระ). ชื่อมหาวิทยาลัย.

ตัวอย่าง : สุนันทา รักดีไทย. (2561). *องค์ประกอบ ตัวชี้วัด และปัจจัยเชิงสาเหตุของความเปราะบางของนักเรียนอาชีวศึกษา ในโรงเรียนสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น*(ดุชนิพนธ์ครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี.

Kittichayathorn, P. (2012). *Styles and Steps of Community Management Movement for Drug Problem Prevention Learning Center: A Case of Thorraneekum, KhokFaet, Nong Chok, Bangkok*(Doctoral Dissertation). National Institute of Development Administration.

(4) สื่อออนไลน์

รูปแบบ: ผู้แต่ง./(วันที่ เดือน ปีที่เผยแพร่)./ชื่อบทความ./สืบค้นเมื่อ วันที่ เดือน ปี./จาก แหล่งที่อยู่ไฟล์ (URL) ตัวอย่าง : พระศรีคัมภีรญาณ (สมจินต์ สมมาปัญญา). (1 พฤษภาคม 2555). *การจัดการศาสนาและวัฒนธรรมในอุษาคเนย์เพื่อการอยู่ร่วมกันอย่างสันติ*. สืบค้นเมื่อ 4 กันยายน 2556, จาก [https://www.mcu.ac.th/site/articlecontent_desc.php?Article_id=1304 & articlegroup_id=274](https://www.mcu.ac.th/site/articlecontent_desc.php?Article_id=1304&articlegroup_id=274)

Doyle, M. W. (22 June 2004). *Liberal Internationalism: Peace, War and Democracy*. Retrieved September 2, 2013, from [https://www. Nobelprize.org/nobel_prizes/ themes/peace/doyle/index.html](https://www.Nobelprize.org/nobel_prizes/themes/peace/doyle/index.html)

หลักเกณฑ์การเขียนบทความวิจัย

การเขียนบทความวิจัย ให้เรียงลำดับสาระ ดังนี้

1) บทคัดย่อ

2) บทนำ

3) วัตถุประสงค์การวิจัย

4) สมมติฐานการวิจัย (ถ้ามี)

5) การทบทวนวรรณกรรม เขียนควรอธิบายถึงผลการสืบค้นเอกสาร บทความ การวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อแสดงให้เห็นถึง “ช่องว่างของความรู้” (knowledge gap) ที่ยังไม่ถูกพิจารณา

6) กรอบแนวคิดการวิจัย

5) ระเบียบวิธีวิจัย ระบุแบบแผนการวิจัย การได้มาซึ่งกลุ่มตัวอย่างและการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล

6) ผลการวิจัย/ผลการทดลอง เสนอผลที่พบตามวัตถุประสงค์การวิจัยตามลำดับอย่างชัดเจน ควรเสนอในรูปแบบตารางหรือแผนภูมิ

7) อภิปรายผล/วิจารณ์ เสนอเป็นความเรียง ซึ่งให้เห็นถึงความเชื่อมโยงของผลการวิจัยกับกรอบแนวคิด และงานวิจัยที่ผ่านมา ไม่ควรอภิปรายเป็นข้อ ๆ แต่ชี้ให้เห็นถึงความเชื่อมโยงของตัวแปรที่ศึกษาทั้งหมด

8) สรุป ระบุข้อสรุปที่สำคัญ

9) ข้อเสนอแนะ

(1) ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

(2) ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

10) เอกสารอ้างอิง ต้องเป็นรายการที่มีการอ้างอิงไว้ ทั้งในเนื้อเรื่องและเอกสารอ้างอิงท้ายบทความ

ตัวอย่างการเขียนบทความวิจัย
เพื่อตีพิมพ์ในวารสารสหวิทยาการและนวัตกรรมการจัดการ

1 นิ้ว

1 นิ้ว

0.79 นิ้ว

TH Niramit AS
18 Point Bold

ชื่อเรื่อง
Title

16 Point Bold

ผู้เขียน¹, ผู้เขียน² และ ผู้เขียน³
Author¹, Author² and Author³

14 Point

สังกัด¹
สังกัด²
สังกัด³
Affiliation¹
Affiliation²
Affiliation³

14 Point

E-mail: ¹.....; ².....; ³.....

บทคัดย่อ

18 Point Bold

16 Point

.....
.....
.....
.....

16 Point Bold

คำสำคัญ: ¹.....; ².....; ³.....

16 Point

Abstract } 18 Point Bold

16 Point

.....

.....

.....

.....

16 Point Bold

Keywords: 1.....; 2.....; 3..... } 16 Point

บทนำ } 18 Point Bold

16 Point

ย่อหน้าแรก เขียนอธิบายประเด็นวิจัย ปรัชญาการค้นคว้า ความน่าสนใจ ความสำคัญ โดยนำข้อมูลงานวิจัยที่ดีพิมพ์เพื่อที่จะบ่งชี้สถานการณ์ปัจจุบันขององค์ความรู้ (knowledge) หรือการทำงานของนักปฏิบัติ (practice) งานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่ผ่านมามีข้อสงสัยให้เห็นว่าที่ผ่านมามีการค้นพบอะไรบ้าง และค้นพบโดยใครบ้างเพื่อเป็นข้อมูลประกอบการนำเสนอให้เห็นว่ายังมีช่องว่าง (gap) ของงานวิจัย

(อ้างอิงข้อมูลตัวเลขจากหน่วยงานราชการ/บทความวิจัยที่ดีพิมพ์ 1-2 ปี/เจ้าของทฤษฎี)

ย่อหน้าที่สอง พื้นที่วิจัย ปัญหา ความต้องการ หรือลักษณะกลุ่มที่เป็นเป้าหมายของการวิจัยเป็นอย่างไร นักวิจัยได้มีประสบการณ์หรือมีส่วนร่วมในพื้นที่นั้นอย่างไรบ้าง มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพื้นที่กลุ่มเป้าหมายอย่างไร

ย่อหน้าที่สาม เขียนแนะนำวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายของงานวิจัยซึ่งจะเป็นเหมือนเข็มทิศบอกแนวทางการทำวิจัย [how?, where?, when?] นักวิจัยชี้ให้เห็นระเบียบวิธีวิจัยที่จะใช้เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์การวิจัยที่วางไว้พอสังเขป

บทความวิจัยนี้นำเสนอ (โครงสร้าง และเนื้อหาของบทความที่จะนำเสนอ โดยปกติจะเขียนตามวัตถุประสงค์ หรือประเด็นตามหัวข้อบทความ และประเด็นที่จะเกิดแก่วงวิชาการหรือสังคม)

วัตถุประสงค์การวิจัย } 18 Point Bold

16 Point

1. เพื่อศึกษา.....
2. เพื่อศึกษา
3. เพื่อศึกษา

สมมติฐานการวิจัย (ถ้ามี) 18 Point Bold

การทบทวนวรรณกรรม 18 Point Bold

16 Point

เขียนควรอธิบายถึงผลการสืบค้นเอกสาร บทความ การวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อแสดงให้เห็นถึง “ช่องว่างของความรู้” (knowledge gap) ที่ยังไม่ถูกพิจารณา ซึ่งการวิจัยครั้งนี้สามารถเติมเต็มช่องว่างของความรู้นี้ได้ การทบทวนวรรณกรรมต้องมีการอ้างอิงอย่างครบถ้วน รวมทั้งควรมีการวิเคราะห์และจัดระบบความสัมพันธ์ของวรรณกรรมเหล่านั้นด้วย

1.

2.

สรุปผลการทบทวนวรรณกรรม เพื่อแสดงให้เห็นว่าผู้เขียนนำเอาทฤษฎี /แนวคิดที่ทบทวนมาใช้ในการวิจัยอย่างไร ในประเด็นไหน

กรอบแนวคิดการวิจัย 18 Point Bold

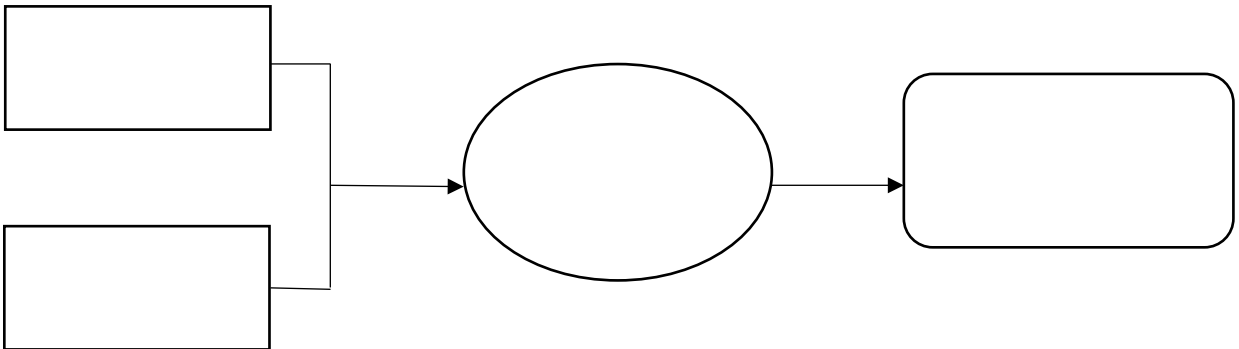
16 Point

งานวิจัยนี้ เป็นการวิจัยเชิง ผู้วิจัยกำหนดกรอบแนวคิดการวิจัยตามแนวคิด/ทฤษฎีของ ... ประกอบด้วย โดยมีรายละเอียดดังนี้

เขียนตัวแปรอิสระ

กระบวนการ/เครื่องมือ/พื้นที่/กลุ่มเป้าหมาย

ตัวแปรตาม



ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ระเบียบวิธีวิจัย 18 Point Bold

16 Point

.....

.....

.....

ผลการวิจัย

18 Point Bold

16 Point

วัตถุประสงค์ที่ 1. ผลการวิจัยพบว่า.....

วัตถุประสงค์ที่ 2. ผลการวิจัยพบว่า.....

วัตถุประสงค์ที่ 3. ผลการวิจัยพบว่า.....

อภิปรายผลการวิจัย

18 Point Bold

16 Point

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 1 พบว่า

.....ทั้งนี้อาจเป็น

เพราะ.....

.....(เอกสารสนับสนุน).....

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 2 พบว่า

.....ทั้งนี้อาจเป็น

เพราะ.....

.....(เอกสารสนับสนุน).....

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 3 พบว่า

.....ทั้งนี้อาจเป็น

เพราะ.....

.....(เอกสารสนับสนุน).....

สรุป

18 Point Bold

สรุปในภาพรวมของบทความ
.....
.....

16 Point

ข้อเสนอแนะ

18 Point Bold

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 1 พบว่า
.....

ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรดำเนินการ ดังนี้.....

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 2 พบว่า
.....

ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรดำเนินการ ดังนี้.....

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 3 พบว่า
.....

ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรดำเนินการ ดังนี้.....

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

งานวิจัยนี้ได้ข้อค้นพบ (องค์ความรู้) ที่สำคัญ คือ สามารถนำไปประยุกต์ใช้
กับ โดยควรให้ความสำคัญกับ สำหรับประเด็นในการวิจัย
ครั้งต่อไปควรทำวิจัยในประเด็นเกี่ยวกับ

16 Point

เอกสารอ้างอิง

18 Point Bold

ตัวอย่าง

บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์. (2551). *ระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์*. (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพฯ:
จามจุรีโปรดักท์.

พยอม วงศ์สารศรี. (2530). *การบริหารงานบุคคล*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์พระนครพาณิชย์.

พลศักดิ์ จิรไกรศิริ. (2556). *ระเบียบวิธีวิจัยทางสังคมศาสตร์: เทคนิคแผนที่นำทางการวิจัย*. (พิมพ์
ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ฉัตรชัย นาถำพลอย. (2562). การบริหารงานแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ในสังคมปัจจุบัน. *วารสารนวัตกรรมการ
การศึกษาและการวิจัย*, 3(3), 171-178

- สุนันทา รักดีไทย. (2561). *องค์ประกอบ ตัวชี้วัด และปัจจัยเชิงสาเหตุของความเป็นพลเมืองของนักเรียนอาชีวศึกษา ในโรงเรียนสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น(ดุษฎีนิพนธ์ครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต)*. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี.
- อาภรณ์ รัตน์มณี. (9 มิถุนายน 2559). *ทำไมระบบการศึกษาไทยจึงพัฒนาช้า*. สืบค้นเมื่อ 4 กันยายน 2561, จาก <https://www.mcu.ac.th/article/detail/448>
- Cronbach, L. J. (1974). *Essentials of Psychological Testing*. (3rd ed.). New York: Harper and Row.
- Kittichayathorn, P. (2012). *Styles and Steps of Community Management Movement for Drug Problem Prevention Learning Center: A Case of Thoraneekum, KhokFaet, Nong Chok, Bangkok*(Doctoral Dissertation). National Institute of Development Administration.
- Nanposri, N. (2020). Factors Affecting Employee Savings Decision in Central Bangna Department Store, Bangkok. *Journal of Educational Innovation and Research*, 3(2), 131–140.
- Schermerhorn, J., Hunt, J., & Osborn, R. (2000). *Organizational Behavior*. (7th ed.). New York: John Wiley & Sons.
- Wathanapradith, K., & Soma, P. (2016). *Peace Village in the 26th Buddhist Century: Knowledge Learned from Ta Koy Nang Village Sisaket Province*(Research Report). Ayuthaya: Buddhist Research Institute of MCU.
- Yamane, T. (1973). *Statistic: An Introductory Analysis*. (3rd ed.). New York: Harper and Row.

หลักเกณฑ์การเขียนบทความวิชาการ

หลักเกณฑ์การเขียนบทความวิชาการ บทความปริทรรศน์ ปกิณกะ ให้เรียงลำดับสาระ ดังนี้

- 1) บทคัดย่อ
- 2) บทนำ
- 3) เนื้อเรื่อง แสดงสาระสำคัญที่ต้องการนำเสนอตามลำดับ
- 4) องค์ความรู้จากการศึกษา ระบุงค์ความรู้อื่นเป็นผลมาจากการนำเสนอ การสังเคราะห์ออกมาในลักษณะ แผนภาพ แผนภูมิ หรือผังมโนทัศน์ พร้อมคำอธิบายรูปแบบ/โครงสร้างอย่างกระชับ เข้าใจง่าย
- 5) บทสรุป
- 6) เอกสารอ้างอิง

ตัวอย่างการเขียนบทความวิชาการ
เพื่อตีพิมพ์ในวารสารสหวิทยาการและนวัตกรรมการจัดการ

1 นิ้ว

1 นิ้ว

0.79 นิ้ว

TH Niramit AS
18 Point Bold

ชื่อเรื่อง
Title

16 Point Bold { ผู้เขียน¹, ผู้เขียน² และ ผู้เขียน³
Author¹, Author² and Author³

14 Point { สังกัด¹
สังกัด²
สังกัด³
Affiliation¹
Affiliation²
Affiliation³

14 Point { E-mail: 1.....; 2.....; 3.....

บทคัดย่อ { 18 Point Bold

16 Point {
.....
.....
.....

16 Point Bold คำสำคัญ: 1.....; 2.....; 3..... { 16 Point

Abstract { 18 Point Bold

16 Point {
.....
.....
.....

16 Point Bold Keywords: 1.....; 2.....; 3..... { 16 Point

0.79 นิ้ว

วารสารสหวิทยาการและนวัตกรรมการจัดการ

xxx

บทนำ } 18 Point Bold

กล่าวถึงความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา โดยกว้างๆ (อ้างกฎหมาย นโยบาย หรือ
ทฤษฎีมารองรับ).....

ปัญหาเชิงพื้นที่หรือเชิงปัญหาเชิงสถานการณ์ (Main Idea).....

สรุปหลักการและเหตุผล (Main Idea).....

.....บทความนี้จะนำเสนอในประเด็นดังต่อไปนี้ (ปรับตามบริบท).....

เนื้อหา 1 } 18 Point Bold

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

เนื้อหา 2 } 18 Point Bold

.....

.....

.....

.....

.....

.....

สรุป

18 Point Bold

สรุปในภาพรวมของบทความ

16 Point

เอกสารอ้างอิง

18 Point Bold

ตัวอย่าง

บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์. (2551). *ระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์*. (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพฯ: จามจุรีโปรดักท์.

พยอม วงศ์สารศรี. (2530). *การบริหารงานบุคคล*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์พระนครพาณิชย์.

พลศักดิ์ จิรโกศิริ. (2556). *ระเบียบวิธีวิจัยทางสังคมศาสตร์: เทคนิคแผนที่นำทางการวิจัย*. (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

นัตรชัย นาถำพลอย. (2562). การบริหารงานแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ในสังคมปัจจุบัน. *วารสารนวัตกรรมการศึกษาและการวิจัย*, 3(3), 171–178

สุนันทา รักดีไทย. (2561). *องค์ประกอบ ตัวชี้วัด และปัจจัยเชิงสาเหตุของความพึงพอใจของนักเรียนอาชีวศึกษา ในโรงเรียนสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ดัชนีนิพนธ์ครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต)*. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี.

อาภรณ์ รัตน์มณี. (9 มิถุนายน 2559). *ทำไมระบบการศึกษาไทยจึงพัฒนาช้า*. สืบค้นเมื่อ 4 กันยายน 2561, จาก <https://www.mcu.ac.th/article/detail/448>

Cronbach, L. J. (1974). *Essentials of Psychological Testing*. (3rd ed.). New York: Harper and Row.

Kittichayathorn, P. (2012). *Styles and Steps of Community Management Movement for Drug Problem Prevention Learning Center: A Case of Thorraneekum, KhokFaet, Nong Chok, Bangkok* (Doctoral Dissertation). National Institute of Development Administration.

Nanposri, N. (2020). Factors Affecting Employee Savings Decision in Central Bangna Department Store, Bangkok. *Journal of Educational Innovation and Research*, 3(2), 131–140.

Wathanapradith, K., & Soma, P. (2016). *Peace Village in the 26th Buddhist Century: Knowledge Learned from Ta Koy Nang Village Sisaket Province*(Research Report). Ayuthaya: Buddhist Research Institute of MCU.

Yamane, T. (1973). *Statistic: An Introductory Analysis*. (3rd ed.). New York: Harper and Row.

การส่งบทความเข้าระบบออนไลน์ของวารสาร เพื่อได้รับการตีพิมพ์

การส่งในระบบ (Online Submission) สามารถส่งเข้าระบบออนไลน์ได้เว็บไซต์ ของวารสาร ได้ที่
<https://so12.tci-thaijo.org/index.php/JIIM>.



ชมรมบริหารการศึกษา วิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ



ศูนย์พัฒนาการบริหารจัดการ